

Εσύ με την εικόνα σου κι εγώ με το μπουρλότο μου

Ανοικτή επιστολή στον κόσμο της τηλεόρασης από μια οργισμένη σκεπτόμενη μαθήτριά

Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. «Εσύ, αν είχες να επιλέξεις ανάμεσα σε μια τεράστια βιβλιοθήκη και σε μια γιγαντιαίων διαστάσεων οθόνη, τι θα επέλεγες; Θα προτιμούσες να επενδύσεις το χρόνο σου διαβάζοντας ένα βιβλίο ή παρακολουθώντας τηλεόραση»; Οι απαντήσεις που πήρα από συμμαθητές μου στο πιο πάνω ερώτημα, δεν με εξέπληξαν καθόλου. Οι περισσότεροι θα προτιμήσουν την τηλεόραση. Ως γνωστόν, μια εικόνα είναι ικανή να αχρηστέψει χίλιες μύριες λέξεις. Η τηλεόραση λοιπόν, κρατώντας την εικόνα, τον ήχο και την κίνηση σφικτά μες στα χέρια της, καταφέρνει να υπερτερεί μπροστά στα υπόλοιπα μέσα, είτε (παρα)πληροφόρησης, είτε ψυχαγωγίας. «Η τηλεόραση με ταξιδεύει», «Οι ήχοι με τρελαίνουν», «Με βοηθάει να ξεχνιέμαι», ήταν κάποιες απόψεις που ακούστηκαν. Δική μου ταπεινή άποψη; Η υπερεκτιμημένη κυρά -Τ.Υ. και οι διεστραμμένοι της ήχοι καταστρέφουν την οποιαδήποτε μορφή φαντασίας και μου τρυπάνε τα τύμπανα! Τι να την κάνω την εικόνα; Για να βλέπω τη φάτσα του κάθε τυχάρπαστου; Τι να τον κάνω τον ήχο; Για να ακούω τα ωραιοποιημένα παραμύθια του κάθε αυριανού πολιτικού ή μήπως τα πιασάρικα hits του 2012; Η τηλεόραση έχει καταντήσει η προσωποποίηση του παραλογισμού και της διαφθοράς. Με συγχωρείτε, δεν θα πάρω. Δεν εξευτελίζω ούτε τη νοημοσύνη, ούτε την κρίση μου για κανέναν! Ειδικά για μερικούς αναλφάβητους ανθρώπους που εκτελούν -εσκεμμένα- κάθε βράδυ την ίδια παράσταση. Κι εμείς, «Μια ζωή στο ίδιο έργο θεατές, αυτό το έργο ήταν και θα είναι πάντα ένα παιχνίδι φαντασίας». Γι' αυτό σ' έχω σιχαθεί κυρά Τ.Υ! Κι εσένα και τις μαριονέτες που κρύβονται πίσω απ' τη γυάλινη αλήθεια σου. Έχω σιχαθεί τα ματωμένα σου δελτία ειδήσεων που βάφουν κόκκινο τον πόνο των ανθρώπων και βαρέθηκα το έντονο οπτικό σου ερέθισμα! Μου προκαλεί αλλεργία στα μάτια, στο δέρμα, στο μυαλό, στην ψυχή.

Ο Groucho Marx, Αμερικανός κωμικός, είχε πει: «Βρίσκω την τηλεόραση πολύ εκπαιδευτική. Κάθε φορά που κάποιος ανάβει τη συσκευή, πηγαίνω σε άλλο δωμάτιο και διαβάζω ένα βιβλίο». Απόψε όμως, εγώ θα μείνω. Θα προσπαθήσω να σε δω με άλλο μάτι, να σε κοιτάξω καλύτερα, μήπως κι αποκομίσω κάτι από σένα. Κάτι. Οτιδήποτε. Κάθομαι και σε χαζεύω. Μοιάζεις κενή. Ο κόπος μου αποδείχθηκε μάταιος ξανά. Εγώ να ξέρεις, προσπάθησα. Εσύ δεν θες να αλλάξεις.

Ιρις Μιλπάδους Γ2

Λοιπόν, τι σκουπίδι έχουμε απόψε για δειπνο; *κλικ* Αυξήθηκε το ποσοστό της Χρυσής Αυγής στο Δίστομο. *κλικ* Η Φανερωμένη μετατρέπεται σε Εξάρχεια. *κλικ* Ο Αρχιεπίσκοπος Κύπρου στην Παναγία της Υδρας. *κλικ* Φόβος για την Παλιά Λευκωσία λόγω αλλοδαπών. *κλικ* Με μεγάλη επιτυχία έληξε η φιλανθρωπική εκδήλωση. *ΚΛΙΚ* Αν μπορούσα -ξέρεις- θα σου έβαζα φωτιά. Να κάψω εσένα και όλες τις φιλανθρωπικές σου προπαγάνδες. Αν μπορούσα θα κατέστρεφα το δήθεν ανθρωπιστικό πνεύμα που θέλουν να προβάλλουν τα δημόσια πρόσωπά σου.

Η αρρωστημένη λαιμαργία σου μας τρώει καθημερινά κι έπειτα μας φτύνει με βία. Κι εμείς φορώντας πάντοτε παρωπίδες, ζούμε μέσα στην άγνοια, καταπίνοντας τα όσα μας σερβίρεις. Έχουμε καταλάβει το καλοστημένο σας παιχνίδι κι ευελπιστώ πως αυτή τη φορά δεν θα παίξουμε με τους κανόνες σας, αν θέλουμε να αποκαλούμαστε Άνθρωποι συνειδητοί.

Δεν θα συνάψω καμιά «συνθήκη ειρήνης» μαζί σου, αξιότιμη κυρία Τηλεόραση. Βρί-

σκομαι μεταξύ αντίληψης και δημιουργίας. Αντιλαμβάνομαι ότι δεν χρειάζομαι πια τη μασημένη σου τροφή. Άσε με λοιπόν να δημιουργήσω καινούρια, δικά μου, ουσιώδη κι απέραντα.

Έχω καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η τηλεόραση είναι ένας άγριος, σαδιστής δολοφόνος. Δολοφονεί φαντασία, ευφράδεια, κριτική σκέψη, έκφραση και διαμορφώνει δολοπλόκους χαρακτήρες. Μια πασίγνωστη ρήση λέει: «Είσαι ό,τι τρως». Αν για παράδειγμα, από μικρό σε ταΐζουν με βία και σου την παρουσιάζουν με τρόπο ελκυστικό και αποπλανητικό, είναι επόμενο ότι θα γίνεις ένας αποχαυνωμένος, βίαιος ανθρωπάκος (κι ίσως η βία στην προκειμένη περίπτωση να μην είναι η πιο επικίνδυνη συνέπεια που μπορεί να προκύψει από τη χρήση της τηλεόρασης). Κι αν όλα τα παραπάνω σας φαίνονται λιγάκι υπερβολικά, δεν έχετε δει ακόμη τίποτα! Να με περιμένεις κυρία Τηλεόραση, διότι την επόμενη φορά που θα με δεις, θα είμαι με μπουρλότο...

Μαρία Ιακώβου Β6

Δαζοοπολιτικά

Ο Δασουπολίτης αποτελεί πια γεγονός. Άρθρα, συνεντεύξεις, ρεπορτάζ. Όλα υπό το άγρυπνο βλέμμα των μελών της συντακτικής ομάδας.

Η Μαρία Ιακώβου γράφει την άποψή της για την τηλεόραση και ανοίγει ένα μεγάλο κεφάλαιο συζήτησης σχετικά με τον επαναπροσδιορισμό του ρόλου της. **σελ. 1, 11**

Ο Δασουπολίτης φέρνει στο «σαλόνι» του το ρατσισμό απέναντι στους πολιτικούς πρόσφυγες που έρχονται στην Κύπρο. Ο Αντώνης Σερωφ και ο Μάρκος Μερκούρης επισκέπτονται το Κέντρο Υποδοχής Πολιτικών Προσφύγων και φανερώνουν την αθέατη πλευρά ενός καλά κρυμμένου μυστικού. Μια έρευνα που θα ανοίξει μάτια και θα κλείσει στόματα. **σελ. 12, 13**

Οι μαθητές Άννα Φριζου, Θεόδωρος Κωνσταντινίδης, Σοφία Ευαγγέλου και η καθηγήτρια κ. Μαρία Δημητρίου διατυπώνουν απόψεις γύρω από τη Θρησκεία και το μάθημα των Θρησκευτικών. Το χάσμα είναι εμφανές και οι προβληματισμοί που προκύπτουν άκρως ενδιαφέροντες. **σελ. 8**

Μια κριτική ματιά ρίξαμε και σε θέματα που αφορούν τη διδασκαλία του μαθήματος της Ιστορίας και των Ξένων Γλωσσών. **σελ. 7, 9**

Οι συμμαθητές μας είχαν και πάλι την ευκαιρία να εκφράσουν ελεύθερα την άποψή τους στη στήλη μας «Άποψή σας, πέστε την!», που πρωτοδημοσιεύτηκε στον «Δασουπολίτη» το 2010. **σελ. 23**

Η οικονομική κρίση κάτω από το μικροσκόπιο της δικής μας κρίσης. Πώς αυτή επηρεάζει πτυχές της ζωής μας στα κείμενα των συμμαθητών μας. **σελ. 17**

Κυπριακή Προεδρία! Δεν σας καταλαβαίνω, κύριε. Ποιος ήρθε; Κυπριακή Προεδρία ακούγαμε και όταν έφτασε η στιγμή να τη δούμε κρύφτηκε η άτιμη. Ντροπαλή να 'ναι λέτε και δεν τη γνωρίσαμε ακόμα εμείς; **σελ. 16**

Οι τελειόφοιτοί μας, οι γλυκές τους αναμνήσεις από τα σχολικά χρόνια, οι δυσκολίες που περνούν και ο αγώνας που κάνουν για μια θέση στο Πανεπιστήμιο. Ένα αφιέρωμα γι' αυτούς, έτσι για να μην ξεχνιόμαστε. **σελ. 4, 5**

Ο Δασουπολίτης παραμένει ελεύθερος και αντιστέκεται στην απαισοδοξία των καιρών. Όπως είπε και ο Charles Baudelaire στο ποίημά του *La voix*, «Αλλά η φωνή με παρηγορεί και λέει: Κράτησε τα όνειρά σου· οι συνετοί δεν έχουν έτσι ωραία σαν τους τρελούς».

Μαρία Λοφίτη Β5

Με νοσταλγία και προσδοκία

Μήνυμα από την περσινή μας
Αρχισυντάκτρια Φωτεινή Κωνσταντίνου

Τελευταία φορά που γράφω λοιπόν στην αγαπημένη μου εφημερίδα και ομολογώ πως αυτό με συγκινεί ιδιαίτερα. Ο λόγος νομίζω είναι απλός: Έζησα τρία χρόνια στη Δασούπολη και το πρώτο πράγμα που θα θυμάμαι νομίζω από το Λύκειο θα είναι η αγαπημένη μου εφημερίδα. Εδώ και δεκατρία χρόνια πολλοί μαθητές ξόδεψαν πολύ χρόνο – πολύτιμο χρόνο – για να καταφέρουν να διαμορφώσουν τον «Δασουπολίτη» όπως τον ξέρουμε. Φέτος, μια νέα ομάδα μαθητών εφοδιασμένη με εμπειρίες, μπορεί να ανταποκριθεί και να συνεχίσει την καταπληκτική πορεία της εφημερίδας μας. Εμπόδια και δυσκολίες, αγαπητά μου δασουπολίτριάκια, να είστε σίγουροι ότι θα συναντήσετε αρκετά, όμως αυτό θα σας καταστήσει ακόμα πιο δυνατούς, φτάνει να παλέψετε. Μην αφήσετε την εφημερίδα στο έλεος παρατάξεων και φανατισμού. Να βάζετε όρια και όπως γινόταν πάντα να εκφράζετε τις απόψεις σας για θέματα που απασχολούν όχι μόνο το σχολείο αλλά ολόκληρη την κοινωνία, γιατί έτσι διαμορ-

φώνονται οι προσωπικότητες που στην συνέχεια θα μπορούν να ονομαστούν πολίτες. Όσοι κλείνουν τα μάτια και κρύβονται μέσα στο σύστημα του σχολείου περιορίζοντας τη σκέψη τους, έχουν χάσει το παιχνίδι! Θυμίζω σε όλους πως η ιστορία του «Δασουπολίτη» είναι γραμμένη σε κάθε θρανίο, σε κάθε αίθουσα, σε κάθε γωνιά του κτιρίου από την οποία πέρασαν οι σελίδες του. Έτσι λοιπόν, σας υπενθυμίζω το χρέος και την ευθύνη που έχετε και απέναντι στην ιστορία του αλλά και απέναντι στις νέες γενιές που θα ακολουθήσουν.

«Ένα ταξίδι χιλίων μιλίων αρχίζει με ένα απλό βήμα», αυτός ήταν ο τίτλος του πρώτου άρθρου που έγραψα ως μέλος της συντακτικής, έτσι επιλέγω να τελειώσω και το τελευταίο μου άρθρο δίνοντας μέσω αυτού μια συμβουλή στους επόμενους.

Εύχομαι καλή επιτυχία σε ό, τι κάνετε και ανυπομονώ να δω το νέο τεύχος.

Φωτεινή Κωνσταντίνου

Ένα βραβείο, μια εμπειρία

Ο «Δασουπολίτης» βρέθηκε πέρσι ανάμεσα στις καλύτερες σχολικές εφημερίδες όλων των ελληνικών σχολείων

Ο «Δασουπολίτης» μας κατάφερε για άλλη μια φορά να μας κάνει όλους περήφανους, γράφοντας τον καλύτερο δυνατό επίλογο σε μια ομολογουμένως δύσκολη χρονιά. Μετά από σκληρή και πολύμηνη δουλειά ανέβηκε και πάλι στο βάθρο των νικητών, κατακτώντας το βραβείο «Καλύτερης Επιλογής Θεμάτων» στον Πανελλήνιο Διαγωνισμό Μαθητικών Εντύπων που προκήρυξε η εφημερίδα «Τα Νέα» των Αθηνών.

Η τελετή βράβευσης πραγματοποιήθηκε στο Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης στην Αθήνα, στις 12 Μαΐου 2012. Το σχολείο μας εκπροσωπήσαμε οι μαθητές Φωτεινή Κωνσταντίνου, Μάρκος Μερκούρης και εγώ, με τη συνοδεία της καθηγήτριάς μας και ακούραστης συνοδοιπόρου στην προσπάθειά μας, κυρίας Αργυρώς Παναγιώτου. Παρουρέθηκαν προσωπικότητες από τους χώρους των γραμμάτων, των τεχνών και της πολιτικής ζωής, όπως ο Διευθυντής των «Νέων» Χρήστος Μεμής, ο τότε Κυβερνητικός Εκπρόσωπος Παντελής Καψής, ο ακαδημαϊκός Παναγιώτης Τέσης, ο τραγουδοποιός Διονύσης Σαββόπουλος και η ποιήτρια Κική Δημουλά. Το γεγονός αυτό σε συνδυασμό με την παρουσία πολλών δημοσιογράφων ήταν μια ένδειξη της σημασίας που δίνεται στον εν λόγω διαγωνισμό και μια υπενθύμιση, στις σκληρές εποχές τις οποίες διανύουμε, της επιτακτικής ανάγκης να μπορούν οι νέοι να εκφράζονται ελεύθερα και να αναπτύσσουν την κριτική τους σκέψη.

Από την αξιόλογη τελετή έλειπαν (και σίγουρα κανείς μας δεν τις νοστάλησε) οι μακροσκελείς ομιλίες και χαιρετισμοί που μόνο δυσφορία προσφέρουν στο κοινό, υποβάλλοντας το στη διαδικασία να χειροκροτά μηχανικά. Αντιθέτως, το μικρόφωνο μαζί με όλη την προσοχή, στράφηκε στους ίδιους τους μαθητές. Τους δόθηκε η ευκαιρία να μιλήσουν για την εμπειρία τους και το όφελος που αποκόμισαν, να ευχαριστήσουν τους καθηγητές τους για τον καταλυτικό ρόλο τον οποίο διαδραμάτισαν, καθώς και να αναφερθούν

στα προβλήματα που αντιμετώπισαν (οικονομικά και όχι μόνο).

Αίσθηση προκάλεσαν τα λόγια της μαθήτριάς του βου Γενικού Λυκείου Καβάλας, Δανάης Αρσενίας Φιλίδου, η οποία εξέφρασε την πικρία της που δεν μπορούσε να έχει εκείνη την ιδιαίτερη στιγμή στο πλάι της την καθηγήτριά της, αφού οι οικονομικές δυσκολίες δεν της το επέτρεψαν. «Νιώθουμε ότι χανόμαστε, φοβόμαστε μήπως χαθούμε στην ίδια μας τη χώρα. Θέλουμε να έχουμε μέλλον εδώ, θέλουμε να έχουμε μέλλον στην Ελλάδα μας», ανέφερε με δάκρυα στα μάτια. Είναι πράγματι πολύ συγκινητικό, οι νέοι ενός τόπου, ενώ βλέπουν το καράβι τους να βυθίζεται, να αρνούνται να το εγκαταλείψουν (κάτι που θα ήταν και η εύκολη λύση), αλλά αντιθέτως να επιζητούν μέλλον. Μέλλον στη χώρα τους!

Λίγο αργότερα με αφορμή τα λόγια της δεκαεπτάχρονης μαθήτριάς, ο Διευθυντής του 2ου Γυμνασίου των φυλακών Αιτώνας, Πέτρος Δαμιανός πρόσθεσε ότι όπως η μαθήτριά αυτή έρχεται χωρίς την καθηγήτριά της, έτσι και ο ίδιος αναγκάζεται να παραλάβει το βραβείο χωρίς τους μαθητές του. Μαθητές, παιδιά ενός κατώτερου θεού οι οποίοι καθημερινά αγωνίζονται και φωνάζουν ότι υπάρχουν.

Η τελετή αυτή σίγουρα χάρισε στον κάθε παρευρισκόμενο μια μοναδική εμπειρία. Έδωσε επίσης την ευκαιρία στους μαθητές να ανταλλάξουν μεταξύ τους τις εφημερίδες τους και να πάρουν μια γεύση από τον τρόπο με τον οποίο δουλεύουν και άλλοι συνομήλικοί τους. Αδιαμφισβήτητα, έχουμε πολλά να μάθουμε ο ένας από τον άλλο!

Εκφράζω τις θερμές μας ευχαριστίες στα «Νέα» που με τα βραβεία τους δίνουν ακόμη ένα κίνητρο στους μαθητές να ασχολούνται με τόσο ωφέλιμες δραστηριότητες. Επίσης ευχαριστούμε το Σύνδεσμο Γονέων του Λυκείου μας που μαζί με τα «Νέα» χορήγησαν τα εισιτήρια και τη διαμονή μας στην Αθήνα.

Άννα Φριζου Γ3

ΔΑΣΟΥΠΟΛΙΤΗΣ

Ιδιοκτήτρια - Υπεύθυνη κατά Νόμο

Δρ Χριστίνα Βαλανίδου - Διευθύντρια

Συντακτική Επιτροπή 2012-2013

Μάρκος Μερκούρης	Γ7
Αντρέας Παύλου	Γ2
Γιώργος Μιχαηλίδης	Γ2
Στέφανη Παναγιώτου	Γ2
Άννα Φριζου	Γ3
Χρήστος Πασπαλίδης	Γ3
Παναγιώτα Κωνσταντινίδη	Γ6
Παυλίνα Δημητριάδη	Γ6
Αντώνης Σερώφ	Β5
Μαρία Λοφίτη	Β5
Χρήστος Νικολάου	Β5
Μαρία Ιακώβου	Β6
Χρήστος Λοΐζου	Β6
Γεωργία Αντωνοπούλου	Β7
Θεόδωρος Κωνσταντινίδης	Α3
Κυπριανός Χρυσασφίνης	Α3
Μάριος Τρύφωνος	Α5
Δανάη Χατζηδημητρίου	Α6

Υπεύθυνες Εκδόσεων

Μαρία Παπακυριακού Β.Δ.
Ανδρούλα Σαββίδου Β.Δ.

Επιμέλεια ύλης - Διόρθωση κειμένων

Ροδούλα Ιωάννου
Κωνσταντία Χατζησαββα
Λοΐζος Αντωνίου

Καλλιτεχνική Επιμέλεια

Στέλλα Λάντσια

Σχεδιασμός Τίτλου

Παυλίνα Δημητριάδη Γ6
Αντρίαννα Καρπασίτη Γ7

Φωτογραφίες

Παυλίνα Δημητριάδη Γ6, Μαρία Ιακώβου Β6,
Έλενα Αλωνεύτη Α4

Σχεδιασμός-Σελιδοποίηση-Εκτύπωση

Theopress Ltd

Ευχαριστούμε τους καθηγητές μας

Σταύρη Σταύρου και Κωνσταντίνο Καλαποδά για την πολύτιμη βοήθειά τους.

ISSN 1986-0366

Μάμμα, μάμμα!

Μα πού είναι
το δεύτερο τεύχος;

Το δεύτερο μνημόνιο είναι στο δρόμο, αλλά το δεύτερο μας τεύχος μάλλον σε αδιέξοδο βρίσκεται! Τα μέτρα της Τρόικας φτάνανε και στα αυτιά και στις τσέπες μας. Έτσι, η πιθανότητα έκδοσης δεύτερου τεύχους είναι χλωμή, σαν το πρόσωπο συγκεκριμένου πολιτικού μετά τις διαπραγματεύσεις.

Αλλά όπως μας έχουν πει, αυτή θα είναι η τελευταία περικοπή.

Από τη Συντακτική Ομάδα

Σεισμός!

Μην ανησυχείτε όμως, το σχολείο δεν πρόκειται να μας πλακώσει! Διότι ο Υπουργός Παιδείας στις 23 Νοεμβρίου 2012 εξήγγειλε ενώπιον όλων μας την έναρξη των εργασιών για την ανέγερση του καινούριου κτιρίου όπου θα στεγάζεται σε λίγο καιρό το Λύκειό μας. Ναι κυρίες και κύριοι, δεν είναι φάρσα, ούτε κανένα κακόγουστο αστέιο. Επιτέλους θα κτιστεί ένα σχολείο με κατάλληλες κτιριακές υποδομές και σύγχρονες εγκαταστάσεις που αρμόζουν σε μαθητές του 21ου αιώνα. Εύγε, κύριε Υπουργέ! **σελ. 24**

Μαρία Λοφίτη Β5

Η Δασούπολη ενώνει τη φωνή της με τα Ψαχνά και την «Παρρησία»

Μια ιστορία καταστροφής του περιβάλλοντος που παρασύρει μαζί της και συνειδήσεις

«**Η** έκδοση του περιοδικού μας διακόπτεται λόγω τοξικής ρύπανσης της περιοχής, κυριολεκτικά και μεταφορικά...»

Αυτά ήταν τα λόγια του μαθητή Στέλιου Πουρνή, που εκπροσώπησε το περιοδικό «Παρρησία» του Γυμνασίου Ψαχνών (του δήμου Διρφύων-Μεσσαπίων της Εύβοιας) στην τελετή βράβευσης μαθητικών εντύπων της αθηναϊκής εφημερίδας «Τα Νέα» τον περασμένο Μάιο.

Λόγια βαμμένα με τόσο παράπονο δεν θα μπορούσαν να μας αφήσουν ασυγκίνητους. Ήρθα λοιπόν σε επαφή με το συντονιστή καθηγητή του περιοδικού, κ. Δημήτρη Μπαρσάκη, και ξετυλίξαμε μαζί το κουβάρι του δικού τους Γολγοθά.

Η εφιαλτική πραγματικότητα

Η τεραστίων διαστάσεων οικολογική καταστροφή στην Κεντρική Εύβοια, γίνεται για πρώτη φορά αισθητή το 2009. Η υγεία των κατοίκων δεν κινδυνεύει μόνο από την έκθεσή τους σε τοξικά απόβλητα που έχουν στοιβαχτεί στην περιοχή της Μεσσαπίας, αλλά και από το επιστημονικά αποδεδειγμένο ακατάλληλο νερό του δικτύου ύδρευσης. Στο νερό, μετά από αναλύσεις που διεξήγαγε το Πανεπιστήμιο Αθηνών, ανιχνεύτηκε εξασθενές χρώμιο σε ποσότητες που ξεπερνούν τα 60 mg/L (με όριο ασφαλείας κατά τον Παγκόσμιο Οργανισμό Υγείας το 0), καθώς και συγκεντρώσεις νικελίου που ξεπερνούν τα 30 mg/L (με όριο ασφαλείας τα 20 mg/L). Δεν πρόκειται για απλό παιχνιδάκι με νούμερα! Η κατάποση του εξασθενούς χρωμίου είναι άμεσα συνδεδεμένη με στομαχικές διαταραχές, παθήσεις νεφρών και ήπατος καθώς και με εμφάνιση καρκίνου.

Η ένοχη σιωπή

Σύμφωνα με όλες τις ενδείξεις, υπεύθυνες για τη ρύπανση θεωρούνται οι μεγάλες κοινοτροφικές και πτηνοτροφικές μονάδες που είναι εγκατεστημένες στην περιοχή, οι βιομηχανίες και βιοτεχνίες που επεξεργάζονται μεταλλουργικά παράγωγα, αλλά και η ανεξέλεγκτη εξορυκτική δραστηριότητα γνωστής εταιρείας η οποία με τη λειτουργία της, από το 1969, έχει δημιουργήσει κρατήρες πολύ μεγάλου βάθους και χωρίς να λαμβάνει μέριμνα για την απομάκρυνση των αδρανών υλικών, προκαλεί το φαινόμενο της όξινης απορροής, ρυπαίνοντας με βαρέα μέταλλα τον υδροφόρο ορίζοντα. Επίσης, γνωστές εταιρείες αλουμινίου που βρίσκονται στην περιοχή παράγουν μεγάλες ποσότητες τοξικών αποβλήτων από την επεξεργασία αλουμινίου. Επειδή δεν έχουν πιστοποιητικά που να αποδεικνύουν τη νόμιμη διαχείριση (αδρανοποίηση) των τοξικών αποβλήτων τους, η Διεύθυνση Περιβάλλοντος της Νομαρχίας εισηγήθηκε την επιβολή προστίμου 3.200 ευρώ αλλά ο Αντινομάρχης Εύβοιας, θεωρώντας το πρόστιμο υπερβολικό, το κατέβασε στα 1.500 ευρώ!

Αξίζει να σημειωθεί ότι από τις 10 Ιουνίου 2009 όλες οι αρμόδιες Υπηρεσίες και οι πολιτικοί προϊστάμενοι της Τοπικής Αυτοδιοίκησης έχουν στα χέρια τους τα αποτελέσματα των αναλύσεων. Όμως, αμφισβητούν τα αποτελέσματα της έρευνας και εξαπολύουν επίθεση εναντίον του Περιβαλλοντικού Συλλόγου «Γαία», ο οποίος ανέδειξε το πρόβλημα. Ο Σύλλογος «Γαία» καταγγέλλει τη στάση τους, ζητώντας απόδοση ευθυνών.

Ένα μήνα αργότερα η Δημοτική Αρχή των Μεσσαπίων θεωρεί ότι λύνει το πρόβλημα

κλείνοντας τις τρεις γεωτρήσεις με τα μεγαλύτερα μεγέθη χρωμίου και νικελίου, ανοίγοντας μερικές καινούριες λίγο παραπέρα με προσπάθεια αλλοίωσης της σύστασης του νερού σε βαρέα μέταλλα.

Η πρώτη αντίδραση

Οι κάτοικοι στις 20 Ιουλίου 2009 πραγματοποιούν στην κεντρική πλατεία των Ψαχνών την πρώτη λαϊκή συγκέντρωση, την οποία ακολουθούν κι άλλες, με απώτερο σκοπό την άσκηση πίεσης προς τους αρμοδίους. Τα αιτήματά τους απλά και ανθρώπινα: εξασφάλιση κατάλληλου νερού, απομάκρυνση των τοξικών αποβλήτων, απόδοση δικαιοσύνης.

Στις 20 Αυγούστου 2009, ο Δήμος Μεσσαπίων αναρτά στην τζαμαρία της κεντρικής εισόδου του Δημαρχείου μία παλιά εγκύκλιο της Γενικής Διεύθυνσης Δημόσιας Υγείας, με διαβάθμιση «Εξαιρετικά Επείγον», με σκοπό την «έγκυρη» και «έγκαιρη» ενημέρωση των πολιτών σχετικά με τη μη επικινδυνότητα του χρωμίου στο νερό, εάν το ολικό χρώμιο δεν ξεπερνάει τα 50 mg/L, ανεξάρτητα από τα ποσά του ένοχου εξασθενούς χρωμίου που περιέχονται σε αυτό.

Οι πολίτες βρίσκονται σε αδιέξοδο αφού δεν έχουν όλοι την οικονομική ευχέρεια να αγοράζουν καθημερινά εμφιαλωμένο νερό.

Ο Σύλλογος «Γαία», σε συνεργασία με άλλους περιβαλλοντικούς συλλόγους, συνεχί-

ζει να ασκεί πιέσεις, διεκδικώντας τα αυτονόπητα και απαιτώντας να μπει λουκέτο στις επιχειρήσεις που δεν τηρούν τους περιβαλλοντικούς όρους.

Τον Οκτώβριο του 2009, η Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση Εύβοιας, έστω και αργοπορημένα αποφασίζει την επιβολή κυρώσεων. Στις 10 Φεβρουαρίου 2010, εκδικάζεται η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων που έχουν υποβάλει σύλλογοι και φορείς του Δήμου Μεσσαπίων εναντίον του τότε Δημάρχου. Ο Αντιδήμαρχος, ως μάρτυρας υπεράσπισης, υποστηρίζει ότι όλα είναι ψέματα, το νερό είναι καθαρό και το κλείσιμο των τριών γεωτρήσεων έγινε για καθαρά προληπτικούς και ψυχολογικούς λόγους. Και ενώ συμβαίνουν όλα αυτά, ο όγκος των τοξικών αποβλήτων αυξάνεται συνεχώς, αφού γίνονται ανεμπόδιστα και απροκάλυπτα νέες απορρίψεις στην περιοχή.

Όταν όμως στις 12 Ιουλίου 2010, μπροστά στην είσοδο του Δημαρχείου Μεσσαπίων πραγματοποιείται συγκέντρωση διαμαρτυρίας των δημοτών, ορισμένοι δημοτικοί σύμβουλοι της τότε συμπολίτευσης βρίσκονται ανάμεσα στους συγκεντρωμένους και μοιράζουν μια ανακοίνωση, με την οποία αναγνωρίζεται το πρόβλημα της τοξικής ρύπανσης και της επικινδυνότητας του νερού του δικτύου ύδρευσης εκ μέρους της Δημοτικής αρχής, η οποία απαιτεί πλέον από την τότε αρμόδια Υπουργό να λάβει κατεπειγόντως μέτρα.

Ακολούθως, την Τρίτη 20 Ιουλίου 2010, πραγματοποιείται σύσκεψη στο Υπουργείο Υγείας με θέμα τη θεσμική ρύθμιση της διάκρισης του εξασθενούς χρωμίου από το ολικό, καθώς και την αντιμετώπιση του προβλήματος υδροδότησης της περιοχής (επιτέλους και ένα βήμα προόδου). Παράλληλα, εγκρίνεται από την Περιφέρεια το έργο αποκομιδής των τοξικών αποβλήτων, το κόστος του οποίου ανέρχεται στις 700.000 ευρώ, ενώ ξεκινά και μελέτη για την παροχή πόσιμου νερού στη Μεσσαπία.

Δυστυχώς, η χαρά και η αισιοδοξία διαρκούν πολύ λίγο, αφού η νέα Γ.Γ. της Περιφέρειας Θεσσαλίας-Στερεάς Ελλάδας και Εύβοιας, αναστέλλει επ' αόριστον την απόφαση συλλογής και απομάκρυνσης των τοξικών αποβλήτων από την περιοχή, χωρίς μάλιστα την απαιτούμενη εισήγηση της αρμόδιας επιτροπής. Ο δε νέος Δήμαρχος Διρφύων-Μεσσαπίων δεν αντέδρασε για το καλό του τόπου και των δημοτών.

Σήμερα η τοξική ρύπανση συνεχίζεται χωρίς να έχει ληφθεί κανένα απολύτως μέτρο από την Πολιτεία. Έχουν επιβληθεί κάποια ανάξια λόγου πρόστιμα, αλλά ουσιαστικά δεν έχει τιμωρηθεί κανείς. Και ο αγώνας συνεχίζεται...

Το περιοδικό και η ιστορία του

Το πρώτο τεύχος του μαθητικού περιοδικού «Παρρησία» εκδόθηκε το 1999 από τους μαθητές του Γυμνασίου Ψαχνών. Από τότε ακολουθεί μια ανοδική πορεία με πολλές βραβεύσεις. Αξίζει να σημειωθεί ότι οι μαθητές, με τα καυστικά κείμενά τους, είχαν συμβάλει καταλυτικά στην επίλυση του παλαιότερου προβλήματος υδροδότησης των Ψαχνών το 2000.

Οι συντελεστές μέχρι πρόσφατα εξέδιδαν το περιοδικό παρά τη μηδαμινή οικονομική βοήθεια από τη Διεύθυνση Εκπαίδευσης, που ανερχόταν στο ποσό των τριανταπέντε ευρώ το χρόνο.

Με τις παρούσες όμως συνθήκες, δεν γίνεται να συνεχίσουν.

«Όλα αυτά τα χρόνια έχω προσωπικά εισπράξει πολλές πίκρες κι εκτός αυτού, θεωρώ ότι δεν μπορεί να παραμείνει υγιές το περιοδικό υπό τις παρούσες συνθήκες... έτσι όπως ένα φυτό, ένα λουλούδι που θέλει ήλιο, καθαρό αέρα και νερό για να ευδοκιμήσει», αναφέρει ο κ. Μπαρσάκης, υπεύθυνος της έκδοσης του περιοδικού. Η διακοπή της έκδοσης δεν είναι γι' αυτούς μια λύση φυγής, αλλά ένας τρόπος διαμαρτυρίας προς την περιβαλλοντική και ηθική ρύπανση της περιοχής τους.

Το άλλο μάθημα

Είμαι μέλος της συντακτικής του Δασουπολίτη εδώ και τρία χρόνια και ξέρω πόσο σημαντικό είναι να γράφεις ελεύθερα την άποψή σου. Γι' αυτό λοιπόν, θα ήθελα να εκφράσω τόσο στους μαθητές όσο και στο συντονιστή καθηγητή τους, που παρά τα αλλεπάλληλα κτυπήματα κατάφερε να κρατηθεί, τη συμπαράστασή μου και τα συγχαρητήριά μου αφενός για την ανωτερότητα που έδειξαν, αφετέρου για το πολύ ποιοτικό περιοδικό που εξέδιδαν μέχρι πρόσφατα. Μπράβο στα παιδιά που έμαθαν να χρησιμοποιούν τη φωνή τους και να αγωνίζονται με την πένα τους. Αυτό είναι ίσως ό,τι πολυτιμότερο έχει να μας δώσει το σχολείο!

-Εύγε λοιπόν και εύχομαι ο αγώνας που δίνετε να δικαιωθεί σύντομα και πάλι.

Άννα Φρίξου Γ3

Το πρόγραμμα ενός μαθητή

Δεν είναι σκλάβος σε γαλέρα, είναι... τελειόφοιτος

Ώρα 6:30 π.μ.: Ο γλυκός ήχος της μπηκικής φωνής αντηχεί στα ακουστικά μου κύτταρα.

Ώρα 6:50 π.μ.: Φρέσκος (λέμε τώρα) και σαν έτοιμος από καιρό, σαν θαρραλέος αποχαιρετώ τον ύπνο μου που φεύγει. Κάπου στα όρια του κώματος και του εγκεφαλικού θανάτου πιέζω τα πόδια μου να με ωθήσουν εμπρός στη μάλλον ελεύθερη μου πτώση προς τον κοντινότερο νιπτήρα. Με μισόκλειστα μάτια βάζω τα δυνατά μου να τοποθετήσω την

Ώρα 8:59 π.μ.: Κάπου στο βάθος αντηχούν τα «Αμάξια της Φωπίας» του Βαγγέλη μας καθώς περνούν τα τελευταία δευτερόλεπτα του πρώτου δώρου της ημέρας.

Ώρα 9:03 π.μ.: ΣΙΛΑΝΣ. (οι «προβάροντες» τα τραγούδια της χορωδίας θα με καταλάβουν... και πάντα με τους σωστούς χρωματισμούς).

Ώρα 10:00 π.μ. - 12:30 μ.μ.: Συνεχίζεται η ποιοτική εκπαίδευσις.

Γιάννης Παναγή B4
Χαράλαμπος Μακαρίου B4

οδοντόκρεμα επάνω στο «βουρτσιστικόν μέσον» και αρχίζω τις κυκλικές κινήσεις μέχρι τα ούλα και πίσω. Με το τέλος της επίπονης αυτής διαδικασίας τραβώ και πάλι προς το δωμάτιο.

Ώρα 6:55 π.μ.: Συνεχίζοντας τη μισότυφλη ελεύθερη πτώση φτάνω μπροστά απ' την γκαρνταρόμπα, από την οποία με μεγάλη προσοχή διαλέγω τα ρούχα τα οποία θα αντικατοπτρίσουν καλύτερα τη σημερινή μου διάθεση. Μας μένουν οι φακοί επαφής και φύγαμε.

Ώρα 7:29:59 π.μ.: Τροχαδάκι μέχρι την αίθουσα 57, προσπαθώντας να ισορροπήσω τη δεκάκιλη τσάντα, το τσαντάκι με τα ρούχα της γυμναστικής και τα δύο όργανα που κουβαλάω μαζί μου.

Ώρα 7:31 π.μ.: Τροχαδάκι προς την αίθουσα 61, γιατί λόγω της αλλαγής του προγράμματος έχουμε αλλάξει αίθουσα.

Ώρα 12:40 μ.μ.: Και να, επιτέλους, η μυθική τελευταία ώρα της ημέρας. Και πεινώ. Κοιτάζοντας από το παραθύρι της τάξης αναπολώ παλιές ιστορίες καλοκαιρινών διακοπών. Και πείνας. Ο αγέρας που όλο και ψυχραίνει χαϊδεύει το μέτωπό μου και οι σκέψεις φτερουγίζουν σαν μικρά πουλιά. Που πεινούν. «Ρε ζωντόβολο, για πες μας τρία χαρακτηριστικά της ποίησης του Καβάφη».

Ώρα 1:35 μ.μ.: Η ώρα της λύτρωσης. Κτυπά το κουδούνι και σε πέντε περίπου νανοσεκόντες το σχολείο νεκρώνει. Το σπριντ προς τα λεωφορεία αρχίζει.

Ώρα 1:40 μ.μ.: Επιβιβαζόμαστε στα ευρωπαϊκόν προδιαγραφών μέσα μεταφοράς μας. Οι προδιαγραφές προνοούν X μαθητές για το λεωφορείο και μπαίνουν 5X μαθητές, αλλά αυτό είναι άλλη ιστορία, εμείς μείναμε πιστοί στις προδιαγραφές.

νίζονται για αυτή την πολυπόθητη θέση. Έτσι, χρόνο με το χρόνο, το επίπεδο ανεβαίνει, οι εξετάσεις γίνονται όλο και πιο δύσκολες. Το εκπαιδευτικό σύστημα που κυρίως στηρίζεται στην αποστήθιση σε ωθεί να μάθεις και την υποσημείωση της υποσημείωσης (έτσι για να είμαστε καλυμμένοι).

Οι σκέψεις αυτές με περιτριγυρίζουν συνεχώς. Μόνο στον ελεύθερο μου χρόνο μπορώ να ξεχαστώ λιγάκι. Μα ποιον κοροϊδεύω; Για μένα ελεύθερος χρόνος πλέον είναι μια άγνωστη φράση. Τελικά είναι δύσκολος καιρός για... τελειόφοιτους! Και τα δυσκολότερα έπονται!

Στέφανη Παναγιώτου G2

Χαράλαμπος Μακαρίου B4
Γιάννης Παναγή B4

Ώρα 2:15 μ.μ.: Μετά από μισάωρο αγώνα επιβίωσης στο υγιεινό περιβάλλον του λεωφορείου, φτάνω σπίτι. Απαλλάσσομαι από τις κάλτσες και από την απόλυτα φιλική προς το μαθητή στολή και στρώνομαι στο πολυαναμενόμενο μεσημεριανό.

Ώρα 3:00 μ.μ.: Μισοκοιμισμένος ξαναρχίζω το μαρτύριο των απογευματινών μονάδων υποστηρικτικής εκπαίδευσης. Μαθηματικά, Φυσική, Χημεία, Βιολογία, Νέα Ελληνικά, Ιστορία. Μόνο ο ψυχαναλυτής μου λείπει...

Ώρα 3:15 μ.μ. - 8:00 μ.μ.: Ουδέν σχόλιο.

Ώρα 8:00 μ.μ. - 11:00 μ.μ.: Όταν επιτέλους επιστρέφω από τις προαναφερόμενες μονάδες εκπαίδευσης στρώνομαι στο διάβασμα των «κανονικών» μου μαθημάτων.

Ώρα 11:30 μ.μ.: Ύπνος.

Μάρκος Μερκούρης G7

Η Μαίρη Παναγιωταρά...

δεν είναι μόνη

Μια πραγματική μέρα μιας πραγματικής εκπαιδευτικού

Όταν το βραδάκι της Κυριακής θέλησα να καταγράψω τις δουλειές για τη Δευτέρα, δεν φανταζόμουν ότι τα πράγματα θα έπαιρναν τέτοια τροπή! Είμαι λέει, αραχτή στη θάλασσα και απολαμβάνω μπισκότα και καφεδάκι, αμέριμνη. Ξαφνικά ακούγεται ένας ήχος διαπεραστικός, τρελός, που όσο περνάει η ώρα γίνεται και πιο δυνατός. Προσπαθώ να καταλάβω από πού προέρχεται αλλά... όταν μέσα στον πανικό μου ξυπνώ είναι ακόμη νύχτα. Εξαφανίζονται μεμιάς καφέδες, μπισκότα και θάλασσα.

Οι φωνές φυσικά, προέρχονται από το δωμάτιο των μωρών. Είναι η ώρα για το καθιερωμένο γάλα. Εγερτήριο στις 4.30 π.μ. λοιπόν, και μετά από μιάμιση ώρα απόλυτου πανικού καταφέρνουμε να ετοιμάσουμε τσάντες, τσαντάκια, παγουράκια, σάντουιτς, να κάνουμε φορτωτική στο αυτοκίνητο και να ξεκινήσουμε ο καθένας για τον προορισμό του.

Φτάνοντας στο σχολείο, αισθάνομαι ανακούφιση. Το πρώτο δώρο ξέρω ότι θα περάσει πολύ ευχάριστα. Μάθημα ψυχολογίας. Το διάλειμμα, εφημέρευση. Με πλαισιώνουν καμιά δεκαριά πρωτάκια τρελά από την αγωνία για το επικείμενο διαγώνισμα.

Όταν κτυπά το κουδούνι τρέχω, παίρνω τα βιβλία μου. Αμάν, τι κάνω η ζαλισμένη; Πού ξεκίνησα να πάω χωρίς να έχω μάθημα; Από την επόμενη περίοδο μέχρι τις 1.35 μ.μ. δεν ξαναβγήκα για διάλειμμα. Επιτέλους, σχολάσαμε! Μπαίνω στο αυτοκίνητό μου, λιμουζίνα πρώτη και αστραφτερή! Εκεί κάνω τις καλύτερες συνεδριάσεις με τον εαυτό μου. Ωχ! Ξέχασα να μαγειρέψω. Προλαβαίνω άραγε; Σταματώ στο νηπιαγωγείο. Βλέπω τα μικρά μου τερατάκια να έρχονται μέσα σε τρελή χαρά, τα παίρνω βιαστικά, φορτώνω μωρά, βαλίτσες, μπιμπερά. Φτάνουμε στο σπίτι, ξεφορτώνω, μαγειρεύω, ταίζω, πλένω, καθαρίζω.

Κλείνω για λίγο τα μάτια... είκοσι λεπτά πρεμίας. Έχω πολλά να κάμω ακόμη, προετοιμασία για το σχολείο, σιδέρωμα, παιχνίδια με τα μωρά και χίλια δυο. Όταν επιτέλους τελειώνω η ώρα είναι 8.50 μ.μ. Πάμε για την αντίστροφη μέτρηση: βραδινά μπανάκια των μωρών, πιτζαμούλες με τρενάκια και καρδούλες, εισπνεόμενα για το βήχα, μπιμπερά...

Ονειρεμένη η ώρα που κάθομαι στον καναπέ, επιτέλους ελεύθερη, και απολαμβάνω το υπέροχο παγωτό μου με τους σορμπέ συνδυασμούς. Απόλαυση, πρεμία, γαλήνη...

Ευχαριστώ Θεέ μου που βοήθησες να περάσει όμορφα κι αυτή η μέρα!

Ελένα Καραγιάννη
Φιλόλογος

Κακή εποχή για να είσαι τελειόφοιτος

4

Πρόγραμμα βαρυφορτωμένο, ατέλειωτες ώρες φροντιστηρίων, τρέξιμο, άγχος και πάλη τρέξιμο. Δύσκολο πράγμα να είσαι τελειόφοιτος τελικά!

Βλέπω την ύλη να στέκεται μπροστά μου σαν πελώριο βουνό. Το αιώνιο ερώτημα τυραννά εμάς και τους καθηγητές μας: θα την καλύψουμε, δεν θα την καλύψουμε; Ίδου η απορία!

Ο χρόνος λιγοστός, τα πράγματα που έχουμε να μάθουμε άπειρα. Και όλο και πιο πολύ τρέξιμο και όλο και πιο πολύ άγχος. Μια δοκιμασία που θα καθορίσει το μέλλον μας βρίσκεται ενόψει. Οι υποψήφιοι για την είσοδο στο πανεπιστήμιο χιλιάδες, οι θέσεις όμως λιγοστές. Όλοι αγωνίζονται για αυτή την πολυπόθητη θέση.

Λήδα Παπαδοπούλου G8

«Κράτησε τα όνειρά σου· οι συνετοί δεν έχουν έτσι ωραία σαν τους τρελούς!»

Δασυπολίτικο είναι:

- Να παίζεις ρακέτες το διάλειμμα στην αυλή, λες και είσαι στην παραλία της Αγίας Νάπας.
- Να θέλεις κουπί για να διασχίσεις την αυλή όταν βρέξει.
- Τις μέρες των εκδηλώσεων και προβών να μένει ο καθηγητής μόνος του να κάμνει μάθημα.
- Με την πρώτη ευκαιρία να φέρνουμε τούρτα στο σχολείο και να κάμνουμε surprise (;) parties.
- Να μην συνεννοείσαι καθόλου με τους συμμαθητές σου (βλέπε τους αγαπητούς τριταίους) και να επικρατεί το χάος λες και είμαστε στον πύργο της Βαβέλ.
- Να κάμνεις απεργία (ευτυχώς όχι πείνας) διότι δεν σου δίνουν τα εκπαιδευτικά κουπόνια.
- Να κάμνεις τον νίτζα πας το κάγκελο της εισόδου η ώρα 7.31 διότι άργησες ένα ολόκληρο λεπτό και ήδη το έχουν κλειδώσει.
- Να παίζεις κρυφτό με τον Βοηθό Διευθυντή επειδή πάλη εφόρησες φόρμα και δεν πρέπει να σε δει.
- Σε κάθε γωνιά του σχολείου να βρίσκεις και από ένα τουρνούα πιλόττας και μπιρίμπα.
- Να μπαίνουν στα έξοδα να μας κάμουν αίθουσα παιχνιδιών (πριν από δύο χρόνια) και να μη γνωρίζει κανείς την ύπαρξή της αφού πάντα είναι κλειστή και δεν αξιοποιείται.
- Την ώρα των σχολικών εκδηλώσεων και εορτασμών να παίζεις άνετος παιχνίδια στο κινητό χωρίς να σου ληθεί κανένας τίποτε (ας είναι καλή τα i-iphone για να περνά η ώρα μας).

Στέφανη Παναγιώτου Γ2

Με μπαλώματα η ύλη δεν καλύπτεται

Πώς επιτέλους θα καλύψουμε τις χαμένες περιόδους μαθημάτων;

Ο πόλεμος με τη διδακτέα ύλη είναι κάτι που ζω από την πρώτη τάξη του Γυμνασίου μέχρι και την τελευταία του Λυκείου. Θυμάμαι πάντα τους καθηγητές μου να τρέχουν και ποτέ να μην φτάνουν. Και εμείς σταθερά από πίσω τους να σερνόμαστε προσπαθώντας να συμμαζέψουμε ό,τι προλαβαίνει ο καθένας. Διαδικασία που ενόψει των Παγκύπριων Εξετάσεων γίνεται θηλιά στο λαιμό.

Λες και δεν μας έφτανε αυτό φοιτούμε και σ' ένα σχολείο στο οποίο με το παραμικρό χάνονται διδακτικές περιόδους. Πρόβες, παρε-

λάσεις, αργίες, τελευταία μέρα πριν από τα Χριστούγεννα, τελευταία μέρα πριν από το Πάσχα, γιορτές, εκδηλώσεις, πανηγύρια για το τίποτα (μόνο αφιέρωμα στους εξωγήινους δεν κάναμε), διαλέξεις στις οποίες απλώς αναμασάμε τα ίδια και τα ίδια, ολόκληρες ώρες υπευθύνου τμήματος για ανακοινώσεις πέντε λεπτών, μεγάλα διαλείμματα και μετά, πτου κι απ' την αρχή. Μας είναι στα αλήθεια χρήσιμα, έστω και στο ελάχιστο, όλα αυτά ή απλώς κοροϊδεύουμε τον εαυτό μας;

Και μη με βλέπετε μ' αυτό το ύφος, αγαπητοί

μου αναγνώστες! Δεν ζω σε κάποια άλλη διάσταση! Είμαι κι εγώ μαθήτρια όπως εσείς. Κι εγώ προτιμώ τη χαλάρωση και το κουτσομπολιό, που αποτελεί κανόνα σ' αυτές τις περιστάσεις, από την τριγωνομετρία και τις χημικές εξισώσεις. Βλέπω όμως και ένα βήμα πιο πέρα. Βλέπω την ύλη που δεν βγαίνει όπως θα έπρεπε, τα μαθήματα κοινού κορμού που όσο πλησιάζει ο καιρός εξαφανίζονται από το πρόγραμμα δίνοντας τη θέση τους στα εξεταζόμενα, τα σαρανταπεντάλεπτα διαγωνίσματα που κατανοούν μισάωρα μιας και τίθεται σε εφαρμογή το «ευφυέστατο» σχέδιο των εμ-

βόλιμων περιόδων. Βλέπω τα 500 ευρώ το μήνα που πληρώνουν οι γονείς μου στα φροντιστήρια εν καιρώ οικονομικής κρίσης για να με βοηθήσει κάποιος όσο πρέπει, τη στιγμή που πρέπει και επίσης βλέπω τις Παγκύπριες Εξετάσεις να μου χαμογελούν ειρωνικά στο βλέμμα του ορίζοντα...

Ας μπει επιτέλους μια τελεία σ' όλα αυτά. Ας συνειδητοποιήσουμε ποιος είναι ο ρόλος του σχολείου για να μη χρειαστεί να ζήσουμε και φέτος το θέατρο του παραλόγου!

Άννα Φριξου Γ3

Τι είναι ή μάλλον τι θέλω να είναι η παιδεία;

Πορεία από την οδυνηρή πραγματικότητα στο όραμα για ένα σύγχρονο σχολείο

Από μικρή θυμάμαι, όλα αυτά τα χρόνια στα σχολεία, τους δασκάλους και τους καθηγητές να προσπαθούν να μου διδάξουν τι είναι παιδεία, τι σημαίνει τελικά η εκπαίδευση. Στα αλήθεια, τι είναι; Μπορεί να δοθεί ένας συγκεκριμένος ορισμός ή η παιδεία είναι μια απροσδιόριστη λέξη με αμέτρητες σημασίες και σκοπούς; Κοιτάζοντας το λήμμα στο λεξικό διαβάζω ότι: Παιδεία είναι η συστηματική διαδικασία μετάδοσης γνώσεων και ανάπτυξης δεξιοτήτων σχετικά με συγκεκριμένο αντικείμενο· είναι ο θεσμός που αποσκοπεί στη συστηματική διδασκαλία των μαθητών και σπουδαστών στην ανάπτυξη των πνευματικών, σωματικών και ηθικών ικανοτήτων του ανθρώπου.

«Σκοπός της παιδείας είναι να μας βοηθήσει να δώσουμε νόημα στη ζωή μας, να ερμηνεύσουμε το παρελθόν και να γίνουμε άφοβοι και ανοικτοί στο μέλλον»

Έρμαν Έσσε

Εύλογα λοιπόν μου δημιουργείται το ερώτημα αν πράγματι αυτή είναι η παιδεία που λαμβάνουμε εμείς ως μαθητές. Και αν δεν είναι τελικά, ποιος είναι ο ρόλος της εκπαίδευσης στον 21ο αιώνα και ποια βήματα θα ήταν καλό να γίνουν για τον επαναπροσδιορισμό της;

Ένα τέτοιο ζήτημα δεν αποτελεί καθόλου εύκολη υπόθεση. Απεναντίας, χρήζει ενδελεχούς έρευνας βάσει των υπαρχόντων δεδομένων. Ένα όμως είναι σίγουρο, ότι πρέπει να γίνουν ριζικές μεταρρυθμίσεις σε ποικίλους τομείς. Αυτό που πρέπει να αποτελέσει την αφετηρία μιας παραγωγικής μεταρρύθμισης καθίσταται η αλλαγή στο περιεχόμενο και τον τρόπο διδασκαλίας των μαθημάτων. Το σύγχρονο σχολείο δυστυχώς έχει προσηλωθεί και αφιερωθεί περισσότερο στη μετάδοση, απομνημόνευση έτοιμων γνώσεων και στη διαμόρφωση άρτιων τεχνοκρατών με στείρες γνώσεις, παρά στην προώθηση μιας ανθρωπιστικής παιδείας η οποία θα συμβάλει στη διαμόρφωση του ηθικοπνευματικού χαρακτήρα και ιδιοσυγκρασίας των μαθητών, στοιχεία απαραίτητα σε μια εποχή τόσο δυσόιωνη εξαιτίας της κρίσης αξιών και θεσμών.

Η παιδεία για να θεωρείται παραγωγική πρέ-

πει να συμβαδίζει με τις «ανάγκες» της κάθε εποχής, τόσο τις υλικές όσο και τις πνευματικές. Αφενός με τη ραγδαία εξέλιξη της τεχνολογίας πρέπει τα σχολεία μας να εφοδιαστούν με τον κατάλληλο εξοπλισμό (τα οπτικοακουστικά μέσα, οι διαδραστικοί πίνακες, η ύπαρξη ηλεκτρονικών υπολογιστών σε όλες τις τάξεις είναι πλέον αναγκαία, αφού ως νέοι θα μπορούμε με πιο ευχάριστους, καινοτόμους και δημιουργικούς τρόπους να κατανοήσουμε και να αποδώσουμε καλύτερα), αφετέρου με την εκμπόνηση των αποστάσεων και τη μετατροπή του πλανήτη μας σε «οικουμενικό χωριό» πρέπει μέσα από την εκπαίδευση να αποκτήσουμε σφαιρική και αντικειμενική όψη των όσων συμβαίνουν ούτως ώστε να είμαστε ενήμεροι για τις ραγδαίες εξελίξεις και μεταβολές τόσο στο χώρο της επιστήμης και της τεχνολογίας όσο και στο χώρο της διεθνούς πολιτικής.

Στη σύγχρονη εποχή, η οποία θα έπρεπε να χαρακτηρίζεται από ελευθερία, δημοκρατία και ισότητα, τα ιδανικά αυτά υπάρχουν μόνο στη θεωρία. Ως εκπαίδευση, ως σχολείο, τι κάνουμε γι' αυτό; Όλα δυστυχώς γίνονται για το θεαθήναι, χωρίς ουσιαστικές προσπάθειες. Ενώ πριν από διακόσια χρόνια ο Βενιαμίν Φραγκλίνος και ο Τόμας Τζέφερσον διακήρυτταν τα απαραγράφα και αναλλοίωτα στο χρόνο δικαιώματα του κάθε ανθρώπου ενώ συνάμα έγιναν τόσοι αγώνες από τον Νέλσον Μαντέλα, Μάρτιν Λούθερ Κίνγκ και τόσους άλλους, εντούτοις σε όλες τις χώρες, πόλεις, κοινότητες, σχολεία παρατηρείται φίμωση της ελευθερίας του λόγου, καθώς και σωματική ανελευθερία. Το βλέπουμε και το ζούμε καθημερινά! Η εκπαίδευση τι κάνει για αυτό; Ένα αυθεντικό δημοκρατικό σχολείο και όχι αυτό το οποίο υπάρχει, μεταδίδει γνώσεις, καλλιέργει, οραματίζει, διευρύνει ορίζοντες, οξύνει την κριτική ικανότητα του κάθε μαθητή, ανεξαιρέτως επίδοσης, κοινωνικού στρώματος κ.α. ούτως ώστε να διαμορφωθεί ένας μελλοντικός πολίτης ο οποίος θα πολεμά ενάντια στο κατεστημένο, θα γνωρίζει και θα διεκδικεί τις ελευθερίες και τα δικαιώματά του!

Το ζήτημα της εκπαίδευσης και της εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης για εκσυγχρονισμό των σχολείων είναι ένα θέμα περίπλοκο γεμάτο θέσεις, αντιθέσεις, καταφάσεις, αρνήσεις. Ευελπιστώ όμως σε κάτι καλύτερο. Γιατί το αξίζει ο κάθε νέος, ο κάθε μαθητής.

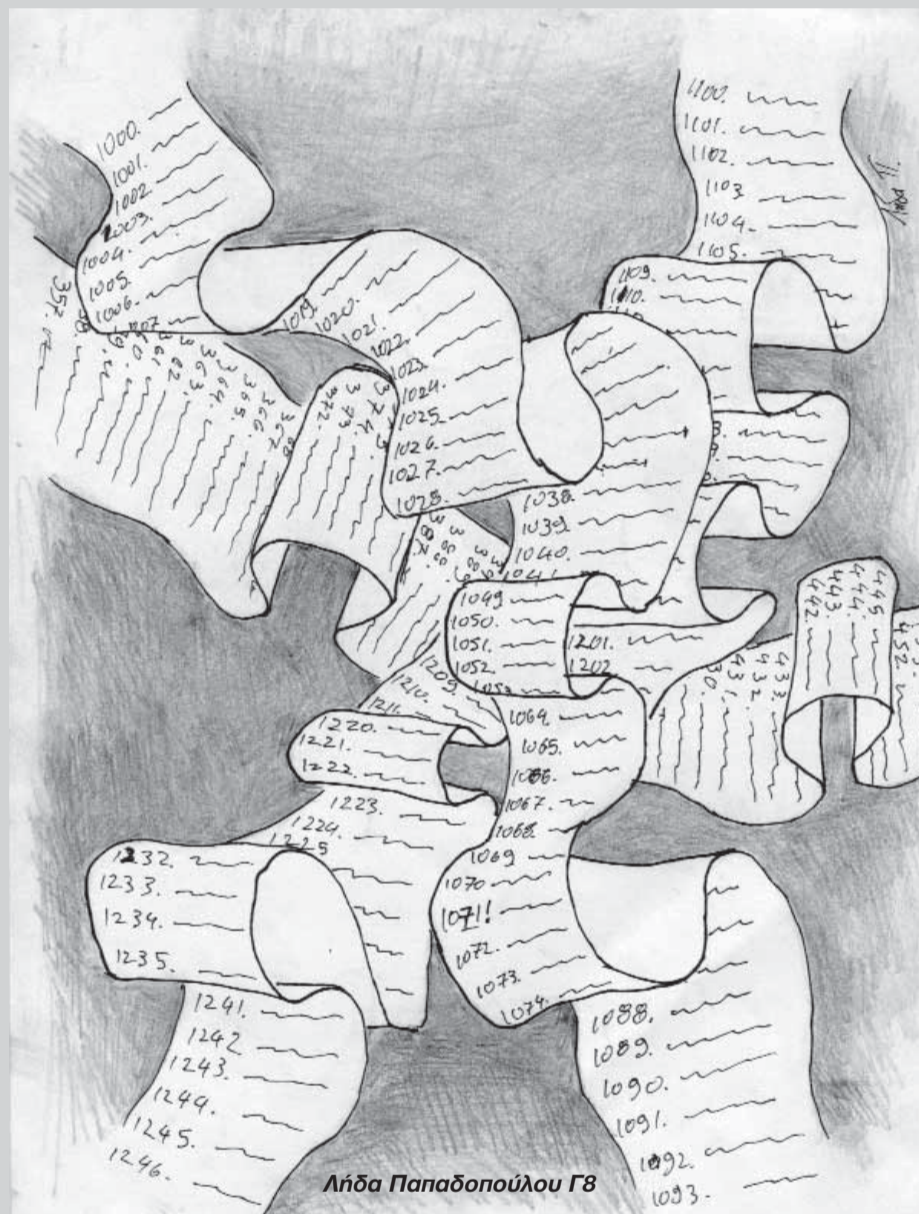
Σοφία Ευαγγέλου Γ5

Αμαρτίες... συστήματος παιδεύουσι τέκνα

Παλιότερα πολλοί γονείς συμβούλευαν τα παιδιά τους να ακολουθήσουν το επάγγελμα του καθηγητή ή του δασκάλου. Υπήρχαν μάλιστα και κάποιοι οι οποίοι πίεζαν τα παιδιά τους να γίνουν Φιλολόγοι, Μαθηματικοί, Βιολόγοι κτλ λόγω του ικανοποιητικού μισθού και του προνομιακού ωραρίου. Σήμερα, ο γονιός ο οποίος θα παρότρυνε το παιδί του να ακολουθήσει μια τέτοια καριέρα θα χαρακτηριζόταν επιπόλαιος ίσως και ανεύθυνος. Ο λόγος είναι φυσικά ο γνωστός στους περισσότερους μας κατάλογος διοριστέων.

φροντιστήρια, σε μια περιστασιακή απασχόληση, ή αν είναι τυχεροί εξασφαλίζουν μια θέση σε κάποιο ιδιωτικό σχολείο.

Είναι φανερό πως το σύστημα μπάζει εδώ και καιρό νερά γι' αυτό και έχει ανακοινωθεί από το Υπουργείο Παιδείας πως θα γίνουν ριζικές αλλαγές. Το νέο σύστημα που θα εισαχθεί είναι αυτό που ισχύει εδώ και χρόνια στη Δημόσια Υπηρεσία δηλαδή η γραπτή και η προφορική αξιολόγηση. Θα φανεί, όμως, το σύστημα αυτό αξιόπιστο; Η Κύπρος είναι μια χώρα που τηρεί κατά γράμμα την ιερή εντολή «ο γνωστός του γνωστού» και

Λήδα Παπαδοπούλου Γ8

Στην εποχή μας, μόλις ένας φοιτητής πάρει το πτυχίο του και αποφασίσει ότι θέλει αλλά και έχει τα προσόντα να γίνει καθηγητής, συμπληρώνει μια αίτηση και εισάγεται στον προαναφερθέντα κατάλογο. Ως εδώ καλά. Δυστυχώς, λόγω της αύξησης του ορίου αφηρητότητας, της υπογεννητικότητας και διάφορων άλλων παραγόντων, στον κατάλογο αυτό εύκολα μπαίνει κάποιος άλλα δύσκολα βγαίνει. Και το μήκος του μέρα με τη μέρα μεγαλώνει. Από υπολογισμούς που έχουν γίνει φάνηκε πως κάποιος που γράφτηκε στον κατάλογο των φιλολόγων το 2010 θα πρέπει να περιμένει 34 χρόνια για διορισμό ενώ ένας απόφοιτος του κλάδου της φυσικής που έχει γραφτεί την ίδια χρονιά θα πρέπει κι αυτός με τη σειρά του να περιμένει περίπου 25 χρόνια! Έτσι, πολλοί νέοι καθηγητές στρέφονται προς την παραπαιδεία, τα γνωστά σε όλους μας

δεν πιστεύω πως θα αλλάξει κάτι σε αυτό τον τομέα. Άρα, καταλήγουμε στο ίδιο αποτέλεσμα. Ικανοί καθηγητές να μένουν στο περιμένει και τη θέση τους να παίρνουν ορισμένοι που μπορεί να μην είναι τόσο αξιόιοι, απλώς η μάμα και ο παπάς έχουν ισχυρές γνωριμίες. Είναι πραγματικά απογοητευτικό το γεγονός ότι σε μερικές τάξεις έχουμε καθηγητές ακατάλληλους που δεν μπορούν να προσφέρουν τίποτα, ενώ εκεί έξω υπάρχουν άνθρωποι γεμάτοι όρεξη για μάθημα που μένουν αναξιοποίητοι.

Από όπου και να δούμε το θέμα, είναι ένα καλά μπλεγμένο κουβάρι που για να το ξεδιαλύνει κανείς χρειάζεται υπομονή και γερά νεύρα. Σε τελική ανάλυση, αυτοί που ζημιώνουν περισσότερο είμαστε εμείς που είτε με κριτήριο τον κατάλογο είτε την αξιολόγηση δεν επωφελούμαστε.

Παναγιώτα Κωνσταντινίδη Γ6

Η καθημερινότητα ενός ρομπότ στο σχολείο

Το σχολείο-μαρτύριο και πώς περνά τη μέρα του ένας μαθητής με κάποιες φιλοδοξίες για το μέλλον

Έχετε πιάσει ποτέ τον εαυτό σας να θέλει να φωνάξει κάτι τόσο δυνατά έτσι ώστε να ακουστεί από τη μια άκρη του σχολείου μέχρι την άλλη; Εάν ναι, τότε με καταλαβαίνετε. Αυτό παθαίνω και εγώ όταν έρχεται εκείνη η ώρα κάθε χρόνο που πρέπει να αναπτύξουμε το θέμα της παιδείας, της εκπαίδευσης, του σχολείου, του δασκάλου και όλα τα συναφή στο μάθημα της Έκφρασης-Έκθεσης. Και γιατί να θέλω να φωνάξω; Επειδή κάθε φορά αναφερόμαστε στα ίδια προβλήματα, γράφουμε τη γνωστή επιστολή στον Υπουργό Παιδείας με προτεινόμενες λύσεις αλλά στην ουσία κοροϊδύουμε τον εαυτό μας. Το εκπαιδευτικό μας σύστημα νοσεί εδώ και χρόνια αλλά απ' ό,τι φαίνεται το Υπουργείο και οι αρμόδιοι έχουν κλείσει προ πολλού τα αυτιά τους.

Σήμερα, ένας μαθητής (και ιδιαίτερα εμείς οι τελειόφοιτοι) έχει ένα συγκεκριμένο, απαραβίαστο πρόγραμμα που επαναλαμβάνεται νωχελικά σχεδόν κάθε μέρα: πολύ πρωινό ξύπνημα, σχολείο, φροντιστήριο, φροντιστήριο κι άλλο φροντιστήριο, σπίνι, νανάκια και την επόμενη πάλι απ' την αρχή. Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, στο ενδιαμέσο πρέπει να λύσουμε ένα σωρό ασκήσεις, να διαβάσουμε για τα διαγωνίσματα της επόμενης μέρας που πολλαπλασιάζονται σαν επιδημία και να γνωρίζουμε το μάθημα της ημέρας για την καθιερωμένη «ανάκριση» από τον καθηγητή. Α, ναι. Ίσως κάποια στιγμή κλέψου-

με λίγη ώρα για να φάμε ή να κάνουμε μπάνιο, ανάγκες ασήμαντες φυσικά για τον ανθρώπινο οργανισμό! Αυτή είναι λοιπόν η σχολική μας ζωή. Μια ζωή γεμάτη άγχος, μονοτονία, μιζέρια, νεύρα. Αυτά έπρεπε να μας προσφέρει η εκπαίδευση και το σχολείο;

Βέβαια, κάποιος μπορεί να ισχυριστεί πως το σχολείο μάς καλλιεργεί και άλλες «χρήσιμες»

αξίες για την ομαλή ένταξη μας στην κοινωνία. Ας πάρουμε για παράδειγμα το πολύ σημαντικό μάθημα της βαθμοθηρίας. Ενώ οι πλείστοι καθηγητές διατυμπανίζουν ότι το διαγώνισμα δεν έχει καμία αξία για τη διαμόρφωση της εικόνας του μαθητή, από την εμπειρία μου μπορώ να πω πως πολύ λίγοι είναι αυτοί που το εννοούν. Έτσι, μαθαίνουμε να δίνουμε περισσότερη βαρύτητα σε ένα βαθμό παρά στην

ίδια τη γνώση. Δεν είναι λίγες οι φορές εξάλλου που βλέπουμε συμμαθητές μας να κλαίνε στους διαδρόμους γιατί δεν έγραψαν καλά ή γιατί το διαγώνισμα ήταν δύσκολο.

Οπωσδήποτε δεν πρέπει να ξεχάσουμε και το «θεματικό κύκλο» της παπαγαλίας που αποτελεί ένα από τα βασικά μαθήματα του σημερινού σχολείου. Δυστυχώς, το εκπαιδευτικό μας σύστημα, μας αναγκάζει να μάθουμε τσουβάλια ασήμαντων πληροφοριών και να στεκόμαστε στη λεπτομέρεια της λεπτομέρειας με αποτέλεσμα να κοιτάζουμε το δέντρο και όχι το δάσος. Επίσης, για να γίνουμε καλύτεροι «παπαγάλοι», μας παρέχονται βιβλία απαρχαιωμένα, μονότονα και ακαταλαβίστικα. Υποτίθεται πως ο σκοπός τους είναι να μας μεταδώσουν γνώσεις. Εάν όμως ο μέσος μαθητής δεν μπορεί να αντιληφθεί τι λέει το κείμενο, είναι λογικό ότι δεν θα καταλάβει ούτε την ουσία του μαθήματος.

Αναμφισβήτητα, το εκπαιδευτικό μας σύστημα θέλει εδώ και τώρα εκσυγχρονισμό. Είναι παράλογο να αναγνωρίζουμε τα προβλήματα και να μην κάνουμε κάτι για να τα διορθώσουμε. Πιστεύω πως οι αρμόδιοι πρέπει οπωσδήποτε να αντιληφθούν ότι οφείλουν να πάρουν αποφάσεις και μέτρα εάν θέλουμε να θεωρούμαστε σύγχρονη κοινωνία που καλλιεργεί σωστούς και ενεργούς πολίτες.

Παναγιώτα Κωνσταντινίδη Γ6

Πάλι τα ίδια κυρία; Κακώς κείμενα της δασουπολιτικής κοινωνίας

Αμάν πια με τις ώρες υπευθύνου τμήματος! Πόσες να κάμουμε δηλαδή; Δεν λέω, να κάμουμε μία-δύο αλλά μετά, παραπάει. Και να μας έλεγαν κάτι σημαντικό να πω εντάξει, αλλά συνεχώς τα ίδια και τα ίδια ακούμε. Σπαταλούμε μια περίοδο για να μας δώσουν για χιλιοστή φορά τα ίδια φυλλάδια περί στολής και κανονισμών... έγνοια που είχαν οι περισσότεροι!

Από την άλλη, οι εκδηλώσεις του τύπου «Η γιορτή του εκπαιδευτικού» νομίζετε έχουν να μας προσφέρουν κάτι; Ακόμα 45 λεπτά πάνε χαμένα για να μας διαβάσουν το μήνυμα του Υπουργού Παιδείας αλλά μετά αν ρωτήσεις κάποιον τι έλεγε (ακόμα και κάποιους καθηγητές) σίγουρα δεν θα ξέρει να σου απαντήσει. Απλούστατα γιατί ο καθένας ήταν στον κόσμο του! Μετά να δω όμως πώς θα καλύψουμε την ύλη, ειδικά εμείς οι τριπταίοι, όταν χασομερούμε κάθε τρεις και λίγο με ό,τι θυμηθεί το σχολείο!

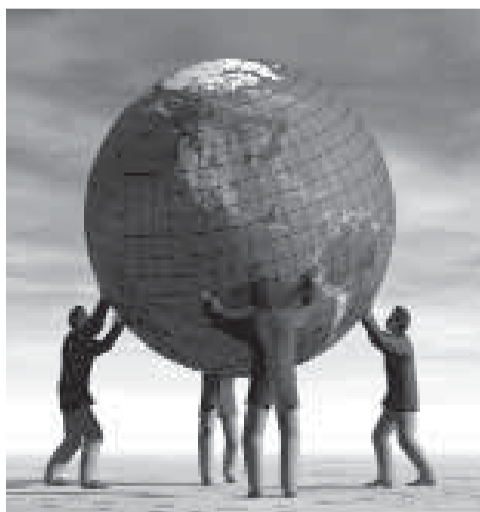
Με τις πρώτες ψυχάλες, άρχισαν και τα προβλήματα στις «υπερσύγχρονες» εγκαταστάσεις του σχολείου μας. Το σκηνικό σίγουρα δεν αντιπροσωπεύει σχολείο του 21ου αιώνα. Ορισμένες αίθουσες είχαν να αντιμετωπίσουν το νερό που έσταζε από το ταβάνι και σχημάτιζε λιμνούλες πάνω στο πάτωμα και στα θρανία. Χρειαστήκαμε να φορέσουμε μπρατσάκια για να εισέλθουμε σ' αυτές!

Το θεωρώ παράλογο, τη στιγμή που ενώ άλλα σχολεία παρέλαβαν χωρίς κανένα πρόβλημα και πέροι και φέτος τα εκπαιδευτικά κουπόνια που μοιράζει ο Σύνδεσμος Γονέων στους μαθητές, το σχολείο μας να κάνει ιδιοτροπίες. Όταν το έμαθαν αυτό οι Δασουπολίτες δεν έμειναν με σταυρωμένα χέρια και αποφάσισαν να διαμαρτυρηθούν. Αφού πέροι τιμήσαμε δεόντως και καθιερώσαμε τις απεργίες, για να μη χαλάσουμε φέτος την παράδοση είπαμε να απεργήσουμε και γι' αυτό. Σύνθημα ήταν το «Ψωμί, Παιδεία, Κουπόνια στα σχολεία». Τα αιτήματα του λαού έγιναν δεκτά, ενώ η Διεύθυνση του σχολείου δήλωσε πως τα κουπόνια δεν είχαν δοθεί διότι δεν τα είχαν παραλάβει. Τα περσινά τότε γιατί δεν δόθηκαν; Μήπως χάθηκαν στο δρόμο;

Στέφανη Παναγιώτου Γ2

Παρατράγουδα στη σύγχρονη Βαβέλ Οι ξένες γλώσσες και η διδασκαλία τους στα σχολεία

Στη σύγχρονη ευρωπαϊκή Κύπρο η εκμάθηση ξένων γλωσσών δεν αποτελεί απλώς μια επιπρόσθετη επιβάρυνση για τον πολίτη, αλλά μια επιτακτική ανάγκη. Δεν θα μπω στη διαδικασία να σας αναλύσω τα ωφελήματά της και να επαναλάβω τα χιλιοειπωμένα. Θα σας θέσω απλώς ένα ερώτημα. Μιλάτε ξένες γλώσσες, τουλάχιστον δύο; Κι αν ναι, ποιος σας τις δίδαξε; Το σχολείο ή το φροντιστήριο; Σταθερή αξία το φροντιστήριο, έτσι δεν είναι;

Τι πάει λάθος λοιπόν με το σχολείο και το δικό μας εκπαιδευτικό σύστημα; Πολλά! Ίσως είναι καλύτερα να ρωτήσουμε τι πάει καλά. Το Υπουργείο διαθέτει στη Β' και Γ' Λυκείου για τις δυο ξένες γλώσσες που επιλέγει ο μαθητής δύο περιόδους για καθεμιά. Περίοδοι που για διευκόλυνση των καθηγητών οι οποίοι μετακινούνται σε διάφορα σχολεία, μπαίνουν την ίδια μέρα και μάλιστα συνεχόμενες. Πά-

ει, το σκοτώσατε το μάθημα! Ας μην ασχοληθούμε καθόλου με το γεγονός ότι οι μαθητές μετά τα πρώτα σαράντα λεπτά αρχίζουν να κουράζονται και να αφαιρούνται, ούτε με το γεγονός ότι μια φορά να χαθεί το μάθημα θα μεσολαβήσουν δεκαπέντε μέρες... γλωσσικής αδράνειας μέχρι το επόμενο.

Ας θεωρήσουμε ότι οι συνθήκες είναι ιδανικές. Έχει μάθει ποτέ κανείς οποιαδήποτε ξένη γλώσσα με το να έρχεται σε επαφή μαζί της μια φορά την εβδομάδα; Όλες οι γλώσσες έχουν τη δική τους ιδιόρρυθμη προφορά. Σ' εμάς όμως, αν εξαιρέσουμε τα αγγλικά, δεν μας προσφέρονται τα ακούσματά τους στην καθημερινή μας ζωή. Μας είναι αδύνατον λοιπόν να παραγάγουμε επιτυχώς τους συγκεκριμένους ήχους. Καταντάμε να εξευτελίζουμε τις γλώσσες και να προκαλούμε πονοκέφαλο σε αυτούς που πραγματικά ξέρουν να τις μιλούν. Οι καθηγητές μας δίνουν κυριολεκτικά μάχη για να μας διδάξουν αλλά αυτό το «μια φορά τη βδομάδα και αν» δεν τους βοηθά καθόλου, μα καθόλου! Είναι λες και κάθε φορά αρχίζουν να χτίζουν από την αρχή. Όπως καταλαβαίνετε με μαθηματική ακρίβεια δεν πρόκειται να φτάσουν ποτέ στο στόχο τους. Απλώς μαζοχίζονται κι αυτοί κι εμείς μαζί τους!

Κλείνοντας, θέλω να απαντήσω στο ερώτημα που έθεσα στην αρχή: Τι πάει σωστά με το εκπαιδευτικό μας σύστημα; Τα βιβλία! Έχουμε πολύ αξιόλογα βιβλία τα οποία χρυσόπληρώνει το κράτος. Μένουν όμως αναξιοποίητα! Τι τέλειοι που είμαστε! Πτου, πτου να μην μας ματιάσω!

Αννα Φριξου Γ3

Πριν το ζητήσεις κοστολόγησέ το

Καθημερινά οι καθηγητές ζητούν από μας τους μαθητές καινούργιες εργασίες. Ως εδώ όλα καλά και άγια, όμως κανείς καθηγητής δεν μπήκε στον κόπο να αναρωτηθεί «πώς άραγε θα τυπωθεί αυτή η εργασία»;

Δεν είναι δεδομένο ότι κάθε σπίνι έχει το δικό του εκτυπωτή. Έτσι ή πρέπει να τρέχουμε στα τυπογραφεία ή να αλλάζουμε κάθε τρεις και λίγο το μελάνι του εκτυπωτή μας, το οποίο δεν μοιράζεται δωρεάν στα περίπτερα, αλλά πληρώνουμε τα μαλλοκέφαλά μας για να το αποκτήσουμε.

Μάλιστα πέροι, μια καθηγήτρια μάς τόνισε ότι οι εργασίες που περιλαμβάνουν εικόνες θα βαθμολογούνται πιο ευνοϊκά από τις άλλες. Δεν πέρασε από το μυαλό της ότι δεν έχουν όλοι την οικονομική ευχέρεια να σπαταλούν τόσο μελάνι. Ίσως, γενικά οι Κύπριοι δεν λαμβάνουν υπόψη το γεγονός ότι δεν έχουν όλοι τόσο μεγάλη περιουσία, ώστε να την ξοδεύουν σε μελάνια για φωτοτυπίες και άλλα μικροπράγματα. Παρακαλούμε τους καθηγητές να περιορίσουν λίγο τις απαιτήσεις τους και να σκέφτονται πάντα περισσότερο πριν μας ζητήσουν κάτι.

Προσωπικά δεν θα είχα κανένα πρόβλημα αν μας επέτρεπαν να τυπώνουμε στο σχολείο. Πανέγχευρες θα σας έφεραν εργασίες. Ίσως και ογκωδέστερες.

Δανάη Χατζηδημητρίου Α6

Γνωρίστε τους άλλους... για τους τύπους

Η παραδοσιακή αντίληψη για τα θρησκευτικά απομακρύνει από το μάθημα

Το μάθημα των Θρησκευτικών διδάσκεται υποχρεωτικά σε όλες τις τάξεις της Δημοτικής και Μέσης Εκπαίδευσης. Μήπως όμως θα έπρεπε να ονομάζεται «Ορθόδοξη Λατρεία» ή ίσως «Χριστιανική Πίστη»; Σύμφωνα με τα νέα αναλυτικά προγράμματα στο μάθημα θα πρέπει να δίνεται έμφαση όχι μόνο στην Ορθοδοξία αλλά και σε άλλες θρησκείες. Ίσως ένας παράγοντας που ώθησε το Υπουργείο σε αυτή την απόφαση είναι ότι το 84.1% του νόμιμου πληθυσμού στο νησί είναι Χριστιανοί Ορθόδοξοι, το 11.7% είναι Μουσουλμάνοι και το 4.2% είναι Αρμένιοι, Μαρωνίτες, Λατίνοι και άλλοι. Στην Α' Λυκείου λοιπόν σύμφωνα με το νέο αναλυτικό πρόγραμμα ο μαθητής πρέπει να γνωρίσει και άλλες θρησκείες εκτός από το Χριστιανισμό. Ρωτώντας όμως μεγαλύτερους μου, που έχουν ήδη περάσει από την Α' Λυκείου, διαπίστωσα ότι το πρόγραμμα δεν εφαρμόζεται σωστά. Τι εννοώ: αφού καλυφθεί η ύλη για το Χριστιανισμό, τότε στα εναπομείναντα μαθήματα (συνήθως ένα ή δύο) και ύστερα από κήρυγμα του καθηγητή για το πόσο προοδευ-

τική είναι η Εκκλησία που μας δίνει την επιλογή να ασχοληθούμε και με άλλες θρησκείες μπορεί και να μάθουμε τα ονόματα μερικών θρησκειών! Τώρα κάποιος πιθανώς να ισχυριστεί ότι διδασκόμαστε και τον Καθολικισμό άρα το μάθημα δεν είναι επικεντρωμένο μόνο στην Ορθοδοξία. Στο τέλος όμως της ενότητας αυτής τι μας μένει άραγε στο μυαλό; Πάντως στο δικό μου μυαλό αναδύονται όροι όπως Σχίσμα, συγχωροχάρτια, διαφθορά, δίψα για εξουσία, όροι που αφήνουν μια άσχημη γεύση στο στόμα.

Τι θέλουμε να επιτύχουμε τελικά μέσα από το μάθημα αυτό; Να περάσει στο μυαλό των μαθητών ότι η Ορθοδοξία είναι η πηγή κάθε καλού και όλες οι υπόλοιπες η πηγή κάθε κακού;

Οι μαθητές έχουν κρίση και γι' αυτό ακριβώς το λόγο αν δεν υπάρξουν άμεσα αλλαγές θα απομακρυνθούν ακόμη περισσότερο και από το συγκεκριμένο μάθημα και από τον καθηγητή τους.

Θεόδωρος Κωνσταντινίδης Α3

Για μια άλλη προσέγγιση των θρησκειών

Τι έζησα στο μάθημα των Θρησκευτικών και τι πρέπει να αλλάξει

Μετά από δώδεκα χρόνια φοίτησης στα δημόσια εκπαιδευτήρια, μου δημιουργήθηκαν πολλά ερωτήματα όσον αφορά το κατά πόσο το μάθημα των Θρησκευτικών προσφέρει τα κατάλληλα εφόδια στους μαθητές που είναι οι αυριανοί πολίτες μιας πολύμορφης και πολυδιάστατης κοινωνίας.

Ζώντας, αφενός στον 21ο αιώνα, τον αιώνα της παγκοσμιοποίησης και της πολυπολιτισμικότητας και αφετέρου με την εισροή αλλοθρησκών και αλλοεθνών μαθητών στα σχολεία είναι απαραίτητο να συνεχίζουμε να διδασκόμαστε το Χριστιανισμό ως τη μόνη θρησκεία που υπάρχει στον κόσμο. Σε ένα σχολείο όπου προ-

άγεται η ανθρωπιστική παιδεία, θα άρμοζε η διδασκαλία και άλλων θρησκειών ώστε, ως μαθητές, να αποκτήσουμε μια σφαιρικότερη όψη των πολλών αληθειών. Έτσι λοιπόν, η διδασκαλία στο μάθημα των Θρησκευτικών θα πρέπει να υποστεί ριζικές μεταρρυθμίσεις.

Αυτό, βέβαια, απαιτεί επαρκή γνώση του θέματος από πλευράς των εκπαιδευτικών αλλά επίσης και τήρηση μιας αμερόληπτης στάσης με σεβασμό απέναντι στις άλλες θρησκείες, κάτι το οποίο, δυστυχώς δεν είδα μέχρι τώρα. Για παράδειγμα, θυμάμαι τους δασκάλους και τους καθηγητές, μιλώντας για το Ισλάμ να καταδικάζουν τις βαρβαρότητες που διαπράχθηκαν στο όνομα του Μωάμεθ, αλλά ποτέ να μην αναφέρονται στα λάθη που έγιναν από τους Χριστιανούς. Έτσι υποσυνείδητα κατευθυνόμαστε σε συμπεριφορές που χαρακτηρίζονται από φανατισμό και θρησκευτικό ρατσισμό, συμπεριφορές τις οποίες το

ανθρώπινο και δημοκρατικό σχολείο – όπως το αποκαλούν – προσπαθεί να εξαλείψει.

Το μάθημα των Θρησκευτικών θα έπρεπε να έχει εντελώς διαφορετική φιλοσοφία. Προτείνω λοιπόν να γίνονται συζητήσεις γύρω από θέματα που μας αφορούν. Οι συζητήσεις, που πολύ σπάνια έχουμε την ευκαιρία να κάνουμε κατά τη διάρκεια του μαθήματος, είναι πραγματικά ένα ανοικτό παράθυρο για προβληματισμό, για όξυνση της κριτικής μας ικανότητας και διεύρυνση των οριζόντων μας. Αυτό ονομάζεται παιδεία: το να μη λαμβάνουμε μια στείρα γνώση, αλλά μέσα από τον εποικοδομητικό διάλογο, τον πλουραλισμό και την πολυφωνία να διαμορφώσουμε χαρακτήρα, ήθος, ιδιοσυγκρασία.

Πιστεύω στο χριστιανισμό και στις αξίες που διδάσκει. Σίγουρα είναι καλό να διδασκόμαστε στο δημοτικό και στο γυμνάσιο τι πάει να πει να είσαι σωστός άνθρωπος, ποιες είναι οι αξίες και αρετές που προσπάθησε να μεταφέρει σε μας ο Χριστός με την ενανθρώπιση του αλλά η επανάληψη και η εκμάθηση των ίδιων θεματικών αντικειμένων δώδεκα ολόκληρα χρόνια καταντά κουραστική και ανώφελη καθώς επίσης προκαλεί αντιδράσεις και φέρνει τα αντίθετα ακριβώς αποτελέσματα από αυτά που επιδιώκει. Ευελπιστώ πως με τα νέα αναλυτικά προγράμματα - αν και δεν θα τα προλάβουμε εμείς - θα αλλάξει ριζικά ο τρόπος διδασκαλίας στο συγκεκριμένο μάθημα ούτως ώστε να μπορεί να συμβάλει θετικά στη διαμόρφωση του χαρακτήρα μας και γενικότερα στην ανθρωπιστική παιδεία.

Σοφία Ευαγγέλου Γ5

Το Ορθόδοξο κάλλος απαντά στη νεανική απαξίωση

Μέσα στο σύγχρονο κόσμο της σύγχυσης και της απαξίωσης των πάντων, είναι φυσικό κάποια παιδιά να μην έχουν συνειδητοποιήσει πόσο μεγάλος θησαυρός είναι η Ορθόδοξη πίστη μας, αλλά και πόση αξία έχει η γνώση και κυρίως η βίωση των αληθειών της χριστιανικής διδασκαλίας. Αυτός μάλλον είναι και ο λόγος που συχνά διερωτώνται γιατί να γίνεται το μάθημα των Θρησκευτικών και αντιδρούν στο περιεχόμενό του.

Μπροστά σ' αυτά τα ερωτήματα και στις βαθιές ανησυχίες και πνευματικές αναζητήσεις των μαθητών μας, στεκόμαστε με σεβασμό και αγάπη οι Θεολόγοι καθηγητές.

Γνωρίζουμε ότι το μάθημα των Θρησκευτικών, έχει διαχρονική και πανανθρώπινη παιδευτική αξία. Μπορεί να συμβάλει σε μια γνήσια ανθρωπιστική παιδεία και να καλλιεργήσει τις ιδέες της πνευματικής ελευθερίας και του δημοκρατικού πνεύματος.

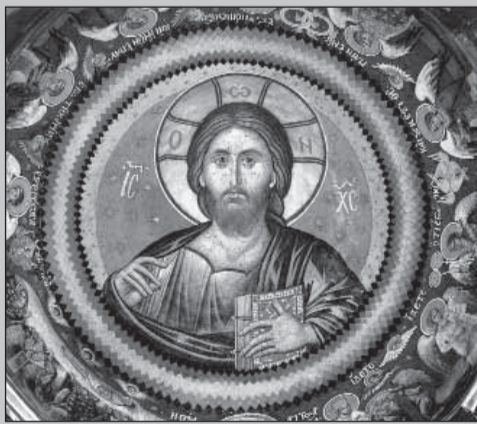
Όμως αυτά όλα δεν επιτυγχάνονται τόσο εύκολα. Γι' αυτό μέσα σε ατμόσφαιρα αγάπης και αποδοχής όλων των μαθητών, έχοντας υπόψη τις ραγδαίες συνεχείς εξε-

λίξεις της κοινωνίας μας, το μάθημα των Θρησκευτικών, συνεχώς αναπροσαρμόζεται. Μέσα στον πλουραλιστικό κόσμο με τις πολλές πολυπολιτισμικές αποχρώσεις, κρατώντας πάντοτε αμετάβλητη την ουσία της πίστης μας και τις αιώνιες αξίες του Χριστιανισμού, προσπαθούμε περισσότερο να μιλούμε στις καρδιές των παιδιών. Χρησιμοποιώντας κυρίως το διάλογο, την κριτική σκέψη, τη διερεύνηση και τον προβληματισμό, η θρησκευτική αγωγή, προάγει το σεβασμό στη διαφορετική άποψη, την οποία χρησιμοποιεί σαν εφαλτήριο για βαθύτερη ανάλυση ιδεών. Έτσι ελεύθερα και αβίαστα βοηθά τα παιδιά να εγχαράσσονται στο χαρακτήρα τους ήθος ενάρετο, φιλόθεο και φιλόανθρωπο.

Τα βοηθά να αντιμετωπίζουν συνειδητά τα μεγάλα υπαρξιακά και μεταφυσικά προβλήματα που απασχολούν κάθε άνθρωπο και να συνδέονται με το Θεό, που είναι η αιώνια πηγή της ζωής, με το συνάνθρωπο και με την κοινωνία.

Φέρνει τα παιδιά σε σχέση με το κάλλος της φύσης, «το μέγα σπουδαστήριο της θεογονίας» κατά το Μέγα Βασίλειο. Τα μαθαίνει να σέβονται και να προστατεύουν το φυσικό περιβάλλον.

Τους προσφέρει ακόμα τα κριτήρια εκείνα που θα τα βοηθήσουν να συναντήσουν τελικά την Αλήθεια και να βάλουν στόχους στη ζωή. Να βρουν το νόημα της ζωής.

Προβάλλοντας την αγάπη ακόμα και στους εχθρούς, τη συγχώρεση, την αλληλεγγύη και τον αλληλοσεβασμό γίνεται αυτόματα το μάθημα της Αρετής, του Καλού και της Ηθικής.

Γίνεται το μάθημα του «πολιτισμού του προσώπου», βοηθώντας τα πρόσωπα των παιδιών να αναπτυχθούν γνήσια, να συσχετιστούν όμορφα, μέσα στην ατμόσφαιρα της αγάπης και της ελευθερίας. Γκρεμί-

ζοντας τις όποιες διαφορές υπάρχουν ανάμεσά τους.

Εξοικειώνει τα παιδιά με δημοκρατικές αντιλήψεις και στάσεις ζωής και τα βοηθά να υιοθετούν δημοκρατική συμπεριφορά στη ζωή, μακριά από τη χρήση βίας.

Μακριά από το φανατισμό και τη μισαλλοδοξία, μπορεί να τα συμφιλίώνει με τους συμμαθητές τους, που προέρχονται από διαφορετικά πολιτισμικά περιβάλλοντα, τα βοηθά να δημιουργούν φιλικές σχέσεις μεταξύ τους.

Βοηθά ακόμα τα παιδιά, να βλέπουν τις θρησκείες όχι μόνο ως αγωνιώδη προσπάθεια του ανθρώπου για νοηματοδότηση της ζωής του, αλλά και ως βήματα συνεννόησης, φιλίας, συναδέλφωσης και αλληλεγγύης των λαών. Ως βήματα πολιτισμού.

Το μάθημα αυτό μπορεί να προσδώσει ιδιαίτερο κάλλος στην Παιδεία. Ας το δούμε όλοι μας, μαθητές και καθηγητές με περισσότερο καλή διάθεση, αντικειμενικά. Και ας του δώσουμε το σεβασμό που του αξίζει.

Μαρία Δημητρίου Θεολόγος

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Η Ιστορία οφείλει να υπηρετεί την αλήθεια

Μιλά στον «Δασουπολίτη» ο Πρόεδρος του Ομίλου Ιστορικού Διαλόγου και Έρευνας

**«Όποιος ελέγχει
το παρελθόν,
ελέγχει το μέλλον.
Όποιος ελέγχει
το παρόν, ελέγχει
το παρελθόν»**

Τζορτζ Όργουελ

«Όποιος ελέγχει το παρελθόν, ελέγχει το μέλλον» είχε, πει κάποτε ο Όργουελ κι όσο μεγάλωνω αντιλαμβάνομαι πόσο δίκαιο είχε. Ο έλεγχος της Ιστορίας είναι ένα πολύ ισχυρό όπλο στα χέρια των ανθρώπων» εξυπηρετεί πολιτικά συμφέροντα και προωθεί τον τυφλό φανατισμό. Δεν πρόκειται για σενάριο επιστημονικής φαντασίας. Είναι κάτι που αναβιώνει σε κάθε εποχή. Η προπαγάνδα μπορεί να βρίσκεται παντού, ακόμη και στα σχολικά βιβλία...

Θα μπορούσαμε να ισχυριστούμε ότι η ίδια η Ιστορία εξυπηρετεί σκοπιμότητες; Όχι φυσικά! «Ιστορία είναι απλώς μια επιστήμη που επικεντρώνεται στη συστηματική προσπάθεια αναζήτησης ή καλύτερα κατανόησης του τι έγινε στο παρελθόν, με βάση κάποια τεκμήρια. Η Ιστορία δεν έχει καμία σχέση με το δικαστήριο. Ο ιστορικός δεν θα καταδικάσει κανένα», αναφέρει πολύ εύστοχα ο κ. Κυριάκος Παχουλίδης, πρόεδρος του Ομίλου Ιστορικού Διαλόγου και Έρευνας.

Πόσο εύκολο είναι όμως να μάθουμε την αλήθεια αν λάβουμε υπόψη το χρονικό διάστημα που έχει μεσολαβήσει, το διαφορετικό τρόπο σκέψης κάθε εποχής τον οποίο εμείς δεν μπορούμε να κατανοήσουμε πλήρως και τις αλλιώτικες συνθήκες διαβίωσης; Δύσκολο, αν όχι ακατόρθωτο. Ποτέ δεν μπορούμε να είμαστε σίγουροι για τις «ανακαλύψεις» μας αφού ανά πάσα στιγμή, κάποια νέα δεδομένα μπορούν να τις ανατρέψουν. Αυτό όμως δεν αποδυναμώνει την Ιστορία ως Επιστήμη.

Δυστυχώς υπό αυτές τις συνθήκες το έδαφος για τη διάδοση ψευδών πληροφοριών και εδραίωση πολλών ιστορικών μύθων είναι κάτι παραπάνω από πρόσφορο. Αν και ορισμένα σημεία στα σχολικά βιβλία έχουν αποδειχτεί αναληθή εξακολουθούν να διδάσκονται, πλήττοντας έτσι το κύρος του μαθήματος.

Με όλες αυτές τις σκέψεις να με κατακλύζουν και να παιδεύουν το μυαλό μου αποφάσισα να επισκεφθώ τον Όμιλο Ιστορικού Διαλόγου και Έρευνας (Ο.Ι.Δ.Ε.). Εκεί με

υποδέχτηκε ο κ. Παχουλίδης, πρόθυμος να απαντήσει σε όλες μου τις ερωτήσεις.

Ο Ο.Ι.Δ.Ε. είναι ένας διακοινοτικός όμιλος (απαρτίζεται από Ε/κ και Τ/κ) και έχει πολύπλευρη δράση. Ιδρύθηκε το 2003 και στόχος του είναι η προώθηση θεμάτων που σχετίζονται με την ιστορική έρευνα και την ιστορική εκπαίδευση δηλαδή τον τρόπο με τον οποίο διδάσκουμε και διδασκόμαστε ιστορία. Με τη συνεργασία εκπαιδευτικών και από τις δύο κοινότητες ετοιμάζει πλούσιο συμπληρωματικό εκπαιδευτικό υλικό το οποίο θέτει στη διάθεση των εκπαιδευτικών τόσο Ε/κ όσο και Τ/κ. Εκπαιδευτικό υλικό το οποίο ανέπτυξε ο Ο.Ι.Δ.Ε. στα πλαίσια προγράμματος του Συμβουλίου της Ευρώπης και το οποίο βρίσκεται ήδη στα σχολεία της Κύπρου μετά από σχετική έγκριση των εκπαιδευτικών αρχών. «Σε αντίθεση με το τι πιστεύουν οι περισσότεροι καθηγητές το να διδάξεις δεν είναι τέχνη, είναι κάτι που μαθαίνεται, είναι τεχνική την οποία καλλιεργεί το πανεπιστήμιο», τονίζει ο κ. Παχουλίδης. «Ως Ο.Ι.Δ.Ε. οργανώνουμε και συντονίζουμε εργαστήρια που καθοδηγούν τους εκπαιδευτικούς στον τομέα αυτό».

Είναι γεγονός ότι η ιστορική παιδεία του τόπου αντιμετωπίζει πολλές ελλείψεις και προβλήματα. «Πριν από δέκα χρόνια δούλευα στη δημοτική εκπαίδευση. Δίδαχα Ιστορία στα παιδιά σαν αυτή να ήταν παραμύθι. Ένα παραμύθι με αρχή, μέση και τέλος. Κάτι βέβαια που δεν με ικανοποιούσε, βαριόμουν τόσο εγώ όσο και τα ίδια τα παιδιά. Οι δάσκαλοι δεν παίρνουν οποιαδήποτε εκπαίδευση για το πώς πρέπει να διδάσκεται η Ιστορία. Φυσικά δεν φταίει οι ίδιοι για αυτό. Επιπρόσθετα, οι δάσκαλοι δεν έχουν καν διδαχτεί Ιστορία κατά τη διάρκεια των σπουδών τους»!

Στόχος του κάθε εκπαιδευτικού πρέπει να είναι το να μάθει στους μαθητές να σκέφτονται ιστορικά, που σημαίνει να σκέφτονται κριτικά, να μπορούν να μελετούν τις πηγές τους και να τις τοποθετούν σε ένα ιστορικό, χρονικό πλαίσιο, ποιος, πότε, γιατί. Η απλή αποστήθιση δεν εξυπηρετεί σε τίποτα. Αντιθέτως καθιστά το μαθητή φύλλο στον άνεμο, έρμαιο των ιδεολογικών αντιλήψεων των άλλων.

Σήμερα οι νέοι αδιαφορούν και δεν μπαίνουν στη διαδικασία να ψάξουν την αλήθεια. Προτιμούν τη μασημένη τροφή που δέχονται από το σχολείο, την οικογένεια, τους φίλους και τις κομματικές παρατάξεις. Έτσι εδραιώνονται και οι λεγόμενοι μύθοι της ιστορίας, που ήταν και ο κυριότερος λόγος της επίσκεψής μου στον Όμιλο.

Με τη βοήθεια λοιπόν των ιστορικών γνώσεων και της πείρας του κ. Παχουλίδη, κατάφερα να ξεμπλέξω το κουβάρι για μερικούς από τους πιο διαδεδομένους μύθους στα σχολεία μας αλλά και στην ευρύτερη κοινωνία μας.

Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι ζούσαν ειρηνικά και αγαπημένα στο νησί μέχρι το 1974

Η αλήθεια είναι ότι οι πρώτες συγκρούσεις ανάμεσα στις δύο κοινότητες άρχισαν από το 1958, όταν η Κύπρος ήταν ακόμα βρετανική αποικία. Θρηνήσαμε θύματα σε διάφορες περιοχές και μάλιστα το 1958 είναι η πρώτη φορά που περιοχές της Κύπρου χωρίζονται με συρματοπλέγμα. Το ίδιο έτος, η αποικιακή κυβέρνηση πήρε απόφαση να λειτουργούν ξεχωριστοί δήμοι για τις ανάγκες των Ε/κ και των Τ/κ.

Κύπριοι αγνοούμενοι σε φυλακές της Τουρκίας

Κυρίως τα πρώτα χρόνια μετά την τούρκικη εισβολή επικρατούσε ο μύθος ότι οι αγνοούμενοί μας βρίσκονται σε φυλακές στην Τουρκία όπου και υπόκεινται σε βασανιστήρια. Αυτός ήταν ένας πολύ επικίνδυνος και επώδυνος μύθος για τους συγγενείς των αγνοουμένων. Συμβιβάζεσαι πιο εύκολα με την ιδέα του θανάτου, παρά με την ιδέα ότι ο δικός σου υποφέρει.

Μια άλλη λανθασμένη εντύπωση που επικρατεί είναι ότι αγνοούμενοι είναι μόνο Ε/κ. Αδιαφορούμε για τους Τ/κ λες και αυτοί δεν είναι άνθρωποι, λες και αυτοί δεν άφησαν ορφανά πίσω τους, λες και αυτούς δεν τους κλαίει οι δικοί τους. Όταν γράφουμε Ιστορία οφείλουμε να βλέπουμε σφαιρικά τα πράγματα και όταν μιλάμε για απώλειες να συνυπολογίζουμε και τις δύο πλευρές. «Μεγάλωσα σε μια οικογένεια με δύο αγνοούμενους», μου επισημαίνει ο κ. Παχουλίδης, «Στα 30 μου χρόνια έμαθα ότι αγνοούμενοι δεν υπάρχουν μόνο Ε/κ, απλώς εμείς υπολογίζουμε μόνο τους δικούς μας. Μας βόλεψε για πολλές δεκαετίες αυτό το ψέμα».

Η σωτηρία της Κωνσταντινούπολης από την Παναγία

Κατά την επιχείρηση της άλωσης της Κωνσταντινούπολης φημολογείται ότι θεάθηκε η Παναγία πάνω στα τείχη, να πολεμά και τελικά να σώζει την Πόλη. Το γεγονός αυτό δεν είναι απλώς ιστορικά ανυπόστατο αλλά υποβαθμίζει και την ίδια την πίστη αφού παρουσιάζει το σύμβολο της αγάπης, να σκορπά το θάνατο.

Η ίδρυση των κυπριακών πόλεων από ήρωες του τρωικού πολέμου

Τα πρώτα ελληνικά βασίλεια στην Κύπρο ήθελαν να δημιουργήσουν όλα το δικό τους μύθο σχετικά με την ίδρυσή τους. Το ότι ήταν μύθος το ήξεραν οι μορφωμένοι της εποχής. Σήμερα όμως διδασκόμαστε στα σχολεία ότι οι κυπριακές πόλεις ιδρύθηκαν από τους αρχαίους Έλληνες, ήρωες του Τρωικού πολέμου. Τρανό παράδειγμα η ιστορία του Τεύκρου ο οποίος λέγεται ότι ίδρυσε την πόλη της Σαλαμίνας για να του θυμίζει την πατρίδα του όταν επέστρεψε από τον πόλεμο στην Τροία.

Για όλες τις συμφορές που έπαθε η Κύπρος φταίει οι ξένοι

Για τις φιλονικίες μας έφταιγαν οι Βρετανοί που εφάρμοσαν το «διαίρει και βασίλευε», για το πραξικόπημα έφταιγαν οι Αμερικανοί οι οποίοι κινούσαν τα νήματα, οι Τούρκοι απροειδοποίητα εισέβαλαν στο νησί. Εθελουφλούμε και αρνούμαστε πεισματικά να αναγνωρίσουμε τα δικά μας λάθη, τόσο των Τ/κ όσο και των Ε/κ. Φορτώνοντας τις ευθύνες στους ξένους νομίζουμε ότι ξεφεύγουμε από τις ερινύες μας.

Το όραμα και το αυτοκέφαλο

Το αυτοκέφαλο της εκκλησίας της Κύπρου επικυρώθηκε γιατί μετά από όραμα που είδε ο τότε Αρχιεπίσκοπος Ανθέμιος, στο οποίο του φανερωνόταν πού βρίσκεται ο τάφος του Αποστόλου Βαρνάβα, αποδεικνύεται ότι η εκκλησία της Κύπρου είναι αποστολική, άρα πρέπει να είναι και αυτοκέφαλη! Τα οράματα δεν αποτελούν ιστορικό ντοκουμέντο. Θεωρώ προβληματική τη συγκεκριμένη αναφορά στα σχολικά βιβλία, ενώ η ιστορική ανάλυση των συνθηκών που οδήγησε στην εξέλιξη αυτή, απουσιάζει.

Κρυφό σχολείο

Δεν υπάρχει καμία μαρτυρία για την ύπαρξη κρυφού σχολείου. Στα χρόνια της οθωμανικής αυτοκρατορίας υπήρχαν σχολεία και μάλιστα φανερά. Για παράδειγμα στην Κωνσταντινούπολη, στην καρδιά της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, λειτουργεί ήδη από το 1454 η Πατριαρχική Σχολή ως ελληνικό πνευματικό κέντρο.

Χατζηγιωργάκης Κορνέσιος

Ο Χατζηγιωργάκης Κορνέσιος παρουσιάζεται ως ο πιο γνωστός Δραγουμάνος της Κύπρου κατά την Οθωμανική Περίοδο. Συχνά τον συνοδεύουν θετικά επίθετα και χαρακτηρισμοί. Παρουσιάζεται ως φιλόνηθος που βοήθησε ιδιαίτερα τους Έλληνες της Κύπρου.

Ο Κορνέσιος ως ο Μέγας Δραγουμάνος στο νησί, είχε αναλάβει την ευθύνη της συλλογής των φόρων των Χριστιανών του νησιού για λογαριασμό του Σουλτάνου. Εκμεταλλευόμενος τη θέση και τη δύναμή του πλούτισε σε βάρος του λαού και για το λόγο αυτό ο Σουλτάνος τον απομάκρυνε από τη θέση του.

Βιβλιογραφία:

Diana Markides, Κύπρος 1957 – 1963, Εκδόσεις Μεσόγειος

Arthur Charman κ.ά. Σκεφτόμαστε Ιστορικά για το Ζήτημα των Αγνοουμένων: Ένας οδηγός για εκπαιδευτικούς, Όμιλος Ιστορικού Διαλόγου και Έρευνας

Άλκη Αγγέλου, Το Κρυφό Σχολείο, Εκδόσεις Εστία

Mark Mazower, Θεσσαλονίκη, Εκδόσεις Αλεξάνδρεια

Άννα Φρίξου Γ3

Το θέατρο είναι κι αυτό ένα σχολείο σε σκηνή

Η μαρτυρία ανθρώπων του θεάτρου για τον Κύπριο θεατή και τη σχέση του με το θέατρο

**«Η Τέχνη είναι μεγάλη.
Θα την πλησιάσουμε
με ευλάβεια και σεβασμό.
Δεν έχουμε το δικαίωμα
να την κατεβάζουμε
στο ανάστημά μας»**

Κάρολος Κουν

Πρόσφατα παρακολούθησα την πραγματικά άρτια παράσταση του Εθνικού Θεάτρου Ελλάδος «Αμφιτρύων» του Μολιέρου. Ήταν μια παράσταση που άξιζε να παρακολουθήσει ο κάθε θεατρόφιλος. Φαίνεται όμως ότι δεν συμμερίστηκαν όλοι την άποψη αυτή. Προς το τέλος της παράστασης και ενώ ακόμα οι ηθοποιοί βρίσκονταν στη σκηνή μερικοί θεατές αποχώρησαν για να αποφύγουν την κίνηση. Η απαράδεκτη αυτή συμπεριφορά συνεχίστηκε και κατά τη διάρκεια της υπόκλισης των ηθοποιών. Πόσο σεβασμό τρέφουμε τελικά για τους συνανθρώπους μας που μόχθησαν για να βγάλουν μια τέτοια παράσταση; Τι περιμένουμε από το θέατρο;

Το θέατρο δεν είναι μόνο η μια ώρα που καθόμαστε εκεί και γελάμε ή κλαίμε. Είναι η σκληρή δουλειά, η ψυχική δύναμη και το γνωστικό υπόβαθρο που απαιτούνται από τον ηθοποιό, το σκηνοθέτη και όλους τους συντελεστές που συνεργάζονται για να ανεβάσουν μια παράσταση. Είναι το μήνυμα που θέλει να περάσει για να προβληματιστείς, να αναθεωρήσεις, να ξεχαστείς, να νιώσεις πρωτόγνωρα συναισθήματα, να συγκινηθείς. Όπως εύστοχα και παραστατικά αναφέρει ο ηθοποιός, σκηνοθέτης και καθηγητής στο Σατιρικό Θέατρο Νεοκλής Νεοκλέους: «Το θέατρο εμπνέει, γιατρεύει, δίνει τροφή, ενδυναμώνει, δίνει στη γλώσσα τη θέση που της αρμόζει ως δημιουργική δύναμη, διαπερνά τα μυστήρια του καλού και του κακού, αναδεικνύει την ευγένεια αλλά και τις αδυναμίες των ανθρώπων, περιγράφει το κακό με τέτοιο τρόπο, ώστε να ασκεί θετική επίδραση στο θεατή και σε προέκταση μια καλή παράσταση είναι ο άμβωνας που αποτελεί το πιο δυνατό μέσο επιρροής και ο ηθοποιός ο ιερέας της ομορφιάς και της αλήθειας».

Λίγοι και χωρίς παιδεία

Το θεατρόφιλο κοινό στην Κύπρο είναι περιορισμένο ενώ δεν λείπουν οι περιπτώσεις ανθρώπων που υποτιμούν τη θεατρική τέχνη, αδιαφορούν γι' αυτήν ή την αγνοούν παντελώς. Υπάρχουν βέβαια κι αυτοί που εντάσσουν την παρακολούθηση μιας θεατρικής παράστασης στην ατζέντα των κοινωνικών τους υποχρεώσεων. Πηγαίνουν μόνο

στις πρεμιέρες, μιλούν μεταξύ τους για κοινωνικά και πολιτιστικά θέματα που δίδουν τους απασχολούν και στην καλύτερη περίπτωση, θεωρώντας τον εαυτό τους ειδήμονα του θεάτρου, κρίνουν και ανταγωνίζονται ο ένας τον άλλο στις θεατρικές τους γνώσεις και εμπειρίες. Αυτό δεν σημαίνει ότι μόνο οι επαγγελματίες του θεατρικού χώρου μπορούν να κρίνουν τις θεατρικές παραστάσεις αλλά ότι η ισχυρογνωμοσύνη και η αλαζονεία που συνοδεύει την άγνοια είναι αν μη τι άλλο ενοχλητική. Καθ' όλη τη διάρκεια της παράστασης δεν αντιδρούν και ξεχνούν να χειρο-

κροτήσουν όταν υποκλίνονται οι ηθοποιοί ψάχνοντας ψεγάδια που θα εμπλουτίσουν τη μετέπειτα κριτική τους. Αναφέρομαι σε εκείνους που αυτοαποκαλούνται άνθρωποι της κουλτούρας και των τεχνών αλλά και σε μια ομάδα ανθρώπων με υψηλές θέσεις που έχουν γνώμη επί παντός επιστητού. Έχει παρατηρηθεί επίσης ότι οι Κύπριοι αρέσκονται στο να παρακολουθούν κωμωδίες ή έργα πιο εύπεπτα. Αυτό όμως δεν αποτελεί αποκλειστικά μειονέκτημα αλλά τεκμηριώνει την ανάγκη του σύγχρονου ανθρώπου να χαλαρώσει και να αφήσει για λίγο στην άκρη τα άγχη και τις δυσκολίες της καθημερινότητας. «Το καλό και το κακό στο θέατρο είναι ότι και

από τη σκηνή, είτε από τους ηθοποιούς, είτε από τα κοστούμια, τα σκηνικά, τη μουσική, το φωτισμό, γενικά από όλα όσα συνθέτουν μια θεατρική παράσταση: διότι το καθένα έχει (ή θα πρέπει να έχει) απόλυτη αιτιολόγηση για την παρουσία του και στέλλει κάποιο μήνυμα που έχει σημασία. Ο θεατής καλείται να έχει κριτική ματιά, αλλά να ξέρει και το γιατί κάτι του αρέσει ή όχι, να ξεχωρίζει το έργο (το κείμενο και την πλοκή) από την παράσταση (τον τρόπο παρουσίασης και ερμηνείας του κειμένου). Ένας καλός θεατής συμμετέχει ενεργά, με σεβασμό στον εαυτό του, τους άλλους θεατές και τους επί σκηνής, γιατί πάνω απ' όλα το να πηγαίνεις στο θέατρο είναι συλ-

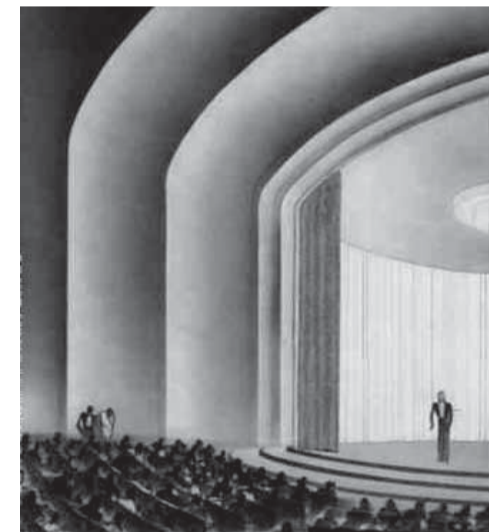
ο θεατής πρέπει να έχει ταλέντο», άποψη του ηθοποιού Χρίστου Λούλη με την οποία συμφωνώ. Όπως ο ηθοποιός λοιπόν έχει την υποχρέωση να υποκρίνεται αληθινά και να υπερβαίνει τα όριά του για να παρουσιάσει το ρόλο του όσο καλύτερα γίνεται έτσι και ο θεατής πρέπει να ξέρει να αναγνωρίζει μια καλή ή μια κακή ερμηνεία. Σε σχετική απάντησή της η κ. Μαρίνα Μαλένη, Λειτουργός Θεατρικής Ανάπτυξης του Θ.Ο.Κ. είπε: «Ένας καλός θεατής θα πρέπει να είναι ανοιχτός δέκτης όλων των μηνυμάτων που στέλλονται

λογική εμπειρία». Οι ικανότητες αυτές επιτυγχάνονται μέσα από την καλλιέργεια θεατρικής παιδείας.

Μάθημα για το θεαθήναι

Η οικογένεια, το σχολείο και το κράτος οφείλουν να καλλιεργούν τη σωστή αντιμετώπιση της τέχνης αυτής. Όπως χαρακτηριστικά αναφέρει η ηθοποιός Άντρη Κυριάκου: «Η θεατρική παιδεία είναι ο ακρογωνιαίος λίθος για να αγαπήσει το θέατρο η νέα γενιά, αλλά και για να αγαπήσει την ίδια τη ζωή αν πιστεύουμε πραγ-

ματικά στην παιδαγωγική αξία του θεάτρου και κυρίως του εκπαιδευτικού δράματος. Ο μαθητής μέσα από τη θεατρική αγωγή δεν θα εκτιμήσει μόνο την τέχνη του θεάτρου και θα οδηγηθεί κατ' επέκταση στο θέατρο ως ένας θεατρόφιλος θεατής με κριτική άποψη, αλλά θα αγαπήσει και την ίδια τη ζωή». Οι τρεις παράγοντες (οικογένεια, σχολείο και κράτος) έχουν καθοριστική σημασία για τη θεατρική παιδεία των πολιτών. Για παράδειγμα όταν ένα παιδί μάθει από μικρό την αξία του θεάτρου τότε θα μπει στην καθημερινότητά του, θα το έχει ανάγκη και αυτό θα επηρεάσει την ψυχοσύνθεσή του. Ίσως αυτό να μην πετυχαίνει με όλα τα παιδιά αλλά η προσπάθεια αξίζει να γίνει. Όσον αφορά το σχολικό περιβάλλον και το εκπαιδευτικό σύστημα οι προσπάθειες που γίνονται δεν μπορούν να θεωρηθούν αξιοσημείωτες. Το μάθημα του θεάτρου έχει ενταχθεί στο αναλυτικό πρόγραμμα της Μέσης Εκπαίδευσης. Προσφέρεται ως μάθημα επιλογής για δύο σαρανταπεντάλεπτα την εβδομάδα αλλά δεν σπριζείται όσο θα έπρεπε υλικοτεχνικά από το Υπουργείο Παιδείας. Εδώ το σχολείο πρέπει να παίξει το δικό του ρόλο. Δεν μπορεί να αρκείται στο να προσφέρει μια φορά το χρόνο την ευκαιρία στους μαθητές να παρακολουθήσουν

μια θεατρική παράσταση και τέλος. Η συγκεκριμένη αντιμετώπιση περνά στο μαθητή και γίνεται αντίληψη. Όταν το σχολείο που αναλαμβάνει την εκπαίδευση του παιδιού και του εφήβου υποτιμά την αξία του θεάτρου, πώς θα περάσει στο μυαλό τους ότι είναι τέχνη και αξίζει σεβασμού; Μάλλον οι προτεραιότητες του σχολείου είναι άλλες και δραστηριότητες που αφορούν τον πολιτισμό θεωρούνται λιγότερο σημαντικές. Θα ήταν άδικο να μην αναφέρουμε και να συγχαρούμε καθηγητές και μαθητές που αφιερώνουν πολύ από τον ελεύθερό τους χρόνο για το ανέβασμα της σχολικής θεατρικής παράστασης. Μετά από συζήτηση με την κ. Ρένα Γιαβρή, υπεύθυνη καθηγήτρια για τη γενική επιμέλεια της παράστασης, φάνηκε ότι στόχος της μέσα από το θέατρο είναι να φέρει τα παιδιά πιο κοντά στο σχολείο, το οποίο θα πάψει έτσι να λειτουργεί αποκλειστικά ως χώρος διεξαγωγής μαθημάτων. Επίσης μέσω αυτής της διαδικασίας οι μαθητές θα μάθουν να συνεργάζονται, να δουλεύουν συλλογικά, χωρίς ανταγωνισμό ενώ παράλληλα θα ενισχυθεί η αυτοπεποίθησή τους.

Στόχος μου δεν είναι να παρουσιάσω μια ζοφερή εικόνα των θεατρικών πραγμάτων στην Κύπρο. Το επίπεδο των θεατρικών παραστάσεων στον τόπο μας είναι υψηλό και αυτό δεν είναι κάτι αμφισβητήσιμο. Το ζητούμενο είναι να ενδιαφερθούμε, να αναζητήσουμε την ουσιαστική ψυχαγωγία και να εντάξουμε το θέατρο στη ζωή μας.

Μαρία Λοφίτη B5

Μια Αρχή δίπλα στον πολίτη

Πώς η Αρχή Ραδιοτηλεόρασης παρακολουθεί, καταγράφει και καταγγέλλει τις παραβάσεις των ΜΜΕ

Η τηλεόραση τα τελευταία χρόνια αποτελεί περισσότερο πληγή για την κοινωνία μας παρά πηγή πληροφόρησης και ψυχαγωγίας. Δεν είναι λίγες οι φορές που τα τηλεοπτικά κανάλια καταγγέθηκαν είτε επειδή δεν σεβάστηκαν αρχές της δημοσιογραφικής δεοντολογίας είτε επειδή τα προγράμματά τους δεν τηρούσαν ποιοτικά κριτήρια. Επισκεφτήκαμε λοιπόν την Αρχή Ραδιοτηλεόρασης Κύπρου, ανεξάρτητο όργανο που ρυθμίζει και ελέγχει θέματα ραδιοτηλεόρασης και στοχεύει στη διασφάλιση του δημοσίου συμφέροντος, και συζητήσαμε με τη Λειτουργό κ. Ναυσικά Θεοφάνους.

Πώς δουλεύουν

Αρχικά, θελήσαμε να μάθουμε πώς ενεργεί ένας Λειτουργός της Αρχής ώστε να διασφαλιστεί η τήρηση των κανόνων που πρέπει να διέπουν την τηλεόραση. Η κ. Θεοφάνους μας εξήγησε πως ένα παράπονο μπορεί να φτάσει στην Αρχή από ένα πολίτη αλλά και η ίδια η Αρχή μπορεί αυτεπάγγελτα να διεξαγάγει έρευνα εξετάζοντας το παράπονο αυτό. Στο πλαίσιο της έρευνας συλλέγεται οπτικό, ακουστικό υλικό και μαρτυρίες ως τεκμήρια. Ο Λειτουργός, αφού εξετάσει τα τεκμήρια, καταλήγει σε συμπέρασμα το οποίο στη συνέχεια υποβάλλει στο Συμβούλιο. Αυτό αποφασίζει αν η υπόθεση είναι αρκετά σοβαρή και αν ναι επικοινωνεί με το σταθμό που έχει το δικαίωμα να αντιδράσει για μετριασμό της ποινής. Οι ποινές για τους παραβάτες είναι χρηματικά πρόστιμα τα οποία όμως δεν επηρεάζουν τη λειτουργία του σταθμού αφού δεν είναι απαγορευτικά. Αυτό που περισσότερο επηρεάζει τους παραβάτες είναι η γνώμη και οι αντιδράσεις του κοινού που έχουν πολύ μεγαλύτερο αντίκτυπο από το πρόστιμο. Σε περίπτωση που ένα κανάλι δεν πληρώσει αμέσως το πρόστιμο, η Αρχή έχει το δικαίωμα να τους οδηγήσει στο δικαστήριο.

Συνήθεις αμαρτίες

Η επόμενη ερώτησή μας αφορούσε τις διάφορες παραβάσεις των τηλεοπτικών σταθμών. Όπως μας εξήγησε, μεγάλο μέρος των παραβάσεων σχετίζεται με τις διαφημίσεις οι οποίες συχνά παραπέμπουν σε βία, σεξουαλικά υπονοούμενα ή παραπλανούν κυρίως ανήλικους, υποκινώντας τους έμμεσα να κάνουν αχρείαστες αγορές. Παρά το ότι έχει ψηφιστεί νόμος που απαγορεύει την προβολή διαφημίσεων ανθυγιεινών τροφίμων ή παιχνιδιών κατά τη διάρκεια της παιδικής ζώνης, συνήθως δεν τηρείται. Άλλη μια παράβαση είναι σχετική με την προβολή λεκτικής, σωματικής και σεξουαλικής βίας. Η προβολή τέτοιων σκηνών αποτελεί μεγάλο πρόβλημα, τόνισε η κ. Θεοφάνους, αφού τα παιδιά μπορεί να τις μιμηθούν ή να θεωρήσουν πως η βία είναι μια πρακτική αποδεκτή από την κοινωνία.

Ο Λειτουργός να κρίνει

Μια καινοτομία που πρόσφατα εντάχθηκε στις ενέργειες και στη δικαιοδοσία της Αρχής είναι ο έλεγχος της ποιότητας ενός προγράμματος. Δηλαδή όταν ένας Λειτουργός κρίνει ότι η ποιότητα ενός προγράμματος δεν είναι

υψηλή, τότε δικαιούται βάσει νομοσχεδίου να καταγγείλει το σταθμό. Όταν ρωτήσαμε ποιο είναι κριτήριο για την ποιότητα, η απάντηση που πήραμε ήταν ότι το νομοσχέδιο δεν είναι πολύ συγκεκριμένο και έτσι δίνει στον ίδιο το Λειτουργό περιθώριο να κρίνει ο ίδιος την ποιότητα μιας εκπομπής.

Η Αρχή Ραδιοτηλεόρασης σε συνεργασία με συγκεκριμένο ευρωπαϊκό πρόγραμμα προσπαθεί να αντιμετωπίσει τις αρνητικές επιπτώσεις της τηλεόρασης έχοντας ως συνεργούς

«... όταν ένας Λειτουργός κρίνει ότι η ποιότητα ενός προγράμματος δεν είναι υψηλή, τότε δικαιούται βάσει νομοσχεδίου να καταγγείλει το σταθμό»

το σχολείο και γενικότερα την Πολιτεία. Το πρόγραμμα αυτό ονομάζεται «Παιδεία για τα Μέσα» και έχει στόχο να καταστήσει τα παιδιά κριτικούς τηλεθεατές και να τα θωρακίσει από τα διάφορα λάθη ή τα αρνητικά μηνύματα.

Ναι μεν η Αρχή έχει την αρμοδιότητα να καταγγέλλει και να διώκει τους παραβάτες αλλά αυτό που προέχει είναι να συνειδητοποιήσουν οι ίδιοι οι πολίτες ότι πρέπει να κρατούν κριτική στάση απέναντι στα τηλεοπτικά προγράμματα.

Παναγιώτα Κωνσταντινίδη Γ6

Η άλλη πλευρά της τηλεόρασης

Ο Δασουπολίτης στα «παρασκηνία» του Μέγκα Τι είδαμε, τι μάθαμε, τι σχολιάζουμε

Τα τηλεοπτικά λάθη, οι απροσεξίες των παρουσιαστών και των συντακτών ειδησεογραφικών δελτίων, ο τρόπος ετοιμασίας και παρουσίασης των εκπομπών, καθώς και η ποιότητά τους είναι θέματα που απασχολούν πολλούς από εμάς. Ως τηλεθεατές οφείλουμε να κρίνουμε τα τηλεοπτικά προγράμματα. Μήπως όμως τελικά έχουμε φτάσει στο σημείο να υπερτονίζουμε τα αρνητικά και να παραβλέπουμε τα θετικά; Ρωτώντας τους δημοσιογράφους Λουκά Φουρλά,

«... καμία αρχή δεν θα έπρεπε να κρίνει την ποιότητα μιας εκπομπής, αλλά θα έπρεπε να το κάνει ο κόσμος και ο καθένας από μας να απορρίπτει αυτό που δεν θεωρεί ποιοτικό»

Αρχισυντάκτη Ειδήσεων και Μιχάλη Παυλίδη, Διευθυντή Ειδήσεων του Μέγκα είδαμε και την άλλη όψη του νομίσματος.

Έχετε ποτέ διερωτηθεί πόσο δύσκολη είναι η δουλειά ενός δημοσιογράφου; Μετά από συζήτηση που είχαμε με τον κ. Παυλίδη, συνειδητοποιήσαμε πόσο απρόβλεπτη αλλά και πόσο αγχωτική μπορεί να είναι η μέρα ενός δημοσιογράφου. Συνήθως, οι δημοσιογράφοι της τηλεόρασης, αρχίζουν τη μέρα τους με συσκέψεις στις οποίες μέσω ιδεοθύελλας συν-

θέτουν το δελτίο ειδήσεων. Στόχος τους είναι η όσο το δυνατό καλύτερη κατανομή εργασίας με βάση την ειδικότητα του καθενός. Έτσι καταλήγουν στα θέματα του ημερήσιου δελτίου ειδήσεων, τα οποία θα διαμορφωθούν με τρόπο ελκυστικό και προσίτο προς το θεατή. Όμως επειδή η επικαιρότητα δεν είναι ούτε σταθερή ούτε και προβλεπόμενη, τα πάντα μπορούν να ανατραπούν. Μπορούμε όμως να παραβλέψουμε λάθη και απροσεξίες ενός δημοσιογράφου έστω και αν αυτά προκύπτουν από τη ραγδαία ροή των γεγονότων;

Συζητώντας με τον κ. Φουρλά προσπαθήσαμε να διερευνήσουμε θέματα που απασχολούν τους πολίτες και να ακούσουμε και τη δική του άποψη, ως αρχισυντάκτη ειδήσεων. Σε ερώτησή μας για τα πλάνα που χρησιμοποιούνται στην τηλεόραση και ιδιαίτερα για τα πλάνα αρχείου με πολίτες, ο κ. Φουρλάς μας είπε πως ναι μεν υπάρχουν περιορισμοί στα μέρη όπου ένας δημοσιογράφος μπορεί να τραβήξει πλάνα, αλλά όταν κάποιος δώσει μια φορά τη συγκατάθεσή του, το κανάλι έχει το δικαίωμα να χρησιμοποιήσει τα συγκεκριμένα πλάνα όσες φορές θέλει χωρίς να χρειάζεται άδεια κάθε φορά. Επίσης μας ανέφερε ότι δεν υπάρχει κάποιος νόμος σχετικός με τα πλάνα κοινής λήψης, δηλαδή με πλάνα δρόμων, δεξιώσεων, εκδηλώσεων κτλ. Εναπόκειται στην κρίση και την πείρα του κάθε δημοσιογράφου αν θα τα χρησιμοποιήσει χωρίς έγκριση.

Κριτήρια ποιότητας

Ποιος κρίνει την ποιότητα μιας εκπομπής; Υπάρχουν αντικειμενικά κριτήρια; Ο κ. Φουρλάς πιστεύει πως κριτής σε αυτά είναι ο τηλεθεατής.

Σε ερώτησή μας για το πώς κρίνει την αρχή υψηλής ποιότητας, η απάντηση που λάβαμε ήταν πως τη θεωρεί γελοία και πως καμία αρχή δεν θα έπρεπε να κρίνει την ποιότητα μιας εκπομπής, αλλά θα έπρεπε να το κάνει ο κόσμος και κατά συνέπεια ο καθένας από μας να απορρίπτει αυτό που δεν θεωρεί ποιοτικό. Επίσης, ανέφερε πως δεν υπάρχουν σαφή κριτήρια που να προσδιορίζουν την ποιότητα μιας εκπομπής και διερωτήθηκε για το ποιος μπορεί να θέσει τον πήχη για το τι είναι ποιοτικό και τι δεν είναι.

Τέλος, στο σχόλιό μας ότι τα ΜΜΕ φέρουν ευθύνη για την κακοποίηση της γλώσσας, ο κ. Φουρλάς απάντησε ότι αυτά αποτελούν απλώς αντανάκλαση του γλωσσικού επιπέδου μιας κοινωνίας. Αν γίνεται κακή χρήση της γλώσσας στην τηλεόραση ή στο ραδιόφωνο οφείλεται στο ότι γίνεται κακή χρήση της και από το ευρύτερο κοινωνικό σύνολο.

Κλείνοντας τη συζήτηση και μετά από μια μικρή ξενάγηση στο χώρο του σταθμού καταλήξαμε στο συμπέρασμα ότι η δουλειά ενός δημοσιογράφου σε οποιοδήποτε τηλεοπτικό σταθμό είναι από τη μια ενδιαφέρουσα και περιπετειώδης, από την άλλη αγχωτική και απρόβλεπτη. Στην τηλεόραση γίνονται λάθη αλλά εμείς ως ενεργητικοί και όχι ως απλοί και παθητικοί τηλεθεατές, οφείλουμε να θωρακιστούμε απέναντί τους με όπλο την κριτική σκέψη και ένα αναπτυγμένο αισθητικό κριτήριο.

*Θεόδωρος Κωνσταντινίδης Α3
Μάρκος Μερκούρης Γ7*

Μικαέλλα Παπουτέ Γ8

Ζουν σαν κατάδικοι, ελπίζουν ως άνθρωποι

Πού ζουν οι αιτητές πολιτικού ασύλου; Πώς ζουν, τι ονειρεύονται, σε τι ελπίζουν
Ψάξαμε και βρήκαμε, σπάσαμε τον παράξενο κώδικα της σιωπής

Μπιμπ. «Μπορώ να περάσω; Πρέπει να βάλω τον κωδικό της κάρτας μου», μου λέει. Είπα ένα συγγνώμη και μετακινήθηκα αμέσως. Η σκηνή ανθρώπων να πηγαινοέρχονται από χώρο σε χώρο με κάρτες πρόσβασης μου θύμισε φυλακή ή καλύτερα ελεύθερη φυλακή όπως την χαρακτήρισαν κάποιοι φρουροί. Πού ήμουν; Πώς έφτασα εδώ; Ήταν ακόμα μεσημέρι και οι φράσεις «εκμεταλλεύονται τη φιλοξενία μας», «κλέφκουν μας τις δουλειές μας», «τα λεφτά του κράτους παν στα επιδόματά τους», δεν έλεγαν να φύγουν από το μυαλό μου. Γιατί; Γιατί αυτό ήταν το θέμα συζήτησης στο κίσκι το διάλειμμα, γιατί αυτό θα είναι το θέμα συζήτησης σε κάτι εκπομπές σαν το «Έχεις Μέσον», γιατί αυτό θα είναι το θέμα συζήτησης κάποιων συνταξιούχων στο καφενείο της γειτονιάς, που ακόμη και αν δεν θέλεις να ακούσεις το ακούς αφού φωνάζουν αντί να μιλούν.

ήρθε από το Κονγκό, όπως πληροφορηθήκαμε. Μόλις την πλησιάσαμε και κατάλαβε ότι πρόκειται για άρθρο σε εφημερίδα, σε σπατά αγγλικά μας είπε: «Μόλις ήρθα στην Κύπρο και μου είπαν να μη μιλήσω». Το επτασφράγιστο μυστικό που λέγαμε. Αν και σκαρισμένοι συνεχίσαμε την έρευνα.

Όνειρο σε πορτοκαλί μπάλα

Κάπου εδώ εμφανίστηκε ένα δεκαεπτάχρονο αγόρι το οποίο αναγκάστηκε να φύγει με την οικογένειά του από το Ιράκ λόγω πολέμου. Για καλή μας τύχη μιλούσε πολύ καλά ελληνικά. Αποφάσισαν να έρθουν στην Κύπρο όπου και μένουν τα τελευταία τέσσερα χρόνια. Το παιδί συνεχώς με ένα χαμόγελο στα χείλη δεν εξέφρασε κανένα παράπονο για την όλη «φιλοξενία» μας. Πράγμα που με εντυπωσίασε να σας πω την αλήθεια αφού είδα με τα μάτια μου πόσο μίζερη ήταν η όλη κατάσταση. Όταν το ρώτησα για το μέλλον του, χαμογέλασε και μου είπε: «αν δέχονταν την αίτηση της οικογένειάς μου θα έμενα». «Αν όχι;», τον ρώτησα. Η απάντηση του ένα «δεν ξέρω». Το μόνο όνειρο που έχει για το αβέβαιο αυτό μέλλον είναι ότι θέλει να παίξει στο NBA. Έκανε ήδη το πρώτο βήμα αφού παίζει σε μια κυπριακή ομάδα της Λάρνακας.

Ο κώδικας της σιωπής

Φορτωμένοι λοιπόν με όλες αυτές τις σκέψεις αποφάσισα να πάω στο κέντρο υποδοχής αιτητών πολιτικού ασύλου στην Κοφίνου για να συζητήσω με τους πολιτικούς πρόσφυγες για αυτή την περίφημη μας «φιλοξενία». Τηλεφώνησα στο κέντρο της Κοφίνου για να κλείσω μια συνάντηση. Η απάντησή τους: «θέλεις άδεια», «είναι δύσκολο», «οι πρόσφυγες δεν έχουν άδεια να μιλήσουν», «γιατί δεν γράφεις για κάτι άλλο» και άλλα τέτοια με αποθάρρυναν. Ήταν σαν ένα επτασφράγιστο μυστικό που δεν μπορούσε ούτε καν να δημοσιευτεί σε μια σχολική εφημερίδα. Πείσμως, δεν τα έβαλα κάτω. Επόμενο μου βήμα ήταν να επισκεφθώ το κέντρο αιτητών πολιτικού ασύλου στη Λάρνακα. Τηλεφωνώ λοιπόν στο κέντρο αυτό. «Παρακαλώ, ξενοδοχείο. Πώς μπορούμε να σας εξυπηρετήσουμε;» «Ξενοδοχείο; Δηλαδή δεν είστε κέντρο υποδοχής αιτητών πολιτικού ασύλου;», τον ρωτάω. Με ένα δισταγμό στη φωνή ο ρεσέψιονιστ μου λέει: «ε ναι, έχουμε κά-

ποιους πρόσφυγες δαμαί, αλλά λειτουργούμε κανονικά και για τους τουρίστες». Όταν του είπα για τη συνέντευξη άρχισε να μου λέει τα ίδια με εκείνα της Κοφίνου. Δεν με ένοιωαζε, αποφάσισα να πάω με το Μάρκο κι ασχοληθώ με την άφηναν. Φτάνοντας στο ξενοδοχείο με κατέλαβε ένα αίσθημα μίζεριας. Δεν έφταιγαν τόσο οι συνθήκες του ξενοδοχείου, που έμεινε στάσιμο στη δεκαετία του '70, αλλά η εικόνα μιας σκοτεινής τραπεζαρίας όπου σιωπηλά οι πρόσφυγες έτρωγαν το φαγητό τους και το μόνο που ακουγόταν ήταν ένα αραβικό τραγούδι στο ραδιόφωνο. Οι αρμόδιοι στο ξενοδοχείο κατάλαβαν αμέσως ποιο είμαστε και μας είπαν ότι απαγορεύεται να πάρουμε συνέντευξη από τους πρόσφυγες.

Παράθυρο στον κόσμο τους

Προσπαθώντας να αποκομίσουμε κάποιες πληροφορίες πιάσαμε κουβέντα με τον Χ. Αν και αρχικά ήταν επιφυλακτικός, μας ανοίχτηκε θέλοντας να τον ρωτήσουμε κι άλλα. «Φαγητό, ποτό, στέγη παρέχεται από το G4S

(Group4 Security) αλλά χρηματοδοτείται από την κυβέρνηση», μας είπε. Έδωσε πολλή σημασία στο γεγονός ότι οι άνθρωποι που μένουν εκεί είναι ήσυχτοι και νομοταγείς αφού οι περισσότεροι είναι οικογενειάρχες που έρχονται στην Κύπρο με τις οικογένειές τους. «Ήσυχτα πλάσματα», όπως τους χαρακτήρισε. Τα μόνα περιστατικά προκαλούνται από κάποιους περαστικούς που θα φωνάξουν κάτι σαν «κανεί φαΐ» και άλλα τέτοια. Όταν τον ρωτήσαμε για τα επιδόματά τους εκείνος μας απάντησε: «Οι άντρες πίνουν 85 ευρώ το μήνα ενώ οι γυναίκες και τα παιδιά 17 ευρώ το μήνα ξεχωριστά». Τα συμπεράσματα δικά σας. Μας διευκρίνισε επίσης ότι μερικές φορές καθυστερούν να έρθουν τα επιδόματα για 2-3 μήνες. Δεν μπορούσαμε όμως να βασιστούμε μόνο σ' αυτά που μας είπε. Ακριβώς απέναντι από το κέντρο είναι μια τεράστια βαθασιναία. Κάτω από τον ίσκιο της υπάρχει ένα ξύλινο παγκάκι όπου μαζεύονται πολλοί απ' όσους μένουν στο κέντρο υποδοχής. Εκεί βρίσκουμε μια νεαρή κοπέλα η οποία

Οι τύψεις

Δεν είναι άδικο για αυτό το αγόρι ή για οποιοδήποτε πολιτικό πρόσφυγα να ζει για δύο, τέσσερα, έξι ή και δέκα χρόνια σε ένα δωμάτιο ενός ξενοδοχείου μη γνωρίζοντας τι θα απογίνει στο μέλλον; Μη γνωρίζοντας αν έτσι από το πουθενά έρθει ένα γράμμα που να λέει «Απορρίπτεται ή αίτησή σου», φαινόμενο συχνό όπως μάθαμε αφού τέτοια είναι τα γράμματα που συνήθως έρχονται. Ελεύθερη φυλακή. Γιατί να τους αξίζει κάτι τέτοιο; Είναι εγκληματίες; Όχι φυσικά. Το μόνο έγκλημά τους είναι ότι προσπαθούν να εξασφαλίσουν μια καλύτερη ζωή μακριά από τη βία.

Αντώνης Σερώνης Β5

Όταν «εμείς» και οι «άλλοι» μπερδευόμαστε στην ίδια αυλή Οι μαρτυρίες τριών «ξένων» συμμαθητών μας

Πολλές φορές διερωτώμαι πόσο δύσκολο είναι να εγκαταλείψει κάποιος την πατρίδα του και κάτω από ποιες συνθήκες αναγκάστηκε να το κάνει. Ίσως να ευθύνεται η άθλια οικονομική κατάσταση της χώρας του, το χαμηλό βιοτικό επίπεδό της, ίσως πάλι να ευθύνεται ο πόλεμος. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι επέλεξαν τον τόπο μας με την ελπίδα ότι θα βρουν εδώ ένα καλύτερο μέλλον. Το έχουν βρει όμως;

να συμβαίνει να τους δίνουμε την ευκαιρία να μας μιλήσουν για τον τόπο τους, τα ήθη, τα έθιμά τους, για τα συναισθήματά τους.

Μέσα τους νιώθουν μεγάλη μοναξιά αφού ενώ έχουν τόσα να πουν, δεν έχουν τρόπο να εκφραστούν. Εμείς ποτέ δεν σκεφτήκαμε πόσα μπορούμε να κερδίσουμε από αυτούς τους συμμαθητές μας. Δεν σκεφτήκαμε ότι πλησιάζοντάς τους, μπορεί να ανοιχτεί μπροστά μας ένας καινούριος κόσμος!

Κυπριανός Χρυσάφνης Α3

«Είμαι στην Κύπρο εδώ και επτά χρόνια. Μόλις ήρθα ένιωσα μοναξιά και λύπη επειδή μου έλειπαν η ξαδέρφη μου και η γιαγιά μου. Ευτυχώς τις πρώτες μέρες στο σχολείο τα παιδιά της τάξης μου με έκαναν να νιώσω καλά. Όμως έξω στην αυλή δεν ένιωθα άνετα διότι τα παιδιά μου φαινόταν πολύ διαφορετικά από αυτά στην πατρίδα μου. Έχω φίλους Κύπριους, οι οποίοι μαζί με τη δασκάλα μου με βοήθησαν να μάθω ελληνικά. Νιώθω ότι στη χώρα μου θα ήμουν καλύτερα επειδή εκεί ζουν οι φίλοι μου. Τελικά όμως δεν είμαι σίγουρη αν θέλω να γυρίσω πίσω, αφού εδώ ζει η οικογένειά μου».

«Ήρθα στην Κύπρο πριν από δύο χρόνια, επειδή η μητέρα μου παντρεύτηκε έναν Κύπριο. Αρχικά πήγα σε ένα φροντιστήριο όπου μάθαινα ελληνικά και μετά από λίγο καιρό πήγα σχολείο. Την πρώτη μέρα δεν καταλάβαινα τίποτα! Έτσι μιλούσα στους συμμαθητές μου στα αγγλικά. Στο διάλειμμα βρήκα παιδιά από την πατρίδα μου και έκανα μαζί τους παρέα. Αργότερα άρχισα να κάνω παρέα με Κύπριους, οι οποίοι με βοήθησαν να μάθω τη γλώσσα, μαζί με μια καθηγήτριά μου. Τώρα που έχω συνηθίσει μου αρέσει η Κύπρος και δεν θέλω να γυρίσω πίσω μόνιμα αλλά μόνο για διακοπές».

«Πριν έντεκα μήνες ήρθα στην Κύπρο, για οικογενειακούς λόγους. Τον πρώτο μήνα με βοήθησε η αδερφή μου να μάθω ελληνικά και μετά από ένα μήνα πήγα σχολείο. Την πρώτη μέρα ένιωθα πολύ άβολα και όταν μου μιλούσαν οι άλλοι δεν καταλάβαινα τι λέγανε. Ευτυχώς, ήμουν στην ίδια τάξη με την αδερφή μου και με βοηθούσε. Παρέα με Κύπριους κάνω και εκτός σχολείου. Θέλω να μείνω στην Κύπρο, δεν θέλω να επιστρέψω πίσω».

Παίζοντας ξελευθερία στη σκιά του Μανώλη

Σκέψεις και συναισθήματα γύρω από ένα δέντρο στο κέντρο της πόλης

Ημισαλλοδοξία, η κακία, ο φθόνος, οι μικρόπτες και η πίεση του κόσμου ολόκληρου γύριζαν σαν ξεχαρβαλωμένες σβούρες μες στο μυαλό μου εκείνο το βράδυ. Μα ξαφνικά, όλα μοιάζουν να εξαφανίζονται μόλις στρίβω απ' την τελευταία γωνία. Λες και ο αέρας εκεί πέρα διαγράφει όλα τα κακά και τ' αρνητικά. Λες κι ο αέρας εκεί πέρα ζωγραφίζει χαμόγελα. Στα δέκα μέτρα αντικρίζω το Μανώλη, το αειθαλές εκείνο δέντρο στην Πλατεία Φανερωμένης που στέκει και μας κοιτά με ακλόνητη περηφάνια και πίστη. Κάποιες φορές, γέρνει λίγο τα κλαριά του, σα να μας παρακαλάει για κάτι. Καθώς προχωρώ, μοιράζω κι αποδέχομαι χαμόγελα, ακόμη κι απ' τους ξένους περαστικούς. Κάτι τέτοιες στιγμές με κάνουν να νιώθω ζωντανή. Αυτός ο τόπος έχει κάτι το διαφορετικό. Με κάνει να θέλω να συνυπάρξω με ολόκληρο τον κόσμο, μέσα σε μια στιγμή μονάχα.

Έφτασα επιτέλους. Βλέπω τα παιδιά του Μανώλη να περιφέρονται ανέμελα, άλλα με ποδήλατα, άλλα με κιθάρες κι άλλα με γέλια. Η γνωστή παρέα με υποδέχεται με ανοιχτές αγκαλιές και θερμά φιλήματα. Σκέφτομαι πως κανείς άλλος στον κόσμο δεν ξέρει να χαιρετά έτσι, σαν αυτούς. Νιώθω τυχερή. Διαγράφω ένα σύντομο κύκλο γύρω απ' τον εαυτό μου και διακρίνω την ομορφιά που απλώνεται γύρω μου. Τα γραφικά κτίρια στέκονται σαν ακλόνητοι υπερασπιστές κάποιας κρυμμένης δικαιοσύνης ενώ συγχρόνως οι πόρτες της εκκλησίας κλειδώνουν απειλητικά. Γιατί οι άνθρωποι φοβούνται τόσο αυτό το μέρος; Γιατί έχουν βαλθεί να το καταστρέψουν, δυσφημίζοντας το διαρκώς; Δεν καταλαβαίνουν; Λένε συνεχώς ότι φοβούνται... Αλήθεια, τι φοβούνται; Τους ξένους; Δεν μπορούν να δουν ότι ο ξένος που τόσο φοβούνται, κουβαλάει στους ώμους του μια τεράστια, ανθρώπινη ιστορία; Δεν μπορούν να καταλάβουν πως σε τίποτα δεν διαφέρει τελοπάντων ο άνθρωπος; Τι κι αν είμαστε ερυθρόδερμοι, σκουρόχρωμοι ή λευκοί; Από πότε το χρώμα της κάθε φυλής καθορίζει την επικινδυνότητά της; Δεν μπορώ να καταλάβω τον τρόπο σκέψης τους. Ούτε τα Μέσα Μαζικής Εξήμερωσης τα

καταλαβαίνω. Δεν παύουν να λένε, έμμεσα πάντοτε, πως η Πλατεία Φανερωμένης είναι μια κακόφημη περιοχή που γεννά αναρχικές αντιλήψεις κι αντιδραστικούς νέους. Γιατί άραγε; Μήπως σε καμιά εξουσία δεν συμφέρει οι νέοι να έχουν φωνή; Μήπως σε κανέναν εξουσιαστή δεν συμφέρει οι νέοι να σκέφτονται, να αμφισβητούν και να διεκδικούν;

Τα συμφέροντα των ΜΜΕ τα κατανοώ. Τους πολίτες είναι που δεν κατανοώ. Πώς κρίνουν τόσο αβίαστα τον Μανώλη και τα παιδιά του; Πώς μπορείτε να δημιουργείτε μια άλφα άποψη, χωρίς εσείς οι ίδιοι να το έχετε ψάξει λιγάκι; Επιπλέον, γιατί δεν δίνετε μια ευκαιρία σ' ένα διαφορετικό τρόπο ζωής; Δεν διασκεδάζουν όλοι ξέρετε με τον ίδιο τρόπο. Υπάρχουν κι αυτοί που την βρίσκουν αλλιώς. Αν δεν είστε σε θέση και δεν θέλετε καθόλου να μπειτε στη διαδικασία να γνωρίσετε αυτό τον τρόπο ζωής, ζήστε εσείς με το δικό σας κι άστε τους άλλους ν' απολαύσουν τον δικό τους! Δεν μπορώ να το εξηγήσω διαφορετικά. Ίσως αυτοί που δεν έχουν γνωρίσει

ποτέ αυτό τον τόπο, να μην είναι σε θέση να αντιληφθούν ότι έξω από την εκκλησία της Φανερωμένης, το κάθε στενό, η κάθε γωνιά, το κάθε σκαλοπάτι, κρύβει λιγάκι... ελευθερία. Καθώς προχωρά η βραδιά, όλες αυτές οι σκέψεις κάνουν πάρτι μες στο μυαλό μου. Τελικά καταλήγω στο ότι αυτό που μας λείπει είναι η αλληλεγγύη. Ίσως γι' αυτό η Φανερωμένη είναι για μένα ένα μέρος τόσο διαφορετικό. Εκεί, έμαθα τι σημαίνει η λέξη αλληλεγγύη μεταξύ λαών, μεταξύ φίλων. Εκεί, έμαθα τι πραγματικά σημαίνει «διαφορετικό» και τι «σεβασμός προς το διαφορετικό».

Έφτασε λοιπόν κι η αποψινή βραδιά στο τέλος της. Κάνω να φύγω μα κοντοστέκομαι λιγάκι. Κοιτάω τη σκιά μου. Είμαι ακίνητη κι αυτή σα να χορεύει. Απόψε δείχνει τόσο χαρούμενη. Κάποια στιγμή, σα να μου φάνηκε πως την άκουσα να προσπαθεί να βγάλει από μέσα της μια πνιγμένη κραυγή. Εκείνο το βράδυ δεν είχα καταλάβει. Τώρα όμως ξέρω. Ξέρω πως μουρμούρισε «ΦΤΟΥ ΞΕΛΕΥΘΕΡΙΑ!»

Μαρία Ιακώβου Β6

Μέσα στο σπίτι μας αλλά τόσο μακριά

Κύπριοι - αφεντικά και ξένες οικιακές βοηθοί

Στους γρήγορους και αγχωτικούς ρυθμούς που ζουν οι πλούσιοι και οι λοιποί αστοί σήμερα στην Κύπρο, είναι κανόνας να υπάρχει μία, αν όχι δύο, οικιακές βοηθοί στο σπίτι για οτιδήποτε προκύψει. Σπάσιμο ποτηριού, χτύπημα κουδουνιού, κλαψούρισμα παιδιού· εκείνες πάντα εκεί για επίλυση του προβλήματος. Άστε που οι δουλειές του παλατιού τους δεν αλλάζουν ποτέ: Ξεσκόνισμα, σφουγγάρισμα, μαγείρεμα, σκούπισμα όλης της αυλής και το σπιτάκι του σκύλου να φεγγοβολεί! Ας μην ξεχνούμε την επίβλεψη του παιδιού φυσικά. «Να το πάρεις από το σχολείο, να του βάλεις φαγητό, να του ετοιμάσεις τη βαλίτσα και να παίξεις μαζί του».

Ακολουθεί ο απογευματινός περίπατος του περιποημένου σκύλου στη γειτονιά, για να ξεσκάσει και αυτός λίγο έξω από το σπιτάκι του, αφού δεν μπορεί να πάει πουθενά αλλού, μήπως και λερώσει τα πανάκριβα χαλιά. Μαζί με το σκύλο να βγει και η Κινέζα, η Φιλιππινέζα, η Βιετναμέζα από το σπίτι, να μη λένε οι γείτονες ότι οι αφέντες

είναι ρατσιστές και την αφήνουν κλεισμένη όλη μέρα μέσα. Εξάλλου, η συνοδεία των οικιακών βοηθών στις υπεραγορές για μεταφορά του ψωνίσματος είναι και αυτή μια έξοδος αλλά και must στην εποχή μας.

Ελένη Πετρίδου Γ7

Η γενναιοδωρία των ντόπιων αφεντικών δεν περιορίζεται εδώ. Μιας και τα δύσκολα ονόματα των οικιακών βοηθών είναι βάσανο, τις βαφτίζουν με ελληνικά ονόματα, γιατί όπως και να το δεις, είναι πιο εύχρηστα! Έτσι οι Τζόζεφιν, Γιαγκ και Χου Τσι γίνονται Ελένη, Μαρία, Κατερίνα. Τους ενοχλούν επίσης και τα παραδοσιακά φαγητά της χώρας των οικιακών βοηθών που δόθηκαν από τη «δουσο-

σμία» τους προκαλούν αναγούλα και τάση για εμετό.

Όλες αυτές οι υπηρεσίες προσφέρονται, όχι βέβαια για να πραγματοποιήσουν τα όνειρά τους, αλλά για να πάρουν τον κατώτατο μισθό και να μπορέσουν να στείλουν ένα μερίδιο στην οικογένειά τους που παλεύει να επιβιώσει.

Δυστυχώς, είναι μεγάλη η εκμετάλλευση που βιώνουν οι άνθρωποι αυτοί, οι οποίοι μάχονται για να ζουν με όση αξιοπρέπεια τους αφήνουν οι καταστάσεις. Εκτός από τις δουλειές που πρέπει οπωσδήποτε να κάνουν, τρώνε μόνες, κλαίνε μόνες, χαιρόνται μόνες. Αλλά θα μου πείτε, δύσκολο καιροί για αλληλεγγύη, έτσι; Σιγά-σιγά όμως θα γίνει κατανοητό ότι οι οικιακές βοηθοί δεν μπορούν να κάνουν μια οικογένεια τέλεια, γι' αυτό ας μην ξαφνιαστούν κάποιοι αν στο τέλος καταλάβουν πως είχαν πάντα ένα πεντακάθαρο αλλά άδειο σπίτι και κούφιας καρδιάς.

Μαρία Λοφίτη Β5

Οι δύο όψεις του νομίσματος

Πρόσφατα, γίναμε όλοι μάρτυρες της πρωτοφανούς περιπέτειας του δίκρονου αγοριού απ' τη Συρία, το οποίο μέχρι πρότινος θεωρείτο θαμμένο κάτω απ' τα ερείπια του βομβαρδισμένου σπιτιού του. Οι γονείς του παιδιού κατέφυγαν στην Κύπρο ζητώντας πολιτικό άσυλο. Ομολογουμένως, η επανασύνδεση του παιδιού με την οικογένειά του ήταν πολύ συγκινητική, παράλληλα όμως επανέφερε για ακόμα μια φορά ερωτήματα και διλήμματα, τα οποία παραμένουν αναπάντητα.

Πώς μπορεί ένα κράτος να κλείσει τα μάτια μπροστά σε μια τέτοια κατάσταση, πόσω μάλλον ένα κράτος όπως το κυπριακό, το οποίο χτίστηκε μέσα από αγώνες για ανάκτηση και διαφύλαξη των φιλελεύθερων και δημοκρατικών αξιών καθώς και των πανανθρώπινων ιδανικών. Εν έτει 2012 η ανθρωπιά καλείται να πρυτανεύσει όχι μόνο στην Κύπρο, αλλά και σε όλα τα αναπτυσσόμενα κράτη, χαράζοντας το μονοπάτι προς την ειρηνική συμβίωση και την ομοψυχία.

Τι γίνεται όμως όταν η ανθρωπιά αυτή τυγχάνει εκμετάλλευσης από τους ανθρώπους που τη λαμβάνουν; Αυτό το φαινόμενο άρχισε να παίρνει ανεξέλεγκτες διαστάσεις ιδίως στο χώρο της Ελλάδας και της Κύπρου, με τις επακόλουθες συνέπειες που μας είναι γνωστές. Η αδυναμία της πολιτείας να θέσει κάποια όρια στην εισροή μεταναστών σε συνδυασμό με τη μαζική πλέον κάθοδο λαθρομεταναστών μεγάλωσαν την τρύπα του προβλήματος, προκαλώντας αναταραχές και διαμάχες στους κόλπους της κοινωνίας.

Η αλήθεια είναι πως ιδανική λύση στο πρόβλημα δεν υπάρχει, λόγω και των διαστάσεων που έχει πάρει το φαινόμενο. Το σίγουρο πάντως είναι πως η χρήση βίας εκτός από μια κατακριτέα ενέργεια αποτελεί και μια αλυσιστελή προσπάθεια για την καταπολέμηση των επιπτώσεων, αφού γεννά άλλου είδους αντιδράσεις που μόνο ανασταλτικά λειτουργούν. Απ' τη μια πρέπει ο καθένας από εμάς να διέπεται από αλτρουιστικά αισθήματα και να προασπίζεται τα ειρηνιστικά του φρονήματα, όμως απ' την άλλη η ορμή αυτού του «κύματος» που ονομάζεται λαθρομετανάστευση απειλεί να ανατρέψει την ομοιογένεια του κράτους και θέτει υπό αμφισβήτηση την εθνική μας ακεραιότητα.

Ο καθένας έχει το δικαίωμα να υποστηρίξει ό,τι θέλει και να αναζητήσει απάντηση στο πρόβλημα εκεί που πιστεύει ότι υπάρχει. Μήπως τελικά, η απάντηση αυτή να βρίσκεται στο αρχαίο ελληνικό ρητό «Μέτρον άριστον»;

Χρυσός Πασπαλίδης Γ3

Ψάχνοντας το Θεό χάσαμε τον άνθρωπο

Η θρησκεία ως πρόσχημα για άλλου τύπου επιβολές και πώς μπορεί ο άνθρωπος να ανακαλύψει την πραγματική του ταυτότητα

Ο άνθρωπος από τα πρώτα βήματά του πάνω στη γη αναγνώρισε την ύπαρξη μιας δύναμης ανώτερης από αυτόν που τον ανάγκαζε να υποταχτεί. Άλλοι την ονόμασαν φύση, άλλοι την ονόμασαν θεό. Το σίγουρο είναι ότι όλοι, λίγο ή πολύ, παιδέψαμε το νου μας με ερωτήματα του τύπου: Υπάρχει θεός ή αποτελεί απλώς μια επινόηση του ανθρώπου από αδυναμία, από ανάγκη ή και από συνήθεια; Κι αν υπάρχει ποιος από όλους είναι ο αληθινός, ο ένας και μοναδικός; Εχει όμως στα αλήθεια σημασία να μάθουμε; Ποια η διαφορά αν θα τον ονομάσουμε Αλλάχ ή Ιησού, Βούδα ή Μπτέρα Φύση;

Παρόλα αυτά δεν είναι στη φύση του ανθρώπου να αφήνει ερωτήματα αναπάντητα. Μπορεί να του πάρει εκατό, διακόσια, χίλια χρόνια αλλά δεν θα ψυχάσει αν δεν μάθει. Η περιέργεια είναι περισσότερο προνόμιο παρά ελάττωμα. Κάτω από αυτές τις συνθήκες λοιπόν, και μετά από τόσες χιλιάδες χρόνια ανθρώπινης ύπαρξης τα ερωτήματα περί θεού θα έπρεπε να είχαν απαντηθεί, πράγμα που όμως δεν συμβαίνει. Μήπως δεν θέλουμε και τόσο πολύ να μάθουμε; Μήπως οι θρησκευτικές διαφορές εξυπηρετούν πολιτικές σκοπιμότητες; Μήπως τελικά μας βολεύει να χρησιμοποιούμε την υπερπόηση της θρησκείας ως προσωπείο; Μερικά από τα μεγαλύτερα εγκλήματα έγιναν στο όνομα του θεού. Αν ο

άνθρωπος ήθελε να μάθει την αλήθεια θα έβρισκε τρόπο και θα τη μάθαινε. Δεν θέλουμε όμως και ούτε θα θελήσει ποτέ. Είπαμε, βολεύει! Έχετε σκεφτεί ποτέ πόσο πιο εύκολο είναι να πείσεις κάποιον να κάνει κάτι για το καλό της πίστης ή ακόμα για μια θέση στον παράδεισο, παρά για το καλό ενός ευρύτερου κοινωνικού συνόλου; Έχετε αναλογιστεί ποτέ την πλύση εγκεφάλου που δεχόμαστε από

τα γεννοφάσκια μας σχετικά με τα δόγματα της θρησκείας;

Πάμπολλα τα παραδείγματα θρησκευτικού φανατισμού στην παγκόσμια ιστορία. Στο προσκήνιο αυτό τον καιρό βρίσκονται τα σοβαρά επεισόδια σε Σουδάν και Τυνησία που προκλήθηκαν από Μουσουλμάνους, καθώς και οι συγκρούσεις σε Αίγυπτο και Ινδία. Αυτή ήταν η αντίδραση του ισλαμικού κόσμου για την ταινία «Η αθωότητα του Μουσουλμάνων», η οποία σκιαγραφεί με ένα καθόλου κολακευτικό τρόπο τον Μωάμεθ. Τραγικός απολογισμός αυτής της «θεάρεστης» πράξης ήταν πολλές υλικές ζημιές, κτίρια που παραδόθηκαν στις φλόγες και απώλεια ανθρώπινων ζωών μεταξύ των οποίων και ο Αμερικανός πρέσβης στη Λιβύη. Οι μάζες είναι τυφλές και αυτοί που τις οδηγούν μονόφθαλμοι.

Ας κοιτάξουμε όμως και λίγο την καμπούρα μας και ας μην τα φορτώνουμε όλα στους άλλους. Πόσο αίμα έχει χυθεί για την εδραίωση του χριστιανισμού, της υποτιθέμενης φιλελεύθερης θρησκείας της αγάπης; Ας θυμηθούμε τις διάφορες σφαγές ειδωλολατρών, τις βιαιοπραγίες, την καταστροφή πολιτισμικών μνημείων, την παράδοση στις φλογες της περίφημης βιβλιοθήκης της Αλεξάνδρειας, τη στυγερή δολοφονία της άθειας φιλοσόφου Υπατίας, τις Σταυροφορίες, το Σχίσμα, την

απαγόρευση των Ολυμπιακών Αγώνων στο πρώιμο Βυζάντιο και τόσα άλλα.

Όμως θρησκευτικός φανατισμός δεν είναι μόνο τα όπλα! Είναι κάτι που αναβιώνει στην καθημερινότητά μας. Είναι η κάθε είδους τυφλή υπακοή στην οποιαδήποτε θρησκεία, χωρίς έρευνα και αμφισβήτηση. Είναι η ανταγωνιστικότητα που αναπτύσσεται μεταξύ μας και η σθεναρή προσπάθεια εξάπλωσης των δικών μας πιστεύω. Είναι τα κράτη που στηρίζουν τη λειτουργία τους σε θρησκευτικούς ηγέτες. Είναι τα εκπαιδευτικά συστήματα των περισσότερων χωρών που δεν προσφέρουν στους μαθητές την ευκαιρία να γνωρίσουν όλες τις θρησκείες και μετά να αποφασίσουν τι είναι αυτό που πραγματικά τους γεμίζει. Είναι η κάθε είδους λογοκρισία σε σκίτσα, ταινίες, λογοτεχνία κτλ γιατί δήθεν προσβάλλουν το θεό.

Καιρός να αποδεσμευτούμε από προϊστορικές αντιλήψεις. Δικαίωμα αλλά και υποχρέωσή μας να αποφασίσουμε αυτόβουλα αν θα πιστέψουμε και σε τι. Και αν τελικά πιστέψουμε κάπου να φροντίσουμε να μη γίνουμε απρόσωπα μέλη της οποιασδήποτε θρησκευτικής αγέλης. Αν είναι να ακολουθήσουμε κάποιον τότε αυτός να είναι ο θεός και όχι αυτοί που καμώνονται ότι τον πρεσβεύουν.

Αννα Φριζου Γ3

Ο κόσμος του νόμου και ο κόσμος του ήθους

Πώς διακρίνουμε τις σχέσεις κράτους και εκκλησίας

Σε κράτη όπου οι περισσότεροι είναι μέλη της ίδιας θρησκείας είναι εύκολο, η διαχωριστική γραμμή μεταξύ ηθών και νόμων, θρησκείας και πολιτικής, να μην είναι και τόσο ευδιάκριτη. Αν το δούμε από ιστορική σκοπιά, η θολή διαχωριστική γραμμή δεν ήταν ποτέ μια καλή ιδέα. Ας απαριθμήσουμε: Ιερά Εξέταση, Ιεροί Πόλεμοι, Σταυροφορίες. Παρόλο που σήμερα τέτοια φαινόμενα δεν ισχύουν (εκτός από την Αλ Γκάντα) πολιτικοί και ιερείς φαίνονται να αλληλοϋποστηρίζονται συνεχώς. Σε κυπριακό επίπεδο έχουμε να δούμε πολλές παρόμοιες περιπτώσεις όπως π.χ. τη συμβολή της Εκκλησίας στις ξένες επενδύσεις και τον Αρχιεπίσκοπο να μας λέει ποιον υποψήφιο πρόεδρο να ψηφίσουμε! Τέτοιες όμως συμπεριφορές κρίνω ότι είναι λανθασμένες. Η επέμβαση του ενός οργανισμού στις υποθέσεις του άλλου καταφέρει μόνο να προκαλέσει διχόνοιας και χάος μεταξύ των πολιτών. Για την Κυβέρνηση πρέπει η Εκκλησία να είναι ένας ακόμη οργανισμός με δικαιώματα άλλα και υποχρεώσεις περί φόρων, σεβασμού απέναντι στο νόμο και να μην έχει τη δύναμη να επιβάλλει τίποτα και σε κανέναν περί κοινωνικών θεμάτων (όπως συμβαίνει π.χ. με τις

εκτρώσεις). Ούτε όμως και η ίδια η Κυβέρνηση πρέπει να εμπλέκεται σε εκκλησιαστικά θέματα, όπως γίνεται στην Ελλάδα, όπου η εκλογή Αρχιεπισκόπου πρέπει να περάσει από πολιτικό διορισμό.

Σεβαστέ Αρχιεπίσκοπε, καθώς και λοιποί θρησκευτικοί ηγέτες,

Ως θρήσκος, περιμένω να μου πείτε πώς πρέπει να θρησκευόμαι. Όχι να μου υποδεικνύετε ποιον να ψηφίσω. Αυτά είναι άλλα θέματα, για τα οποία δεν περιμένω από εσάς να με καθοδηγήσετε. Άλλο το Ήθος, που είναι προσωπικό μέτρο εγκράτειας των ανθρώπων και άλλο ο Νόμος, που μας επιτρέπει να ζούμε όλοι μαζί, σαν αδελφια, ίσοι και σε αρμονία.

Διαισθάνομαι πως αρκετοί από εσάς προβληματίζεστε για το γεγονός ότι πολλοί πιστοί, απηυδισμένοι, φεύγουν από κοντά σας. Δεν είναι η πρόοδος της Επιστήμης που το προκάλεσε αυτό. Είναι η συμπεριφορά πολλών από σας, η απομάκρυνση από το Πνεύμα και η προσήλωση στην Ύλη που τους αποξενώνει από το Θείο. Εξάλλου, «Απόδοτε τα του Καίσαρος τω Καίσαρι και τα του Θεού τω Θεώ».

Χρίστος Νικολάου Β5

Πορεία παράλληλη και αντιφατική

Η αιώνια αντιπαράθεση της επιστήμης και της θρησκείας. Τι είναι οικουμενικό και τι αληθινό;

Όλο αναρωτιόμαστε καθημερινά για τον προορισμό της ανθρωπότητας, το Διμιουργό μας και την απαρχή της ανθρώπινης ύπαρξης. Φιλοσοφούμε αρκετές φορές το θέμα χωρίς ασφαλώς να φτάνουμε με βεβαιότητα σε κάποια ουσιαστική απάντηση. Ο δρόμος προς την αλήθεια διαγράφεται μέσα από δύο κατευθύνσεις: αυτή της θρησκείας και αυτή της Επιστήμης.

Η θρησκεία παροτρύνει ουσιαστικά τον άνθρωπο στο «πίστευε και μη ερεύνα». Μας βεβαιώνει σύμφωνα με γραπτές μαρτυρίες και ιστορικά γεγονότα για την ύπαρξη μιας ανώτερης δύναμης, καθορίζοντας έτσι την έννοια της Αρχής. Ίσως τα πλείστα στοιχεία της θρησκείας να τα αποδεχόμαστε· ωστόσο πολλά φαντάζουν παράλογα. Η ύπαρξη πληθώρας θρησκειών, κάθε μια διαφορετική από την άλλη, δεν εδραίωνει την κοινή αποδοχή της πραγματικότητας, εντείνοντας περαιτέρω τη σύγχυση.

Τις πιθανές ατέλειες της θρησκείας έρχονται να καλύψουν εν μέρει οι πτυχές της Επιστή-

μης. Η Επιστήμη με ραγδαία βήματα οδηγείται όλο και σε περισσότερα στοιχεία που εξηγούν την ύπαρξή μας. Ανακαλύπτει και αποκωδικοποιεί τη σύσταση της ύλης και του ίδιου του ανθρώπου, καταρρίπτοντας σιγά σιγά τα θρησκευτικά δόγματα. Αυτή τη φορά, σε αντίθεση με τη θρησκεία, η Επιστήμη είναι οικουμενική και κάθε ανακάλυψή της δεν χρήζει καμιάς αμφισβήτησης. Ωστόσο αδυνατεί να φτάσει στην επεξήγηση της απόλυτης απαρχής της ανθρώπινης ύπαρξης.

Σε γενικά πλαίσια η θρησκεία εξηγεί την πνευματική μας υπόσταση, ενώ η Επιστήμη την υλική. Η κόντρα μεταξύ των δύο συνεχίζεται χωρίς να αναδεικνύει κάποιο νικητή. Ίσως τελικά να μη φτάσουμε ποτέ στην Αλήθεια. Ίσως πάλι ο συνδυασμός των δύο να οδηγήσει τον άνθρωπο στην πραγματική Αλήθεια ή απλώς η Επιστήμη κάποια μέρα να επιβεβαιώσει τις θρησκευτικές πεποιθήσεις.

Γιώργος Μιχαηλίδης Γ2

Να περπατά πάντα ανάμεσά μας ένας «Μικρός Πρίγκιπας»

Για να μας βοηθά να βλέπουμε αυτά που δεν φαίνονται

Ποιος από μας αλήθεια, δεν ήτανε ποτέ παιδί; Με αφορμή το σκυθρωπό ύφος, τη σοβαροφάνεια και τα «αφ' υψηλού» βλέμματα που αντικρίζω καθημερινά, θυμήθηκα πως στο ράφι της βιβλιοθήκης, κρύβεται ένα βιβλίο που μου είχε κάποτε διδάξει πολλά. Ένα βιβλίο μοναδικό, που μέσα από τις σελίδες του ξετυλίγεται η αγνότητα, η αυταπάτηση, η αγάπη και η μοναδικότητα. Στην ανάληψη μας εποχή δυστυχώς, οι πιο πάνω έννοιες είναι γραμμένες με ψιλά γράμματα, αδιάφορες στους περισσότερους. Αδιάφορες σε όσους έχουν καταδεχτεί να μεγαλώσουν. Ανοίγω το βιβλίο αργά. Πάει καιρός από τότε που έχω να το πάρω στα χέρια μου. Το

βγάλω τόσα». Σκεφτόμαστε περίπλοκα ενώ η ζωή είναι στ' αλήθεια απλή. Χρειάζεται μονάχα λίγη ταπεινότητα του «ΕΓΩ», λίγη αισιοδοξία και λίγη καλή θέληση. Επίσης, ο μικρός πρίγκιπας επανέρχεται για να μας διδάξει ότι δεν θα έπρεπε να μας νοιάζει τόσο το όμορφο ορατό, όσο το πανέμορφο αθέατο! Δεν αρκεί μόνο να είμαστε όμορφοι εξωτερικά. Θα πρέπει να κοιτάξουμε και λίγο το «άδειο» μας εσωτερικό, διότι το έχουμε παραγκωνίσει. Ο σκοπός της ύπαρξής μας έχει αλλάξει εντελώς πορεία και κατευθύνεται προς το κενό. Μόνο τα παιδιά είναι τυχερά γιατί εκείνα ξέρουν τι θέλουν. Προσδοκούν τη χαρά, το γέλιο, την αγάπη της ζωής για τη ζωή!

Δάφνη Κυριάκου Γ8

βλέμμα μου πλανιέται κι έπειτα καρφώνεται σε φράσεις που χτυπάνε κατ' ευθείαν στο κέντρο του μυαλού: «Μιλάς όπως οι μεγάλοι. Τα συγχέεις όλα... τα μπερδεύεις», «Είναι πιο δύσκολο να κρίνεις τον εαυτό σου παρά τους άλλους», «Δεν έχω χρόνο για ονειροπολήσεις, εγώ είμαι σοβαρός άνθρωπος», «Οι άνθρωποι δεν έχουν καθόλου φαντασία», «Είναι λυπηρό να ξεχνάς ένα φίλο. Οι άνθρωποι δεν έχουν πια φίλους». Αλήθεια, κύριε με τα σοβαρά πρόσωπα, αναρωτηθήκατε ποτέ, πόσες φορές έχετε σταματήσει οτιδήποτε κάνετε για να θαυμάσετε ένα ηλιοβασιλέμα; Για να κάνετε μια ευχή σ' ένα πεφταστέρη; Για να μυρίσετε την ευωδία ενός λουλουδιού; Ή ακόμη, βρήκατε ποτέ το χρόνο να γνωρίσετε αυτόν που εδώ και καιρό στέκεται δίπλα σας;

Ο άνθρωπος λένε πως είναι το πιο προικισμένο ον πάνω στη γη. Διαθέτει λένε, λογική. Κι αυτή η λογική μας έχει καταντήσει άγνωστους μεταξύ αγνώστων. Άγνωστος ο γείτονας, άγνωστος ο πατέρας, άγνωστος κι ο σύζυγος. Έχουμε ως πρότυπο την ιδέα της Λογικής, όπως τα πρόβατα έχουν το βοσκό τους. Περπατούν σε τσούρμιο, ακολουθώντας απλώς το κοπάδι. Φοβούνται να ξεφύγουν απ' αυτό, διότι ίσως τρέμουν το άγνωστο. Έτσι κι εμείς. Από κάποια ηλικία και μετά φοβόμαστε ν' αντικρίσουμε το πολυπόθητο άγνωστο, αποφεύγοντας να πάρουμε τους απίτητους δρόμους κι έτσι διαλέγουμε τους διπλοπατημένους, τους σίγουρους. Δεν έχουμε συνηθίσει να χαράζουμε δικά μας μονοπάτια. Σκεφτόμαστε μόνο με νούμερα γιατί από πολύ μικρά, μας τα έχουν επιβάλει στη ζωή μας: «Αν δουλέψω τόσες ώρες, θα

Δεν προσπαθούν με νύχια και με δόντια όπως οι μεγάλοι, να επιβιώσουν. Ξέρουν μονάχα να ζουν, σ' έναν κόσμο γεμάτο αερικά, δράκους και ξωτικά. Σ' έναν κόσμο γεμάτο μαγεία, ελεύθερο από προκαταλήψεις και μίσση.

Έχουμε μάθει δυστυχώς να βλέπουμε μόνο με τα μάτια και την καρδιά τη χώσαμε σ' ένα σεντούκι. Αλλά να θυμάστε μικροί-μεγάλοι φίλοι, ότι την ουσία, τα μάτια δεν τη βλέπουν! Τα μάτια είναι τυφλά...

Αυτός ο πλανήτης είναι τελικά παράξενος. Τις περισσότερες στιγμές, τις περνάμε μόνοι διότι είμαστε ανίκανοι να συνυπάρξουμε και να δημιουργήσουμε δεσμούς, καθώς δεν έχουμε πια χρόνο να γνωρίσουμε τίποτα καινούριο. Συμβιβάζομαστε με τις συνθήκές μας και προγραμματίζουμε την κάθε μέρα με τέτοιο τρόπο ώστε να είναι ίδια κι απαράλλακτη με τις προηγούμενες. Είμαστε πραγματικά το πιο μίζερο και πιο άτυχο ον πάνω στη γη.

Τέλος, όσοι έχουν διαβάσει το βιβλίο, ας το μετροφυλλίσουν ξανά, όλο και κάτι καινούριο θα αποκομίσουν. Όσο γι' αυτούς που δεν το έχουν διαβάσει και αναζητούν το χαμένο, ατίθασο Πίτερ Παν που κρύβεται μέσα τους, το συνιστώ χωρίς δεύτερη σκέψη. Ας αφήσουμε το μικρό μας πρίγκιπα να έρθει ξανά σαν φίλος, στην ξένη μας πατρίδα και να γίνει κομμάτι της ζωής μας. Είμαι βέβαιη πως αν ήταν τώρα εδώ, σ' αυτές τις βάρβαρες για όλους μέρες, θα μας ενθάρρυνε ψιθυριστά λέγοντάς μας «Υπάρχει ακόμα, υπάρχει κάτι που δεν έχει χαθεί...»

Μαρία Ιακώβου Β6

Όταν η οθόνη αντικατέστησε την αλάνα

Όλος ο κόσμος μας μια ηλεκτρονική κονσόλα και φόβος

Με το παραμικρό ερέθισμα που δέχομαι είτε από φωτογραφίες είτε από παλιές ιστορίες αναπολώ με μεγάλη ευχαρίστηση τα αξέχαστα εκείνα παιδικά μου χρόνια με τις τόσες χαρές και τα ξεφαντώματα. Κι όντως λεπτά ολόκληρα πιάνω τον εαυτό μου να χαζεύει αναπολώντας τους καιρούς εκείνους κι εύχομαι να μην έφευγαν ποτέ! Σχολείο, σπίτι και ακολούθως η καθιερωμένη συνάντηση με την παρέα για βόλτες στις γειτονιές και πολύ ποδόσφαιρο έως ότου ο ήλιος μας καληνυχτίσει βυθισμένος στις εξάισιες αποχρώσεις του απογευματινού ουρανού. Εικόνες μαγευτικές, φωνές διαπεραστικές, ρούχα λερωμένα από χόμα και ιδρώτα... Όλα αυτά ρίζωσαν βαθιά μέσα μου και είναι βάλαμο για την ψυχή μου τις στιγμές εκείνες που το μυαλό αναζητά το τελευταίο του καταφύγιο μπροστά στον ψυχικό μαρασμό.

Δυστυχώς όμως τη σημερινή εποχή τα πράγματα δεν είναι έτσι. Η αλάνα με τις πέτρες στην οποία μεγάλωσαν γενιές και γενιές με παιχνίδια ατέλειωτα και φωνές ψυχικής ευφορίας έχει γίνει τώρα οικόπεδο για την ανέγερση μιας εξάωροφης πολυκατοικίας, ενώ η πλατεία με τα παγκάκια της είναι πλέον ένα υπερσύγχρονο εμπορικό κέντρο. Ναι, είναι αλήθεια όσο κι αν με πονάει! Τα μέρη αυτά στα οποία χαράξαμε τα όνειρά μας και πλάσαμε όσο πιο αγνά γίνεται με τα παιδικά μας χαμόγελα τη λέξη «ζωή» με όλο της το νόημα είναι και αυτά θύματα της βιομηχανοποίησης και των δήθεν ωφέλιμων αναπτυξιακών έργων. Τα παιδιά σήμερα δεν ξέρουν τι θα πουν τα παραπάνω. Είναι βλέπετε ικανοποιημένα με τον ηλεκτρονικό τους υπολογιστή, την τηλεόραση και βεβαίως με μια βιντεοκονσόλα για ατελείωτες ώρες απο-

χαύνωσης. Δεν λέω, έχουν κι αυτά τη χάρη τους αλλά δεν μπορούν να συγκριθούν με τα δικά μας παιχνίδια. Έτσι όσο προχωράμε στο χρόνο, όσο αναπτυσσόμαστε τεχνολογικά κι όσο καταπιανόμαστε με την εύρεση των πιο φαντασμαγορικών ηλεκτρονικών gadgets, άλλο τόσο λησμονούμε τη σπουδαιότητα των παλιών αυτών συνηθειών.

Παρ' όλα αυτά στα αυτιά μου κχέει πολύ λογικό και εύλογο το γεγονός ότι οι γονείς δεν επιτρέπουν στα παιδιά τους να βγαίνουν στις αλάνες και στα γήπεδα- σ' αυτά που απέμειναν βέβαια- με όλα αυτά που γίνονται στις μέρες μας. Φόνοι, ληστείες, απαγωγές! Πάλι λοιπόν καταλήγω στο ίδιο συμπέρασμα. Όποιο μονοπάτι και αν βαδίσω πάλι εδώ φτάνω.

Η ανθρωπότητα έχει χάσει το βαθύτερο νόημα της! Παντού δεσπόζει η διαφθορά ενώ με «περηφάνια» μπορούμε να πούμε πως έχουμε πλέον υιοθετήσει και αφομοιώσει τους νόμους της ζούγκλας. Το μεγάλο επιβιώνει σε βάρος του μικρού, το δυνατό σε βάρος του αδυνάτου. Κι όλα αυτά επειδή τα πάντα υποκινούνται από την αίγλη του χρήματος, τα πάντα έχουν πλέον υλική αξία, τα πάντα μπορούν να εξαγοραστούν ακόμα και τα υψηλότερα ιδανικά τα οποία μεταλαμπαδεύονται από γενιά σε γενιά. Όλος ο κόσμος μας, τον οποίο πολλοί χαρακτηρίζουν ως τον ιδανικότερο, δεν είναι καν σε θέση να προσφέρει στα σημερινά παιδιά αυτά που είχαμε εμείς πριν από δέκα χρόνια. Οδηγούμαστε σιωπηλά και καρτερικά στην τέλεια υποταγή μας στις προσταγές της εμπορευματοποιημένης κοινωνίας μας. Γιατί πρέπει να γίνουμε όλοι θύματα της παγκοσμιοποίησης; Για σκεφτείτε το λιγάκι και η απάντηση είναι ξανά εκεί, μπροστά σας.

Αντρέας Παύλου Γ2

Εμείς να ανοίξουμε το δρόμο μας

Ο ρόλος της νεολαίας σε μια κοινωνία είναι ιδιαίτερα σημαντικός, αφού πρέπει να έχει τον κύριο λόγο σε πολιτικές και κοινωνικές αποφάσεις και γενικότερα σε αποφάσεις που αφορούν το μέλλον της. Οι νέοι ακριβώς επειδή αποτελούν το μέλλον ενός τόπου, έχουν το δικαίωμα να διαφωνούν, να συμφωνούν και να διαμαρτύρονται. Στόχος τους πρέπει να είναι να σχηματίσουν ένα περιβάλλον στο οποίο θα μπορούν να αντεπεξέλθουν στο προσεχές μέλλον. Οι νέοι για να μπορέσουν όμως να υλοποιήσουν το στόχο τους πρέπει να είναι ελεύθεροι και να μην επηρεάζονται αρνητικά από τους μεγαλύτερους.

Έχουμε λοιπόν αντιληφθεί εμείς οι νέοι της Κύπρου το σημαντικό μας ρόλο; Φοβάμαι, πως όχι. Η νεολαία πρέπει να είναι παντού πρώτη. Στις διαδικασίες, στα μαθή-

ματα, στην πληροφόρηση αλλά και στα αθλήματα. Πρέπει να ανεβάσουμε τον πήχη και να σταματήσουμε να λέμε το «δεν μπορώ» και το «βαριέμαι». Πάντα πρόθυμοι και πάντα πρώτοι. Οι νέοι δεν αξίζουν να χαρμίζονται μπροστά στον υπολογιστή και στα ηλεκτρονικά παιχνίδια. Η αλλαγή είναι στα χέρια μας. Μπορούμε να κάνουμε πολλά αρκεί να είμαστε ενωμένοι και αποφασισμένοι. Πρέπει να δώσουμε τη δική μας υπόσχεση, το δικό μας όρκο πως δεν πρόκειται να κάνουμε τα ίδια λάθη με αυτά του παρελθόντος. Τα λάθη του παρελθόντος είναι για να μας διδάσκουν έτσι ώστε να μην τα επαναλάβουμε στο μέλλον. Είναι στα χέρια μας, εμείς επιλέγουμε...

Ηρακλείδιος Νικολάου Α3

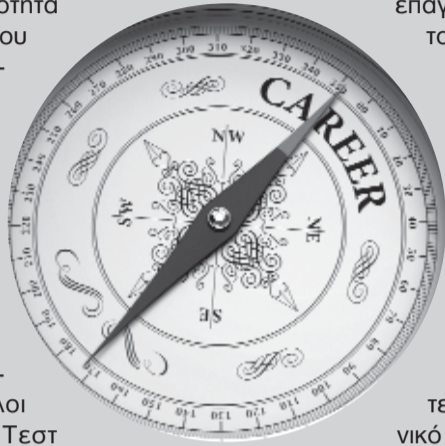
Προς τα πού μας οδηγεί η πυξίδα;

Ο επαγγελματικός προσανατολισμός το μεγάλο μας πρόβλημα

Με την έναρξη της μαθητικής μας ζωής στο Λύκειο, νιώθουμε πως κάτι μας βασανίζει. Τι είναι αυτό; Αυτό φίλοι μου, όπως οι περισσότεροι από εσάς έχετε βιώσει δεν είναι άλλο από την επιλογή του επαγγέλματος που θα ακολουθήσουμε. Τι κάνουμε λοιπόν; Τα περιθώρια στενεύουν και εμείς έπρεπε να είχαμε κατασταλάξει από πολύ πιο πριν.

Πολλά είναι αυτά που μας ενδιαφέρουν και αρκετές φορές στη ζωή μας νιώσαμε σίγουροι ότι θα σπουδάσουμε γιατροί, δημοσιογράφοι, μάγειρες και άλλα πολλά. Η αλήθεια είναι πως η επιστήμη έχει προβλέψει για ακόμα μια φορά τις καταστάσεις και έχει προσπαθήσει να βρει ξανά τη λύση του προβλήματος. Σήμερα υπάρχουν εξειδικευμένοι επιστήμονες και Κέντρα Επαγγελματικού προσανατολισμού που μπορούν με

ειδικές μεθόδους να ανιχνεύσουν το τι είναι κατάλληλο για κάθε άτομο. Λαμβάνονται υπόψη κυρίως δύο παράγοντες, η προσωπικότητα και η ιδιοσυγκρασία του κάθε ατόμου. Επιπλέον, στοιχεία του χαρακτήρα, όπως η εσωστρέφεια, η εξωστρέφεια, η διαχείριση του άγχους, η μαθηματική σκέψη και η δημιουργικότητα είναι σημαντικά κριτήρια για την επιλογή επαγγέλματος. Επίσης όλοι έχουμε ακουστά τα Τεστ Επαγγελματικού Προσανατο-

λισμού που αποτελούνται από 350-400 ερωτήσεις και μπορούν να παρουσιάσουν μέσω των απαντήσεων του καθενός το επάγγελμα που του ταιριάζει, το δείκτη νοημοσύνης του, το ημισφαίριο του εγκεφάλου που χρησιμοποιεί και πολλά άλλα. Όμως, αυτά τα τεστ δεν έχουν τη δυνατότητα να βρίσκουν τις βαθύτερες κλίσεις και επιθυμίες ενός ατόμου, παρουσιάζοντας μη έγκυρα αποτελέσματα. Για παράδειγμα με βάση τα αποτελέσματα του τεστ, το ιδανικό επάγγελμα για ένα μαθητή είναι αυτό του γιατρού όμως, κανείς

υπολογιστής δεν μπορεί να γνωρίζει πως ο συγκεκριμένος μαθητής φοβάται το αίμα.

Γνωρίζουμε ήδη πως τα πράγματα δεν θα γίνουν όπως τα θέλουμε. Τα περισσότερα επαγγέλματα που έχουμε στο μυαλό μας, ιδιαίτερα σε περιόδους κρίσης, δεν ευδοκμούν. Πολλοί φίλοι μου γκρέμισαν έτσι απλά τα όνειρά τους, γιατί για αυτούς ήταν πολύ δύσκολο να υλοποιηθούν.

Τελικά, βρισκόμαστε υπό πίεση σε μια από τις πιο κρίσιμες καμπές της ζωής μας, καθώς καλούμαστε να επιλέξουμε το επάγγελμα που μας ταιριάζει περισσότερο. Θα μπορέσουμε μέσα σε λίγους μήνες να κάνουμε τη σωστή επιλογή; Αυτό ίσως θα το καταλάβουμε μετά από μερικά χρόνια.

Δανάη Χατζηδημητρίου Α6

Για ποια προεδρία μας μιλούν;

Η μεγάλη ευρωπαϊκή ευκαιρία που δεν άγγιξε τους νέους της Κύπρου

Σε μια τόσο κομβική στιγμή για το νησί μας, η Ευρωπαϊκή Ένωση μας ανέθεσε την προεδρία της, δίνοντας έτσι την ευκαιρία στο νησί μας να διοργανώσει και να συντονίσει τις συναντήσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης καθώς επίσης να ενεργεί ως διαμεσολαβητής, αλλά και εκπρόσωπος σε διεθνείς συμφωνίες. Εντούτοις, παρ' όλη την καίρια σημασία αυτής της προεδρίας για τον τόπο μας οι νέοι όχι μόνο δεν εκτίμησαν το γεγονός, αλλά αδιαφόρησαν πλήρως γι' αυτό.

Η πρόοδος των νέων, ο αλφαριθμητικός, η ισότιπη στην επαγγελματική εκπαίδευση και κατάρτιση, η διασφάλιση ποιότητας στην ανώτατη εκπαίδευση, η συμμετοχή και η κοινωνική ενσωμάτωση των νέων στο κοινωνικό γίγνεσθαι αλλά και η ανάπτυξη της ευρωπαϊκής διάστασης του αθλητισμού στην Κύπρο, ήταν μερικά από τα θέματα που συζητήθηκαν στα πλαίσια της κυπριακής προεδρίας.

Η νεολαία της Κύπρου που αποτελεί τη μαγιά για τη ζύμη του αύριο δεν έδειξε τον απαιτούμενο ζήλο και ενθουσιασμό για το γεγο-

νός, παρά το ότι η ενίσχυση της νεολαίας ήταν ένας από τους βασικούς στόχους της προεδρίας. Ίσως η έλλειψη ενημέρωσης για τα προγράμματα της προεδρίας, η απουσία κινήτρων αλλά κυρίως η οικονομική κρίση που μαστιάζει τον τόπο είχαν ως αποτέλεσμα την απάθεια και την αδιαφορία των νέων. Από την άλλη είναι ολοφάνερο ότι παρ' όλες τις βαρυσήμαντες δηλώσεις και τις αμέτρητες υποσχέσεις των ιθυνόντων για μια καλύτερη Κύπρο, τα αποτελέσματα δεν ήταν τα αναμενόμενα. Πέρα από τον επιφανειακό εξωραϊσμό των πόλεων και τις αστραφτερές πινακίδες που καλωσόριζαν τους εκπροσώπους της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δεν έχουμε δει ή ακούσει άλλα ουσιαστικά αποτελέσματα. Απεναντίας, η κρίση που διέρχεται το νησί μας ολοένα και αυξάνεται και η ανεργία καταρρακώνει τους νέους, οι οποίοι ψάχνουν την τύχη τους σε άλλες χώρες του εξωτερικού.

Δεν είναι τυχαία λοιπόν η αδιαφορία και η αδράνεια των νέων γι' αυτό το μεγάλης σημασίας γεγονός που πραγματοποιήθηκε στο νησί μας.

Μάριος Τρύφωνος Α5

Ο κόσμος μου κάτω από τη βάση

Η αποτυχία στα Νέα Ελληνικά και τα αίτιά της

Η γλώσσα μας είναι ο καθρέφτης του πολιτισμού μας. Μια κακοποιημένη γλώσσα είναι και δείκτης του πολιτισμού μιας κοινωνίας. Αυτό που μας μένει είναι να αντισταθούμε στην ξενομανία και στον άκριτο και στείρο μιμητισμό. Οφείλουμε να διαφυλάξουμε τη γλώσσα και τον πολιτισμό μας και να προχωρούμε με το βλέμμα στραμμένο στο μέλλον μη λησμονώντας το παρελθόν. Ας μην υποτιμάμε τη γλώσσα μας λοιπόν, αλλά αντίθετα ας είμαστε περήφανοι γι' αυτή.

Χρίστος Λοΐζου Β6

Στο τέλος κάθε χρόνου, όταν ανακοινωθούν στους τελειόφοιτους τα αποτελέσματα των Παγκύπριων Εξετάσεων, αυτό που πάντα κλέβει τις εντυπώσεις είναι ο εξαιρετικά χαμηλός μέσος όρος στο μάθημα των Νέων Ελληνικών. Το ανησυχητικό δεν είναι η αποτυχία των μαθητών σ' ένα εξεταζόμενο μάθημα. Λόγω όμως της σημασίας του συγκεκριμένου μαθήματος, η επαναλαμβανόμενη και μαζική αποτυχία φέρνει στην επιφάνεια εύλογα ερωτήματα. Ποιος φταίει για την αποτυχία των μαθητών; Μήπως το σχολείο, η οικογένεια, η κοινωνία ή η ίδια τους η αδιαφορία; Ο συνδυασμός των παραγόντων αυτών προκαλεί τα απογοητευτικά αποτελέ-

σματα που βλέπουμε. Για να ακριβολογούμε όμως, η κυριότερη αιτία του προβλήματος είναι η άγνοια των μαθητών για τη σπουδαιότητα της καλής γνώσης της γλώσσας μας. Η άγνοια αυτή, δικαιολογημένη ή μη, προκαλεί την αποξένωση των μαθητών από τη γλώσσα τους, γεγονός που επιφέρει σοβαρότατο πλήγμα στην προσωπικότητα των αυριανών πολιτών και κατ' επέκταση στην κοινωνία μας.

Ο Ludwig Wittgenstein είπε: «Τα όρια της γλώσσας μου ταυτίζονται με τα όρια του κόσμου μου». Έχοντας υπόψη μας τα λόγια αυτά εύκολα αντιλαμβανόμαστε ότι η ανεπαρκής γνώση της γλώσσας μας περιορίζει το εύρος της σκέψης μας, απειλεί την εθνική μας ακεραιότητα και ουσιαστικά αποδυναμώνει τις ρίζες που μας ενώνουν με την ιστορία του παρελθόντος, μέσα απ' την οποία σφυρηλατήθηκε η ταυτότητά μας.

Σε μια εποχή κρίσης όπως αυτή που βιώνουμε στις μέρες μας, η αδυναμία των πολιτών ενός κράτους να προσδιορίσουν την εθνική τους ταυτότητα μπορεί να αποβεί μοιραία για την επιβίωσή του. Συνεπώς, όλοι οι εμπλεκόμενοι φορείς θα πρέπει να δείξουν περισσότερη ευαισθητοποίηση στα θέματα της γλώσσας, ούτως ώστε η άγνοια αυτή να θεραπευτεί και να αποκτηθούν τα απαραίτητα εφόδια για αντιμετώπιση των κινδύνων που μας απειλούν.

Χρίστος Πασπαλίδης Γ3

Και η κρίση θέλει... άλλου τύπου καλοπέραση

Μας άγγιξε η οικονομική κρίση και ψάχνουμε τρόπους να την αντιμετωπίσουμε

Τόσο καιρό οικονομική κρίση ακούγαμε και οικονομική κρίση δεν βλέπαμε! Έλα όμως που ήρθε η ώρα να τη δούμε, να μας δει, να γνωριστούμε, να μας αφήσει απένταρους και αν είμαστε αρκετά τυχεροί να μας αφήσει και να πάει από εκεί που ήρθε! Μαζί της η κρίση φέρνει την Τρόικα που είναι έτοιμη να κατασπαράξει μισθούς, συντάξεις και κονδύλια για να μπουν λεφτά στα ταμεία του κράτους με οποιονδήποτε τρόπο. Λίγο πολύ, οι περισσότερες οικογένειες είτε έχουν επηρεαστεί πραγματικά από την κρίση είτε απλώς έχουν φοβηθεί και έτσι προσπαθούν να φυλάξουν χρήματα για τις δύσκολες ώρες. Αυτό βέβαια δεν επηρεάζει μόνο τους γονείς αλλά και τα παιδιά μιας οικογένειας, και ειδικά εμάς που ως έφηβοι έχουμε περισσότερες ανάγκες από τους μικρότερους. Και όντως έχω παρατηρήσει ότι πολλοί από εμάς άρχισαν να σκέφτονται και να περιορίζουν τα έξοδά τους! Τέρμα οι έξοδοι τρεις φορές την

εβδομάδα. Θα βγαίνουμε δύο και τη μια μόνο για καφέ, γλυκό ή σε κάποιου καμμενούλη το σπίτι για καμιά πίτσα και ταινία. Άλλοι σκέφτηκαν πιο έξυπνους τρόπους. Γιατί, κύριέ μου, να πληρώνω εγώ είκοσι ευρώ για να μπω στο club; Ας αρχίσω να δουλεύω εκεί, να παίρνω και την παρέα μου και έτσι όχι μόνο θα πληρώνομαι αλλά επειδή εγώ είμαι πιο έξυπνος, θα έχω ελευθέρως! Ακόμη έξυπνότερα όμως είναι τα κορίτσια που για να μη χρειάζεται να αγοράζουν συνεχώς νέα ρούχα έχουν αναγάγει την ανταλλαγή ρούχων και αξεσουάρ σε επιστήμη. Τώρα θα μου πείτε, αυτό πάντα γινόταν, αλλά πλέον έχει καθιερωθεί.

Πάντως οι ανησυχίες από τα μηνύματα της Τρόικας και γενικά της κρίσης, ανά το παγκόσμιο, όλο και φουντώνουν και ίσως θα έπρεπε όλοι να αρχίσουμε να σκεφτόμαστε καλύτερα έξοδα και επενδύσεις.

Γεωργία Αντωνοπούλου Β7

Εγώ όταν μεγαλώσω θα γίνω πλούσιος και διάσημος!

Οι περισσότεροι από εμάς, αν όχι όλοι, από μικροί θέσαμε υψηλούς στόχους: «Εγώ όταν μεγαλώσω θα γίνω πολύ πλούσιος και πολύ διάσημος!» και όταν μας ρωτούσαν πώς, κανείς δεν ήξερε να απαντήσει εκτός αν περνούσαμε τη φάση του τραγουδιστή, του rock ή popstar, του ηθοποιού, της μπαλαρίνας κτλ. Σιγά σιγά οι περισσότεροι ωριμάσαμε και αρχίσαμε να προβληματιζόμαστε σοβαρά για την πορεία μας και να αναζητούμε νέους τρόπους να επιτύχουμε τους στόχους μας, αφού με τις προηγούμενες λύσεις το μέλλον προβλεπόταν χλωμό. Οι στόχοι μένουν περίπου οι ίδιοι αλλά οι αποφάσεις που παίρνουμε τώρα είναι πιο σοβαρές καθώς καλούμαστε να επιλέξουμε επάγγελμα, ελπίζοντας ότι Θεού θέλοντος θα επιστρέψουμε στα πάτρια εδάφη με το δίπλωμά μας και θα βρούμε δουλειά. Έλα όμως που αλλιώς τα θέλουμε και αλλιώς

τα φέρνει η τύχη! Αν για παράδειγμα πας για σπουδές στην Ελλάδα, ένας Θεός ξέρει πότε θα τελειώσεις και όταν επιστρέψεις το πιθανότερο είναι να καταλήξεις άνεργος ή να δουλεύεις με πτυχίο πανεπιστημίου σε καμιά καφετέρια γιατί για οποιαδήποτε άλλη δουλειά η ζήτηση είναι τεράστια και εσύ έχεις περισσότερα προσόντα από όσα ζητούν! Ας μην αναφερθούμε καλύτερα και στη δημόσια υπηρεσία που τα πράγματα λειτουργούν ως εξής: το μέσον, του μέσου, ω μέσο. Αμ το άλλο! Για να διοριστεί πλέον ένας νέος καθηγητής σε σχολείο πρώτα παίρνει τα ωφελήματα της τρίτης ηλικίας και μετά από δυο-τρία χρόνια φτάνει με υπερηφάνεια και συγκίνηση η επιστολή ότι: «Ναι, έχετε πλέον διοριστεί!»

Άρα σπουδασμένος ή όχι πάλι άνεργος θα μείνεις. Και πού καταλήγουμε; Αν έχεις τύχη διάβαινε και ριζικό περπάτα.

Γεωργία Αντωνοπούλου Β7

Τα βερκά μας... δεν πιάνουν επενδύσεις

Ξένοι Επενδυτές: Τα αποδημητικά πτηνά που έρχονται, βλέπουν και φεύγουν

Ιωάννα Παπαμιχαλοπούλου Γ6

Τα τελευταία χρόνια τον τόπο μας συγκλονίζουν ιστορικά γεγονότα. Συγκεκριμένα ο τόπος μας γνωρίζει την κάθοδο νέων αποδημητικών πτηνών.

Όλα ξεκίνησαν τον Απρίλιο του 2009, όταν για πρώτη φορά έγινε κάθοδος ενός νέου είδους. Συγκεκριμένα εκείνη την εποχή άρχισε η κάθοδος των Καταριανών, που προσπάθησαν να εγκατασταθούν στο τεμάχιο γης απέναντι από το Hilton στη Λευκωσία. Τότε όμως, ακόμα και οι πιο φιλόδοξοι δεν θα μπορούσαν να φανταστούν τη συνέχεια...

Κατά το Μάρτη του 2012 έγινε η δεύτερη μεγάλη κάθοδος πτηνών, αυτή τη φορά από την Άπω Ανατολή και συγκεκριμένα τα Κινεζοπούλια, ένα από τα πιο σπάνια είδη επενδυτοπούλιου στην Κύπρο. Τότε το Κινεζοπούλι, πιθανώς βλέποντας πως το οικόπεδο απέναντι από το Hilton ήταν πιασμένο, προ-

σπάθησε να εγκατασταθεί στο χώρο του παλαιού αερολιμένα Λάρνακας. Έτσι πολλοί άρχισαν να βλέπουν την προοπτική του «ίσως και να ανάψουμε τα κάρβουνα», αλλά...

Λίγες εβδομάδες αργότερα έφτασε και νέο είδος αποδημητικού πτηνού, αυτή τη φορά από την αντίπερα όχθη του Ατλαντικού, και πιο συγκεκριμένα οι Καναδοφάσσες. Οι Καναδοφάσσες βλέποντας πως δεν υπήρχε χώρος στο έδαφός μας, αποφάσισαν να κατακτήσουν τους αιθέρες. Τότε ακόμα και οι πιο διστακτικοί πίστεψαν πως τελικά η σουβλα θα «εμψίνετου», αλλά...

Δυστυχώς, σήμερα το «θήραμα» έχει γυρευτεί αλλού. Βλέπετε ώσπου να ταραξουν οι επίδοξοι μας κυνηγοί, το πουλί ή μάλλον τα πουλιά επετάσαν, χωρίς απ' ό,τι φαίνεται να υπάρχει πιθανότητα επιστροφής.

Θεόδωρος Κωνσταντινίδης Α3

Ό,τι φοβάμαι το βλέπω μπροστά μου

Ο καθένας από μας ονειρεύεται από πολύ μικρός να γίνει αυτό που αγαπά και που πιστεύει ότι του ταιριάζει. Ιδιαίτερα οι φοιτητές, μετά το τέλος της φοίτησής τους στα πανεπιστήμια, επιθυμούν να πετύχουν τους στόχους που έχουν θέσει για να ανέβουν ακόμη πιο ψηλά.

Όμως βλέποντας τα υψηλά επίπεδα ανεργίας σε συνδυασμό με την οικονομική κρίση που μαστίζει τον τόπο μας, ανησυχώ για το μέλλον της νέας γενιάς. Οι κόποι των νέων, οι οποίοι μοχθούν μέχρι να πάρουν το πτυχίο τους, οδηγούνται στο κενό και τα όποια όνειρά τους κόβονται στη μέση.

Το μικρό μας νησί βρίσκεται σε δυσχερέστατη οικονομική θέση. Η χώρα μοιάζει μ' ένα μισοβυθισμένο καράβι αβοήθητο στη μέση της θάλασσας. Τα κρατικά ταμεία είναι άδεια και οι αρνητικές

προοπτικές ανάπτυξης κτυπούν τους νέους πολίτες του τόπου ανελέητα.

Οι θέσεις εργασίας στον τομέα που επιλέγει να εργοδοτηθεί κάποιος ολοένα και μειώνονται. Οι σκέψεις των εργοδοτών δεν είναι άλλες από το πώς να κρατήσουν

ζωντανή την επιχείρησή τους και να βγάλουν κέρδος, αδιαφορώντας εντελώς για την ανάγκη που έχει ένα άτομο για εργασία. Έτσι σε πολλές περιπτώσεις εργοδοτούν παράνομα «φτηνά εργατικά χέρια» από το εξωτερικό. Αυτό δεν είναι το μοναδικό πρόβλημα που καθηλώνει στα σπίτια τους νέους. Καθημερινά πολλές επιχειρήσεις πτωχεύουν και οδηγούνται σε κλείσιμο, με αποτέλεσμα να χάνουν τις δουλειές τους δεκάδες εργαζόμενοι μέσα σε μία μέρα.

Πολλοί βλέποντας την κατάσταση να δυσχεραίνει όλο και πιο πολύ, εγκαταλείπουν τη χώρα και αναζητούν εργασία στο εξωτερικό όπου υπάρχουν καλύτερες προοπτικές εργασίας. Το ευτύχημα είναι ότι έστω και σε άλλες χώρες μπορούν να βρουν ακόμη ορισμένες επαγγελματικές ευκαιρίες.

Μέσα από αυτή την οδυνηρή και δύσκολα αναστρέψιμη κατάσταση φοβάμαι πολύ ότι σε λίγο καιρό που εγώ ο ίδιος θα αναζητήσω εργασία τα πράγματα θα είναι χειρότερα και ούτε που θέλω να φανταστώ πώς θα νιώσω αν όλες οι πόρτες είναι για μένα κλειστές.

Πάντα όμως μέσα μου έχω μια μικρή ελπίδα ότι τα πράγματα σύντομα θα αλλάξουν. Όχι βέβαια με τον αυτόματο πιλότο αλλά με συλλογικότητα, αποφασιστικότητα και νηφαλιότητα που θα πρέπει να επιδείξουν οι πολιτικοί και άλλοι αρμόδιοι στα μείζονα θέματα του τόπου για το καλό των πολιτών της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Μάριος Τρύφωνος Α5

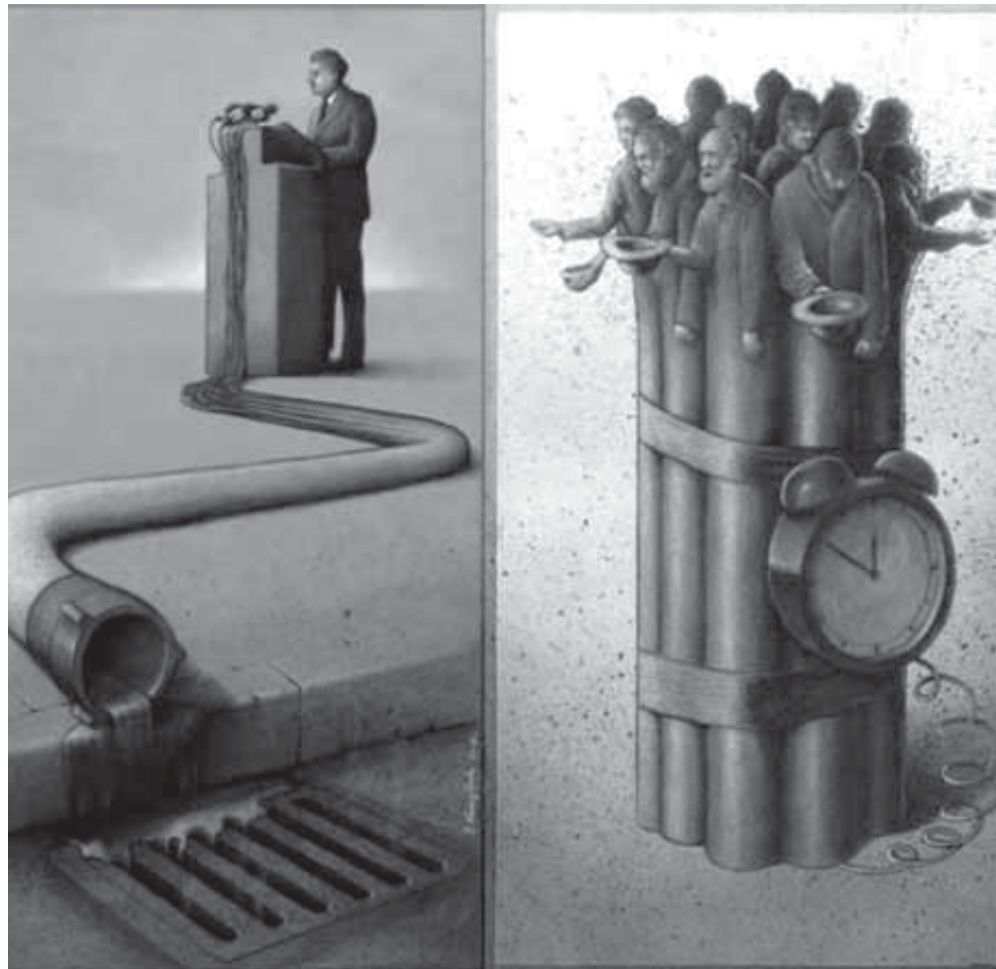
Σε ποιον Πρόεδρο μπορώ να ελπίζω;

Η αμηχανία ενός μαθητή ενόψει των προεδρικών εκλογών

Οι επικείμενες προεδρικές εκλογές πλησιάζουν ολοένα και περισσότερο, με τα βλέμματα όλων των Ελληνοκυπρίων να είναι στραμμένα στη μάχη για την ανάδειξη του νέου προέδρου της Κυπριακής Δημοκρατίας. Όπως εύκολα μπορεί να διαπιστώσει κανείς, το αποτέλεσμα των συγκεκριμένων εκλογών χαρακτηρίζεται ως ένα από τα κρισιμότερα των τελευταίων χρόνων. Το ερώτημα που τίθεται μέχρι στιγμής είναι το κατά πόσον υπάρχει αυτό το πρόσωπο, του οποίου το προφίλ να συνδυάζει όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά που θα βγάλουν την Κύπρο απ' το πολιτικό και οικονομικό αδιέξοδο. Πρώτος και καλύτερος μπήκε στο χορό ο Νίκος Αναστασιάδης, του οποίου την υποψηφιότητα διαδέχτηκε η φιλόδοξη υποψηφιότητα Γιώργου Λιλλήκα. Τελευταία υποψηφιότητα ήταν αυτή του Σταύρου Μαλά. Πόση όμως αξιοπιστία μπορούν να έχουν οι πρωταγωνιστές της πολιτικής σκηνής του τόπου μετά και από το πρόσφατο φιάσκο του λεγόμενου ενδιάμεσου χώρου; Αλήθεια, πώς να μη διερωτάται κανείς όταν βλέπει κόμματα με πρακτικές πολιτικές απόψεις να αποτυγχάνουν να βρουν κοινή λύση και την άλλη μέρα να συνταυτίζονται τις απόψεις τους με κόμματα μεταξύ των οποίων υπάρχουν χαώδεις διαφορές; Ποιος είναι αυ-

τός που θα διαγράψει τα κακώς κείμενα και θα καταφέρει να κερδίσει την εμπιστοσύνη του κυπριακού λαού με τις πράξεις του και όχι με τα εύχρηστα και καλοστολισμένα προεκλογικά του συνθήματα; Ας μην ξεχνάμε ακόμα, ότι η πείρα μας έχει διδάξει πως οι πλείστοι πολιτικοί άλλα υπόσχονται και άλλα πράττουν. Παρ' όλα αυτά δεν συντρέχει λόγος ανησυχίας, μιας και απάντηση σ' όλα τα προβλήματα έχουν οι «εκλεκτοί» υποψήφιοι του πολιτικού χώρου της Κύπρου. Με τη μόνη διαφορά ότι ο μεν Σταύρος Μαλάς, θα υλοποιήσει τα σχέδιά του μετά το 2015, ενώ ο Νίκος Αναστασιάδης είναι έτοιμος ανά πάσα στιγμή να κάνει στροφή 180 μοιρών, με πρώτιστο στόχο το «καλό της πατρίδας». Εξάλλου, να υπενθυμίσουμε ότι το ίδιο πρόσωπο ενστερνίζεται θέσεις τις οποίες στο πρόσφατο παρελθόν απαρνιόταν κατηγορηματικά, με σκοπό να φέρει τους αντιπάλους του κοντά. Και για να μην ξεχνάμε, ο Γιώργος Λιλλήκας στο ρόλο του Δον Κιχώτη παρουσιάζεται προετοιμασμένος να πολεμήσει κάθε είδους «ανεμόμυλο» προκειμένου να κερδίσει τη μάχη. Ποιος άραγε θα βγει νικητής; Ή μήπως τελικά, θα βγούμε όλοι εμείς οι πολίτες και πάλι χαμένοι;

Χρίστος Πασπαλιδής Γ3

Τι περιμένω από το νέο Πρόεδρο

Φτάσαμε πλέον στην τελική ευθεία για τις προεδρικές εκλογές του Φεβρουαρίου. Βλέπουμε τρεις υποψήφιους να διεκδικούν το χρίσμα της προεδρίας της Δημοκρατίας. Τρεις άνθρωποι διεκδικούν την ψήφο του πολίτη για να πάρουν την εξουσία και να κυβερνήσουν. Προαισθάνομαι όμως ότι η αποχή θα ξεπεράσει κάθε προηγούμενο. Αυτό δείχνει ότι οι πολίτες έχουν χάσει την αξιοπιστία τους και οι πολίτες αρνούνται συνειδητά να ασκήσουν το πιο σημαντικό δημοκρατικό τους δικαίωμα. Η Κύπρος, η νήσος με την χιλιόχρονη ιστορία της και με την πλούσια προσφορά της βρίσκεται ακόμα υπό κατοχή και αντιμετωπίζει σοβαρή οικονομική κρίση. Παρ' όλα αυτά οι πολιτικοί αναλώνονται σε στείρους και άγονους διαπληκτισμούς. Ο επόμενος πρόεδρος πρέπει να σταθεί αντάξιος των περιστάσεων. Όπως λέει και ο ποιητής, «Για να γυρίσει ο ήλιος θέλει δουλειά πολλή».

Ραφαήλ Αλεξίου Γ5

Το ρουσφέτι και η δικτατορία των μετρίων

Αριστοφάνης Χατζηχαλαράμπος Β4

Χρόνια και χρόνια τώρα ερχόμαστε αντιμέτωποι, πρόσωπο με πρόσωπο, με το γνωστό σε όλους μας ρουσφέτι. Και είναι κάπου εδώ που εύλογα ερωτήματα αρχίζουν να κατακλύζουν κάθε αυλάκι του μυαλού μου. Από πού πηγάζει άραγε το φαινόμενο αυτό; Κάτω από ποιες συνθήκες ενισχύεται η δύναμή του; Είναι άραγε κατεξοχήν κυπριακό; Ακόμα δεν έχω βρει απαντήσεις στα ερωτήματά μου.

Στα αυτιά ενός ευσυνειδήτου πολίτη, ενεργού στα δρώμενα της κοινωνίας και με απόλυτη αυτογνωσία, το ρουσφέτι ηχεί πολύ σκληρό όχι μόνο σαν ιδέα αλλά κυρίως σαν πράξη. Ο αντίκτυπός του δεν ισοπεδώνει μονάχα το άτομο που πέφτει θύμα του αλλά ολόκληρη την κοινωνία και τους θεσμούς της, οι οποίοι με τόσο κόπο και μόχθο σφυρηλατήθηκαν για να προσδώσουν κάποια ορθότητα στο κοινωνικοπολιτικό σύστημα. Η αναξιοκρατία και ο νεποτισμός προωθούν ανάξια, τις πλείστες φορές, άτομα και τα ανεβάζουν στις ψηλότερες βαθ-

μίδες της κοινωνικής καταξίωσης και της δημιουργίας αναγνώρισης. Άνθρωποι που κρατούν στα χέρια τους τα νήια του κράτους και οι οποίοι πρωταγωνιστούν σε όλα τα σενάρια της τρέχουσας επικαιρότητας καθορίζοντας έμμεσα και το δικό μας μέλλον, δεν αποτελούν τίποτα περισσότερο από ένα μεγάλο μηδενικό, ένα φτερό στον άνεμο! Γι' αυτό ας μην παραξενευόμαστε και πολύ με τα πράγματα και θάματα που βλέπουμε, ακούμε και βιώνουμε καθημερινά, τα πολυάριθμα πολιτικά σφάλματα που κατανοούν κωμικοτραγικά αλλά και με τα γλυκά για όλους «παραθυράκια» του νόμου. Έφτασε η ώρα λοιπόν να δοθεί ένα οριστικό τέλος στο φαινόμενο αυτό, να απαλλάξουμε επιτέλους τη χώρα από τη διαφθορά και την κυριαρχία της μετριότητας. Άλλωστε κάτι τέτοιο πρέπει να θεωρείται επιτακτική ανάγκη αν θέλουμε να παινευόμαστε πως οι αξίες με τις οποίες κυβερνιέται ο κυπριακός λαός δεν έχουν ακόμη ξεφτίσει.

Αντρέας Παύλου Γ2

Να πάρουμε την τύχη στα χέρια μας

Οι μαθητές να απαντήσουν στις παρεμβάσεις των κομμάτων

18

Τα κόμματα δημιουργήθηκαν για την ομαλή λειτουργία της Δημοκρατίας και κατ' επέκταση για την εξυπηρέτηση της κοινωνίας. Οποιαδήποτε ενέργεια γίνεται από τα κόμματα πρέπει να αποσκοπεί στο καλό της πατρίδας και όχι σε οποιαδήποτε προσωπικά ή άλλα συμφέροντα. Στα πλαίσια της λειτουργίας τους δημιουργήθηκαν οι κομματικές νεολαίες, δηλαδή οργανωμένα σύνολα που υπάγονται σε ένα κόμμα και έχουν σκοπό να συσπειρώσουν νεαρούς και ενίοτε ανηλικούς για να τους εντάξουν σταδιακά στο συγκεκριμένο χώρο και να τους κρατήσουν ως μελλοντικούς ψηφοφόρους. Οι μαθητές, ως ένα άκρως σημαντικό και αναπόσπαστο κομμάτι της κοινωνίας δεν μπορούν να μείνουν πίσω από τα δρώμενα του τόπου. Πολλές φορές, από πολύ μικρή ηλικία, στρατεύονται στα συγκεκρι-

μένα σύνολα και αρχίζουν να «αγωνίζονται» για να μεταλαμπαδεύσουν την ιδεολογία και τις θέσεις του κόμματός τους στους συνολικούς τους.

Στις μαθητικές εκλογές που διεξάγονται κάθε χρόνο οι κομματικές νεολαίες δραματίζουν ένα βρώμικο ρόλο. Αντί ο κάθε μαθητής, ανεξαρτήτως παράταξης να ψηφίζει αυτόν που θεωρεί ικανότερο και που τον εκφράζει περισσότερο, οι ηγεσίες των κομματικών νεολαίων, φροντίζουν να υποδεικνύουν στα μέλη τους ποιους θα ψηφίσουν, υποτιμώντας έτσι τη νοημοσύνη και την ελεύθερη βούληση των μαθητών. Δηλαδή, οι μαθητές που υπάγονται σε κομματικές οργανώσεις, σαν πρόβατα ψηφίζουν όποιον τους υποδειξει ο κομματάρχης τους. Υπάρχουν δε περιπτώσεις όπου οι μαθητές έχουν σημειωμένα τα ονόματα αυτών που τους υπο-

δείχθηκε να ψηφίσουν, δείχνοντας τυφλή υπακοή στο κόμμα τους. Εξίσωσαν στη συνείδησή τους το σωστό με το κομματικό συμφέρον, ποδοπατώντας την κριτική τους σκέψη. Τι να περιμένουμε όμως, όταν ένας άνθρωπος είναι κυριολεκτικά από τα γεννοφάσκια του μέσα στο κόμμα; Τι είδους κριτική σκέψη μπορείς να περιμένεις από αυτόν; Ακόμα και σε πιο σοβαρά θέματα που αφορούν την πατρίδα μας, οι κομματικές νεολαίες φροντίζουν να εμφυτεύουν στη συνείδηση των μελών τους τις απόψεις και τις θέσεις του κόμματος, με την πεποίθηση πως αυτό είναι το σωστό και τίποτα άλλο. Και οι μαθητές υιοθετούν άκριτα αυτές τις θέσεις χωρίς πολλές φορές να ξέρουν τι είναι. Τις υποστηρίζουν μόνο και μόνο επειδή αυτό υπέδειξε το κόμμα. Έχουμε δηλαδή εδώ ένα ξεκάθαρο βιασμό της ελεύθερης βούλησης των μαθητών από τα κόμματα.

Άλλωστε, τα κόμματα βλέποντας την αδιαφορία που επικρατεί πολλές φορές στη σημερινή νεολαία για μείζονα ζητήματα της κοινωνίας μας, αντί να ενημερώνουν σωστά και λεπτομερώς τα μέλη τους για τις θέσεις τους, δίνουν περισσότερη βάση στο να προσελκύουν μέλη με τη διοργάνωση διάφορων καλλιτεχνικών εκδηλώσεων και φεστιβάλ...

Ο μόνος τρόπος για να αντισταθούμε στο φαινόμενο αυτό είναι εμείς οι μαθητές να οργανωθούμε αυτόνομα και να δείξουμε ότι και μόνοι μας μπορούμε να καταφέρουμε πολλά. Αν δεν ενδιαφερομαστε εμείς για το μέλλον μας, ποιος περιμένουμε να ενδιαφερθεί; Δεν χρειαζόμαστε τα κόμματα να μας πουν πότε θα διαμαρτυρηθούμε, ούτε για ποιο σκοπό θα αγωνιστούμε.

Χρίστος Λοΐζου Β6

Μια ευχάριστη έκπληξη στο γήπεδο

Παιχνίδι μεταξύ τουρκικής και κυπριακής ομάδας χωρίς παρατράγουδα

Ός γνωστόν το κυπριακό ποδόσφαιρο δεν φημίζεται για τους «πολιτισμένους» του φιλάθλους. Συχνά βλέπουμε τους οπαδούς των ομάδων να επιδίδονται σε μια σειρά βίαιων και ακραίων συμπεριφορών. Αυτή τη συμπεριφορά ή ακόμη και χειρότερη ίσως να ανέμενε κανείς, αν η αντίπαλη ομάδα ήταν τουρκική.

Προς έκπληξη πολλών όμως ο αγώνας μεταξύ ΑΕΛ και Φενέρμπαχτσε τον περασμένο Νοέμβριο, διεξήχθη ομαλότατα, δίχως να δημιουργηθεί το παραμικρό επεισόδιο. Η κυπριακή αστυνομία ήταν προετοιμασμένη για κάθε ενδεχόμενο και πριν την έναρξη του αγώνα έγιναν εξονυχιστικοί έλεγχοι σε όλους όσους εισέρχονταν στο γήπεδο. Οι περισσότεροι τουλάχιστον φιλάθλοι έδειξαν ωριμότητα και σοβαρότητα. Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι ορισμένοι φιλάθλοι της τουρκικής ομάδας, κρατούσαν κατά τη διάρκεια του αγώνα πανό με το σύνθημα: «Το ποδόσφαιρο είναι ειρήνη και φιλία». Ακόμη εκπρόσωποί τους εξέφρασαν τις ευχαριστίες τους μέσω εφημερίδων για την πολύ καλή φιλοξενία που τους

προσέφερε η ΑΕΛ και τη χαρά τους που δεν έγιναν επεισόδια.

Βέβαια δεν έλειψαν και τα παρατράγουδα από την όλη υπόθεση, καθώς όταν στη διάρκεια του πρώτου ημιχρόνου οπαδοί της ΑΕΛ ανάρτησαν ελληνική σημαία, οι οπαδοί της αντίπαλης ομάδας δεν έμειναν άπραγοι και κυμάτισαν σημαία του ψευδοκράτους. Οι ενέργειες αυτές δεν άρεσαν σε καμία από τις δύο πλευρές γι' αυτό και οι σημαίες μαζεύτηκαν αμέσως μετά.

Στο δεύτερο αγώνα που έγινε στην Κωνσταντινούπολη τα πράγματα κύλησαν ομαλά και πάλι. Ναι, υπήρξαν κάποια μικρά παρατράγουδα, όταν Τούρκοι φιλάθλοι σήκωσαν σημαίες του ψευδοκράτους, ωστόσο όσοι παρακολούθησαν το παιχνίδι ανέφεραν ότι δεν σημειώθηκε κανένα επεισόδιο.

Οι παράγοντες της ΑΕΛ δήλωσαν ότι η Φενέρμπαχτσε ανταπέδωσε την κυπριακή φιλοξενία κι έτσι έκλεισε ένας κύκλος ανησυχιών που αποδείχτηκε χωρίς περιεχόμενο.

Στέφανη Παναγιώτου Γ2

Μαθήματα ζωής από ένα ήρωα!

Δεν θα ξεχάσω ποτέ εκείνη την καλοκαιρινή νύχτα. Θέλοντας να παρακολουθήσω κάποια στιγμιότυπα από τους Ολυμπιακούς Αγώνες, έπεσα εντελώς τυχαία στην κούρσα όπου θα

έτρεχε ένας πραγματικός μαχητής της ζωής, ένας ξεχωριστός άνθρωπος. Ο λόγος για τον Oscar Pistorius, ο οποίος φορώντας τεχνητά μέλη, φάνηκε αποφασισμένος να αγωνιστεί επί ίσους όρους.

Πέρασε στον τελικό. Τα βλέμματα στραμμένα επάνω του. Η κούρσα ξεκινά. Θα τα καταφέρει άραγε;

Έπειτα από μια σκληρή μάχη ο Oscar Pistorius τερμάτισε τελευταίος. Κανείς όμως δεν απογοητεύτηκε. Όλο το κοινό του Ολυμπιακού σταδίου του Λονδίνου τον αποθέωσε και τον χειροκρότησε θερμά. «Συγχαρητήρια σ'αυτόν εδώ τον ήρωα!», είπα μέσα μου. Άνθρωποι σαν τον Oscar είναι άξιοι θαυμασμού και υποκλίσεως.

Συγχαρητήρια λοιπόν! Χαμένος στην κούρσα, νικητής στη ζωή!

Ραφαήλ Αλεξίου Γ5

Συζητώντας με ήθος

Κάθε φορά που αντικρίζω τα υβριστικά συνθήματα, γραμμένα στην είσοδο του σχολείου μου, διερωτώμαι γιατί οι νέοι να καταφεύγουν στην υβριστική συνθηματολογία.

Αυτό το είδος «δημόσιας αντιπαράθεσης» δεν περιορίζεται μόνο στο θέμα του εθνικού προσανατολισμού. Αντιθέτως, μεταμορφώνεται σε διάφορες μορφές συνθηματολογικής αντιπαράθεσης είτε αυτή αφορά ποδοσφαιρικές ομάδες, πολιτικά κόμματα, ιδεολογίες ή θρησκευτικές αντιλήψεις. Βρίσκω ενδιαφέρουσα και θεωρώ απαραίτητη την ύπαρξη πληθώρας αντιλήψεων. Ωστόσο ο καθένας οφείλει να υποστηρίξει την άποψή του χωρίς να προσβάλλει τους υποστηρικτές αντί-

θετων ιδεών. Η εξύβριση της αντίθετης άποψης δημοσιώς και οι χουλιγκανισμοί σίγουρα δεν αποτελούν πολιτισμένα ή δημοκρατικά μέσα για να εκφράσει κάποιος την άποψή του.

Μετά λύπης μου διαπιστώνω πως το φαινόμενο περνά απαρατήρητο, χωρίς να τύχει κάποιας αντιμετώπισης, κοινωνικής ή πολιτικής. Η προσοχή της παιδείας, πρέπει να προσανατολιστεί στην πάταξη αυτού του μείζονος ζητήματος. Η παιδεία δυστυχώς στις μέρες μας δεν καλλιεργεί την κριτική σκέψη αλλά διαμορφώνει πολίτες απειθαρχητους, έρμια ορισμένων πολιτικών συμφερόντων, που ετεροκατευθυνόμενοι πληγώνουν την εθνική μας και κάθε άλλου είδους αξιοπρέπεια.

Γιώργος Μιχαηλίδης Γ2

Τοξοβολία: Άθλημα από το χτες στο σήμερα

Στη συνείδηση του Κύπριου αθλητισμού σημαίνει κυρίως ποδόσφαιρο. Όμως υπάρχουν και πολλά άλλα «εναλλακτικά», όπως ονομάζονται από τους περισσότερους, αθλήματα. Ξιφασκία, σκοποβολή και τοξοβολία είναι μόνο τρία παραδείγματα από αυτά. Από την άλλη φυσικά αν εξετάσει κανείς το θέμα κάπως καλύτερα θα παρατηρήσει ότι υπάρχει μια σχετικά καλή υποδομή για τα αθλήματα αυτά όπως επίσης και καλά οργανωμένοι σύλλογοι και ομοσπονδίες.

Τοξοβολία λοιπόν! Το καινούριο μου αγαπημένο άθλημα. Μεγαλώνοντας στην Κύπρο ποτέ δεν θα σκεφτόμουν πως κάποτε θα ασχολούμουν με την τοξοβολία, μέχρι που μέσω ενός παλιού μου φίλου είχα την ευκαιρία να παρακολουθήσω μια από τις προπονήσεις και ο έρωτας δεν άργησε να έλθει. Το άθλημα αυτό, που ομολογουμένως δεν καλλιεργεί ιδιαίτερα το σώμα, δίνει πολλή έμφραση στην καλλιέργεια του πνεύματος.

Έχοντας τις ρίζες τους στην ανατολή του ανθρώπινου πολιτισμού, το τόξο και το βέλος πέρασαν από γενιά σε γενιά σχεδόν αναλλοίωτα. Πέρασαν επίσης και στη μυθολογία όλων σχεδόν των πολιτισμών της γης ως σύμβολα ή ως πιστοί σύντροφοι ηρώων και θεών. Στο σύγχρονο άθλημα της τοξοβολίας οι αθλητές καλούνται να ρίξουν σε στόχους οι οποίοι βρίσκονται σε διάφορες αποστάσεις, από δώδεκα μέχρι και ενενήντα μέτρα! Για να επιτευχθεί όμως κάτι τέτοιο χρειάζεται πολλή δουλειά. Κεντρικό στοιχείο του αθλήματος είναι η σταθερότητα. Λόγω του ότι δεν απαιτείται εκρηκτικότητα στο άθλημα αυτό, μπορεί να εξασκηθεί από όλες τις ηλικίες, από τεσσάρων μέχρι εκατόν τεσσάρων χρόνων.

Τι προσφέρει το άθλημα; Πρώτα πρώτα για να ρίξει κάποιος ένα βέλος χρειάζεται πολύ μεγάλη συγκέντρωση, τόσο όση χρειάζεται στο διαλογισμό. Αυτό φέρνει μαζί του απόλυτη πνευματική ξεκούραση και δρα θετικά σε πολλές πτυχές της ζωής του. Καλλιεργείται επίσης η πρεμία, η υπομονή και η επιμονή.

Το θαυμάσιο αυτό άθλημα λοιπόν το προτείνω σε όλους και επόμενο ραντεβού μας στο Ρίο το 2016!

Μάρκος Μερκούρης Γ7

Ένα σχολείο στο σκοτάδι

Ποιοι είναι οι μαθητές του Εσπερινού Γυμνασίου, τι προβλήματα αντιμετωπίζουν
Πώς το Υπουργείο Παιδείας και η κοινωνία τους αντιμετωπίζει, πώς και γιατί νιώθουν βαριά την αδικία

Το Λύκειό μας εκτός από τους πρωινούς του μαθητές, φιλοξενεί στις αίθουσές του, κατά τις απογευματινές ώρες και τους μαθητές του Εσπερινού Γυμνασίου. Μαθητές, τους οποίους εμείς δεν έχουμε γνωρίσει και δεν αναρωτηθήκαμε ποτέ για τα δικά τους προβλήματα. Αυτές είναι σκέψεις που παιδεύαν συχνά το μυαλό μας και έγιναν η αιτία να επισκεφτούμε το Εσπερινό Γυμνάσιο και να πάρουμε τον παλμό των μαθητών του. Οι μαθητές και μέλη του ΚΜΣ Βάκης Σταυρή, Στέφανος Αγιούπη, Δημήτρης Σωτηρίου και Άγγελος Δάγγας μοιράστηκαν μαζί μας τόσο τις εμπειρίες τους, όσο και τα παράπονά τους.

Οι μαθητές του Εσπερινού Λευκωσίας σε απόση διαρρηκτική για τα συσχετισμένα προβλήματά τους.

Ποια ηλικίας μαθητές συναντά κανείς στο Εσπερινό;

Ο μέσος όρος είναι 25-28 χρονών αλλά υπάρχουν και άτομα 45-50 χρονών.

Ποιες δυσκολίες αντιμετωπίσατε στο χώρο της εργασίας, χωρίς το απολυτήριο Λυκείου;

Οι ευκαιρίες είναι πολύ λίγες σε σχέση με εκείνους που το κατέχουν. Δεν υπάρχουν προοπτικές επαγγελματικής ανέλιξης.

Είναι λοιπόν καθαρά θέμα επαγγελματικής αποκαταστασης η επιστροφή σας στα θρανία;

Όχι μόνο. Το κάνουμε και για να νιώσουμε καλύτερα με τον εαυτό μας. Επιζητούμε, μέσω της μόρφωσης, να γίνουμε πιο σωστοί άνθρωποι και πιο χρήσιμα μέλη στην κοινωνία. Η κατάκτηση της γνώσης είναι πάντα πολύ σημαντική.

Τι κάνει τότε ένα μαθητή να σταματήσει το σχολείο;

Στις μικρότερες ηλικίες οι άνθρωποι σκέφτονται διαφορετικά. Κυριαρχεί η ανωριμότητα και η επιπολαιότητα. Σκέφτονται μόνο την καλοπέραση και αδιαφορούν για το μέλλον. Τώρα όμως, έχοντας συνειδητοποιήσει τα λάθη μας, ζητάμε μια δεύτερη ευκαιρία.

Πώς λειτουργεί το σύστημα του Εσπερινού Γυμνασίου;

Λόγω των μειωμένων σε σχέση με το πρωινό σχολείο ωρών το Εσπερινό είναι επτατάξιο. Παρόλες τις μεταρρυθμίσεις που έγιναν στο πρωινό σχολείο, το εσπερινό παραμένει κολλημένο στο παλιό σύστημα των κλάδων.

Πώς συμβαδίζουν οι σχολικές υποχρεώσεις με τις οικογενειακές και τις επαγγελματικές;
Έχουμε ένα πολύ βαρυφορτωμένο πρόγραμμα, από το πρωί ως τη νύκτα. Μπαίνουμε σπίτι η ώρα δέκα. Κάθε μέρα είναι ένας συνεχής αγώνας: δουλειά, σπίτι, σχολείο και πάλι από την αρχή.

Πώς σας αντιμετωπίζει η οικογένεια και ο κοινωνικός σας περίγυρος;

Πάντα δεχόμαστε θετικές γνώμες για την απόφασή μας να επιστρέψουμε στο σχολείο. Από την οικογένεια μας υπάρχει μεγάλη ενθάρρυνση, καθώς πολύ μεγάλο ποσοστό των μαθητών δεν θα έκαναν ποτέ αυτό το βήμα χωρίς τη στήριξη της οικογένειάς τους. Όταν χάσεις μια ευκαιρία είναι δύσκολο να την διεκδικήσεις ξανά. Ευτυχώς το κοινωνικό μας σύνολο δεν μας κατακρίνει, ούτε μας περιθωριοποιεί. Αντιθέτως, μας ωθεί στο να συνεχίσουμε να προσπαθούμε. Κυρίως οι εργο-

ποία ενώ δεν είναι αρτιμελής ζωγραφίζει σκίτσα για την εφημερίδα.

Ποιος είναι ο χορηγός σας;

Δυστυχώς φέτος δεν έχουμε χορηγό. Δεν υπάρχει κανένα κονδύλι και έτσι νιώθουμε παραμελημένοι και αβοήθητοι. Δεν πτοούμαστε όμως. Αν χρειαστεί θα τυπώσουμε την εφημερίδα στο σχολείο μας. Δεν μας νοιάζει ακόμη και να τη γράψουμε και στους τοίχους. Εξάλλου εμείς τα γράφουμε, εμείς τα διαβάζουμε.

Πώς κρίνετε το θεσμό του Εσπερινού;

Είναι πολύ σημαντικός θεσμός αφού μας επιτρέπει να διορθώσουμε τα λάθη του παρελθόντος. Παραμένουμε όμως προσκολλημένοι στο παλιό σύστημα, με αποτέλεσμα τα μαθήματα που διδασκόμαστε να μη μας βοηθούν στο επάγγελμα που θέλουμε να ακολουθήσουμε. Για παράδειγμα το Υπουργείο Παιδείας θεωρεί πως είναι πιο σωστό ένας μαθητής του οικονομικού κλάδου να διδάσκεται χημεία παρά πληροφορική. Ακόμη, σε κάποια μαθήματα, όπως αυτό της πληροφορικής, δεν έχουμε όσους καθηγητές χρειαζόμαστε πραγματικά.

Νιώθετε αδικημένοι;

Αισθανόμαστε αδικημένοι και πιστεύουμε πως το Υπουργείο δεν μας αντιμετωπίζει ως μαθητές. Παρόλο, που ο Υπουργός Παιδείας επισκέφθηκε το σχολείο και υποσχέθηκε στήριξη και συμπαράσταση, έμεινε στα λόγια. Συντάξαμε επιστολές, στις οποίες εκθέταμε τα παράπονά μας αλλά δεν υπήρξε ανταπόκριση. Η ίδια αδιαφορία επιδείχτηκε και όταν του ζητήσαμε επανειλημμένα να παραχωρήσει μια συνέντευξη για σκοπούς της εφημερίδας. Εδώ και πέντε χρόνια αγωνιζόμαστε μάταια. Η γραφειοκρατία υπάρχει παντού. Πάντα οι ίδιες υπεκφυγές: «Δεν φταίμε εμείς, πρέπει πρώτα να περάσει από τη Βουλή».

Θεωρείτε πως οι δραστηριότητές σας ως μαθητές είναι περιορισμένες;

Αν και θεωρητικά είμαστε ισότιμοι με το πρωινό, στην πραγματικότητα αυτό δεν ισχύει

τή Φυσικής Αγωγής. Εκτός αυτού, η μη συμμετοχή μας ήταν ένας τρόπος να διαμαρτυρηθούμε για το ισχύον σύστημα.

Υπάρχουν καθηγητές που παλεύουν για σας ή το θεωρούν όλοι χάσιμο χρόνου;

Ας είμαστε ρεαλιστές. Τίποτα δεν είναι μαύρο ή άσπρο. Υπάρχουν κάποιοι, και δεν είναι καθόλου λίγοι, που αδιαφορούν πλήρως. Υπάρχουν όμως και κάποιοι άλλοι που πραγματικά δίνουν και την ψυχή τους για να μας προσφέρουν όλα όσα χρειαζόμαστε. Δεν λογαριάζουν ούτε χρόνο ούτε κόπο. Η κ. Θεοδώρα Παυλίδου, πρώην συντονίστρια-καθη-

«Για να φοιτήσει κάποιος στο Εσπερινό στερείται τη μισή του ζωή»

γήτρια της εφημερίδας μας, είναι ένα ζωντανό παράδειγμα. Γνωρίζει πολύ καλά τι θα πει αληθινή δημοσιογραφία. Αν δεν ήταν αυτή, εγώ δεν θα έγραφα ποτέ ούτε ένα άρθρο. Κανείς καλός όμως δεν μένει για πολύ στο δικό μας σχολείο...

Από το γενικότερο περιβάλλον που επικρατεί στο σχολείο σας είστε ικανοποιημένοι;

Στο σχολείο μας, δυστυχώς δεν υπάρχει το δικαίωμα της επιλογής. Δεν υπάρχει Δημοκρατία. Συνειδητοποιούμε μέρα με τη μέρα ότι η κοινωνία που ζούμε είναι κάθε άλλο παρά δημοκρατική.

Πότε θα βρεθούμε...

Είναι πράγματι πολύ κρίμα να μη γνωρίζουμε καθόλου με όσους φοιτούν στο Εσπερινό Γυμνάσιο. Μπορεί να είναι μεγαλύτεροι από εμάς, όμως είναι και αυτοί μαθητές. Διδασκόμαστε την ίδια ύλη, μοιραζόμαστε τους ίδιους χώρους, αντιμετωπίζουμε τα ίδια προβλήματα και όμως δεν τους έχουμε δει

δότες μας βοηθούν πολύ σε αυτό το τόλμημά μας.

Γνωρίζουμε ότι εκδίδετε και εφημερίδα, πράγμα που εμείς θαυμάζουμε. Κάθε πόσο την εκδίδετε; Ποια θέματα σας απασχολούν;

Η εφημερίδα μας «Ζώνη Ενηλίκων» εκδίδεται δύο φορές το χρόνο. Τα θέματα μας είναι επηρεασμένα από την επικαιρότητα π.χ. Ευρωπαϊκή Προεδρία, οικονομική κρίση. Επίσης γράφουμε για θέματα που απασχολούν τη λειτουργία του Εσπερινού Γυμνασίου και

«Επιζητούμε, μέσω της μόρφωσης, να γίνουμε πιο σωστοί άνθρωποι και πιο χρήσιμα μέλη στην κοινωνία. Η κατάκτηση της γνώσης είναι πάντα πολύ σημαντική»

ούτε σε θέματα διδασκαλίας ούτε σε θέματα δραστηριοτήτων. Αφενός λόγω των μειωμένων ωρών και αφετέρου λόγω της αδιαφορίας πολλών καθηγητών, ας μην ξεχνούμε ότι εμείς δεν πηγαίνουμε φροντιστήριο. Δεν μπορούμε να συγκριθούμε μαζί σας και να σας ανταγωνιστούμε στις Παγκύπριες Εξετάσεις. Σκοπός μας δεν είναι να σας «κλέψουμε» τη θέση αλλά να έχουμε και εμείς τις ευκαιρίες που δικαιούμαστε. Όσο αφορά στις διαθεματικές δραστηριότητες φέτος με τα χίλια ζόρια βρήκαμε συντονίστρια - καθηγήτρια για την εφημερίδα μας. Επιπρόσθετα δεν συμμετείχαμε, σε αντίθεση με άλλες χρονιές, στην παρέλαση επειδή δεν έχουμε καθηγη-

ποτέ, δεν μας έχουν δει ποτέ. Πραγματικά αναρωτιόμαστε γιατί θεωρείται περιττή μια κοινή δραστηριότητα ή έστω μια συνάντηση. Δεν είναι και τόσο δύσκολο. Έχουμε πολλά να μάθουμε ο ένας από τον άλλο.

Αυτοί οι άνθρωποι είναι άξιοι θαυμασμού. Συνειδητοποιούν τα νεανικά τους λάθη, κάτι που δεν είναι καθόλου εύκολη υπόθεση, και αρπάζουν με νύχια και με δόντια τη δεύτερη ευκαιρία που τους δίνεται. Όπως μας δήλωσαν και οι ίδιοι, «για να φοιτήσει κάποιος στο Εσπερινό στερείται τη μισή του ζωή».

Άννα Φριζού Γ3
Δανάη Χατζηδημητρίου Α6

ΘΕΑΤΡΟ

Εμείς, εσείς, η παράσταση και οι αντοχές μας

Μια από τις σημαντικότερες στιγμές της σχολικής ζωής αποτελεί η προετοιμασία και παρουσίαση μιας θεατρικής παράστασης. Το σχολείο μας θα συμμετάσχει και πάλι στους Παγκύπριους Αγώνες Μαθητικού Θεάτρου εις μνήμη Παναγιώτη Σέρρη που οργανώνει το Υπουργείο Παιδείας και Πολιτισμού σε συνεργασία με τον ΘΟΚ.

Φέτος, αποφασίσαμε να ανεβάσουμε την κωμωδία «Η Κυριακή των παπουτσιών» του Λάκη Λαζόπουλου. Μέσω αυτής μας της προσπάθειας επιδιώκουμε να μοιράσουμε το γέλιο στους συμμαθητές μας αλλά και να προβληματίσουμε για όσα συμβαίνουν στον αλλοτριωμένο άνθρωπο της σύγχρονης εποχής. Η ιστορία διαδραματίζεται σε μια πολυκατοικία, τη δεκαετία του '80 με τους ένοικους να μοιράζονται τα ίδια προβλήματα και να έχουν στόχο την έξοδο και τη φυγή. Είκοσι επτά ρόλοι διαφορετικοί αλλά και ίδιοι μαζί, συνθέτουν την εικόνα του καβαφικού στίχου «Η πόλις θα σε ακολουθεί. Στους δρόμους θα γυρνάς τους ίδιους. Και στες γεγονιές τες ίδιες θα γερνάς». Το έργο πλαισιώνεται από μουσική και χορό ενώ το γέλιο, σας υποσχόμαστε, θα είναι άφθονο.

Τα καθαρά έσοδα της μιας από τις δύο παραστάσεις θα δοθούν για φιλανθρωπικό σκοπό.

Ευχόμαστε να απολαύσετε κι εσείς την παράστασή μας, γιατί είναι αποτέλεσμα κόπου, δουλειάς και αγάπης.

«Κι αν μας αντέξει το σκοινί θα φανεί στο χειροκρότημα».

Μαρία Προκοπίου Γ5

Αφίσα της θεατρικής παράστασης του σχολείου μας
Σχεδιασμός: Παναγιώτης Φειδογιάννης Γ5

Τι έμαθαν για μας οι Ιταλοί που μας επισκέφθηκαν Μήπως ήταν λίγες οι μέρες για να μας γνωρίσουν καλύτερα;

COMENIUS

Από τις δώδεκα μέχρι και τις δεκαεννέα Οκτωβρίου, είχαμε την ευκαιρία να ζήσουμε κάτι διαφορετικό στη Δασούπολη. Μέσω του προγράμματος Comenius, μαθητές από την Ιταλία επισκέφτηκαν το σχολείο μας και έζησαν για λίγο την καθημερινότητά μας. Εμείς, προς το τέλος της επίσκεψης, προσεγγίσαμε δύο παιδιά για να μοιραστούν μαζί μας σκέψεις και εμπειρίες.

Στην ερώτησή μας για το τι απεκόμισαν από αυτή τη συνεργασία απάντησαν πως θα κρατήσουν τις φίλιες με τους Κύπριους μαθητές και θα υιοθετήσουν το νέο τρόπο σκέψης. Επίσης, τα δύο παιδιά εξέφρασαν τον προβληματισμό τους όσο αφορά την οικονομική κρίση που επηρεάζει τόσο την εκπαίδευση όσο και τα κονδύλια που χορηγούνται για τέτοιου είδους προγράμματα. Πιστεύουν

Αρχικά, μας είπαν πως χάρη στο πρόγραμμα αυτό είχαν τη δυνατότητα να γνωρίσουν νέους ανθρώπους και διαφορετικές κουλτούρες καθώς και να εντοπίσουν διαφορές και ομοιότητες μεταξύ των δύο λαών. Αυτό που τους άρεσε ιδιαίτερα στη χώρα μας ήταν η φιλοξενία των ανθρώπων, το τοπίο και το φαγητό ενώ οι διαφορές που εντόπισαν ήταν ότι στην Κύπρο οι άνθρωποι δείχνουν περισσότερο σεβασμό προς το περιβάλλον και τους κανονισμούς παρά στην Ιταλία. Επίσης πρόσεξαν ότι έχουμε πιο καθαρούς δρόμους (τώρα, πού τους είδαν, αυτό είναι ένα άλλο θέμα).

πως είναι κρίμα να γίνονται περικοπές διότι έτσι οι μαθητές δεν θα μπορούν να αποκτήσουν τέτοιες πολύτιμες εμπειρίες και να γνωρίσουν σε βάθος ένα λαό και μια κουλτούρα.

Τέλος μας είπαν ότι θα ενθάρρυναν κάποιον να εμπλακεί σε τέτοιου είδους προγράμματα και μας εκμυστήρησαν πως ήδη άρχισαν να σκέφτονται και να διοργανώνουν την επόμενη επίσκεψή τους στην Κύπρο.

Στέφανη Παναγιώτου Γ2
Παναγιώτα Κωνσταντινίδη Γ6

Ο νόμος, ο μύθος και η Αντιγόνη

Η ιδέα του «Θεάτρου Βαλίτσα» ξεκίνησε από τον ΘΟΚ πριν από τέσσερα χρόνια. Θεατρικές ομάδες επισκέπτονται τα σχολεία με λίγα ως ελάχιστα σκηνικά και με ελάχιστο κόστος, δίνοντας παραστάσεις που διαρκούν μια μόνο διδακτική περίοδο. Έτσι δίνεται η ευκαιρία σε πολλούς μαθητές να έρθουν σε άμεση επαφή με το θέατρο.

Δεν με συγκινούν ιδιαίτερα οι τραγωδίες αλλά η συγκεκριμένη τραγωδία, η «Αντιγόνη» του Σοφοκλή, που παρουσιάστηκε στο σχολείο μας από το Θέατρο «Βαλίτσα» με άγγιξε και μου μετέδωσε πολύ έντονα συναισθήματα. Νομίζω ότι θα μου μείνει αξέχαστη. Οι ηθοποιοί ήταν εξαιρετικοί κι έτσι κατάφεραν να μας συνεπάρουν με το μύθο της Αντιγόνης. Η αντίσταση του ανθρώπου ενάντια στην εξουσία όταν δεν συμφωνεί με τους νόμους με προβλημάτισε ιδιαίτερα και με έβαλε σε σκέψεις. Η Αντιγόνη, μια δυναμική προσωπικότητα, ήταν διατεθειμένη να θυσιάσει τη ζωή της για την ταφή του πολυαγαπημένου της αδερφού.

Συντελεστές:

Αντιγόνη - Κύνθια Παυλίδου, Ισμήνη - Θέα Χριστοδουλίδου, Κρέοντας - Σώτος Σταυράκης, Σκηνοθέτης κ. Δέσποινα Γκάτσιου

Αγγελίνα Κωσταντή Α1

The force is now... with Disney

Η Disney Inc ανακοίνωσε πρόσφατα την εξαγορά της Lucasfilms από το μίντια μεγαθήριο. Η Lucasfilms κτήμα του ιδρυτή της George Lucas κατέχει τα δικαιώματα για τον «Πόλεμο των Άστρων», τη μεγαλύτερη κινηματογραφική επιτυχία όλων των εποχών καθώς και για το «Indiana Jones», σειρά ταινιών φαντασίας/περιπέτειας περισσότερο γνωστή στις Η.Π.Α.

Η συμφωνία έκλεισε στις 30 Οκτωβρίου 2012 στο Σαν Φρανσίσκο της Καλιφόρνια με τελική τιμή τα 4.04 δις δολάρια, των οποίων το 50% πληρώθηκε σε μετρητά και το υπόλοιπο σε μετοχές της Disney. Εκτός από την Lucasfilms η συμφωνία συμπεριλαμβάνει και δύο θυγατρικές της εταιρείας, την Industrial Light

and Magic, εταιρεία που ασχολείται με ειδικά εφέ για κινηματογραφικές ταινίες και την Skywalker Sounds, εταιρεία που ασχολείται με τον ήχο.

Σε ανακοίνωσή της η Disney αναφέρεται και στους στόχους της όσον αφορά το μέλλον της σειράς «Πόλεμος των άστρων». Αρχικός στόχος είναι η κυκλοφορία της έβδομης ταινίας κατά το 2015 και κάθε δύο-τρία χρόνια μιας καινούριας. Αυτό συνάδει με δηλώσεις του ίδιου του Lucas: «Τα τελευταία χρόνια μια από τις μεγαλύτερες μου απολαύσεις είναι να βλέπω τον «Πόλεμο των Άστρων» να περνά από γενιά σε γενιά. Έρθε τώρα ο καιρός και εγώ να δώσω τη σειρά σε μια νέα γενιά κινηματογραφιστών. Πάντα έλπιζα πως θα ζούσε και μετά από εμένα και σκέφτηκα πως θα ήταν σημαντικό να γίνει η αλλαγή αυτή κατά τη διάρκεια της ζωής μου».

Με αυτή την εξαγορά η Disney προσθέτει άλλο ένα μεγαθήριο στην ομάδα των αποκτημάτων της μαζί με την Pixar, την τηλεοπτική ομάδα ABC και την αμερικανική εκδοτική εταιρεία κόμικς Marvel. Τι θα αποφέρει όμως αυτή η κίνηση; Ως πιστός αστροπολεμικός θέλω να ελπίζω πως θα έρθουν πολλές νέες ιστορίες στο φανταστικό μας κόσμο. Από την άλλη όμως προβληματίζομαι για την ποιότητα αυτών των ιστοριών και για το κατά πόσο αυτές θα μείνουν πιστές στα αυθεντικά έξι επεισόδια.

Όπως και να έχει, ο ενθουσιασμός των οπαδών για τη νέα μας αγαπημένη πριγκίπισσα της Disney είναι τεράστιος. Και εγώ προσωπικά ανυπομονώ να δω το αποτέλεσμα αυτής της συνεργασίας.

Μέχρι τότε: The force may be with you.

Μάρκος Μερκούρης Γ7

Μία κατσαρίδα στο πάλκο διδάσκει

Ομολογώ πως αυτά τα σικαμερά πλάσματα - οι κατσαρίδες - δεν μου είναι καθόλου συμπαθείς και ούτε θέλω να έχω πολλά πάρε - δώσε μαζί τους. Έλα όμως που η ηρωίδα αυτής της κωμικής θεατρικής

παράστασης, ανήκει στο συγκεκριμένο είδος και ήρθε και μου άλλαξε γνώμη.

Αναφέρομαι βέβαια στο σύγχρονο θεατρικό έργο «Κατσαρίδα» του Βασίλη Μαυρογεωργίου, το οποίο ανεβίστηκε το περασμένο καλοκαίρι στη Λευκωσία. Το έργο αυτό παρουσιάζει κάτι πολύ ξεχωριστό σε σχέση με τ' άλλα αφού έχει για ηρωίδα μια κατσαρίδα στην οποία μάλιστα συμβαίνουν πολλά ευτράπελα περιστατικά! Ναι, καλά διαβάσατε! Και δεν είναι βέβαια μια οποιαδήποτε κατσαρίδα, αλλά είναι η Ιωάννα που γράφει ποιήματα και έχει τη δική της Ιθάκη!

Προτού λοιπόν κουφαθείτε τελείως, ας σας εξηγήσω πως έχει η κατάσταση. Δύο ανερχόμενοι νέοι ηθοποιοί, ο Πάνος Μακρής κι ο Χρήστος Νικολάου, έδωσαν στη σκηνή τον καλύτερό τους εαυτό για να μας εξιστορήσουν την ευφάνταστη ιστορία της εν λόγω ηρωίδας που σίγουρα διαφέρει κατά πολύ από όλες τις άλλες. Οι δύο αυτοί ηθοποιοί υποδύομενοι δεκάδες ρόλους μας καθιστούν συνοδοιπόρους στο ταξίδι της κατσαρίδας

Ιωάννας, η οποία εξορίζεται από τη φωλιά της και ξεκινά για το άγνωστο με βάρκα την ελπίδα με στόχο της να ταξιδέψει στο φεγγάρι! Περιπλανιέται σε υπονόμους, διασχίζει ωκεανούς, γνωρίζει άλλα έντομα, τρωκτικά κι ανθρώπους φτάνοντας μέχρι την Αμερική. Σε όλη τη διάρκεια του ταξιδιού της δεν παύει να πιστεύει στο όνειρό της το οποίο καταφέρει στο τέλος να κάνει πραγματικότητα.

Η συγκεκριμένη παράσταση ήταν πρωτότυπη κι ανατρεπτική για τα δρώμενα της Κύπρου, λόγω του φανταστικού σεναρίου της αλλά και για τους αυτοσχεδιασμούς των ηθοποιών. Οι δύο ηθοποιοί είχαν απίστευτη ενέργεια, είχαν επαφή και έκαναν παιχνίδι με το κοινό. Με μεγάλη ευκολία άλλαζαν ρόλους σε δευτερόλεπτα και κατάφεραν να μας χαρίσουν άφθονο γέλιο. Μέσα από το μαγικό παραμύθι της Ιωάννας το έργο ήθελε να περάσει το μήνυμα πως τίποτα δεν είναι αδύνατο αρκεί να το πιστέψουμε και να επιμεινουμε σ' αυτό.

Στέφανη Παναγιώτου Γ2

The Dictator: η αλήθεια πίσω από το γέλιο

Από την κινηματογραφική σκηνή στην πολιτική πραγματικότητα

22

Πρόκειται για μια από τις πλέον αστείες ταινίες της χρονιάς, με τον Sasha Baron Cohen, άξιο μιμητή του Αριστοφάνη, να προσπαθεί με νύχια και με δόντια να σοκάρει και να σατιρίσει οπδδήποτε έχουμε ιερό και όσιο. Όμως έχω μια πρόκληση για σας: πρώτα παρακολουθήστε την ταινία και μετά δείτε το κεντρικό δελτίο ειδήσεων. Σας φαίνεται κάτι διαφορετικό; Τότε είναι που το γέλιο σταμάτα και το σοκ της συνειδητοποίησης αρχίζει σιγά-σιγά να εισβάλλει στα απαθή μυαλά μας. Η ταινία σε αυτό αποσκοπεί: όχι μόνο να σατιρίσει τους απανταχού δικτάτορες, οι οποίοι με περηφάνια διατυμπανίζουν πως με τη βία κτυπούν την μπότα τους πάνω στα πρόσωπα των υπηκόων τους αλλά και να μας δείξει όλα τα πρόσωπα που μπορεί να πάρει ένα δικτατορικό καθεστώς. Θέλει να μας ενημερώσει περί των κρυφών δικτατόρων. Αν δεν με πιστεύετε για δείτε γύρω σας. Ποια παραπάνω απόδειξη χρειάζεστε από το γεγονός πως

τα δελτία ειδήσεών μας, διόλου απέχουν από αυτά της ταινίας, τα οποία παραπληροφορούν με εφησυχασμούς ενώ ο κόσμος φλέγεται γύρω μας; Πώς γίνεται να μην ανημετωπίσετε με βδελυγμία τη δικτατορία του πολιτικού ορθού, που εμείς οι ίδιοι έχουμε εξυψώσει; Η όλη ταινία, με όλα τα αστεία ρατσιστικού ή σεξιστικού περιεχομένου, δείχνει πως τα πολιτικά ορθά statements απλώς δεν μας αφήνουν να σκεφτούμε ελεύθερα. Το να εκφράσει κανείς ελεύθερα τη γνώμη του εμπερικλείει τον κίνδυνο του σιγματισμού του ως μισαλλόδοξοι και ρατσιστή, κάτι που αποσκοπεί προς τα συμφέροντα πολλών. Άσε που η περίφημη σκηνή στο ελικόπτερο με τα αστεία περί Μπιν Λάντεν και 9/11 μας δείχνει πως τα αμαρτήματα με τα οποία εμείς οι «πολιτισμένοι δυτικοί» αφορίζουμε τους Μεσανατολίτες (παρανοϊκός φόβος των «εχθρών», ρατσισμός κ.ο.κ.) δεν έχουν φύγει από πάνω μας, άλλα απλώς κρύβονται κάτω από τα ωραία, φανταχτερά μας ρούχα. Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, έρχεται ο τελ-

κός λόγος του Aladeen να τα ισοπεδώσει όλα και να μας πει την ωμή αλήθεια: οι δημοκρατίες του 21ου αιώνα είναι μολυσμένες με τα ΜΜΕ που αποπροσανατολίζουν το κοινό, κυβερνήσεις που διατυμπανίζουν την ελευθερία του λόγου σε μια πράξη περισσής υποκρισίας, φοβούνται και προσπαθούν να ελέγξουν τους ίδιους τους πολίτες που τους ψήφισαν, ενώ οι τελευταίοι κτυπιούνται από τα μαστίγια των ισχυρότερων (όπως το διαβόητο 1% των ΗΠΑ). Μόλις η αυλαία πέσει και το κοινό χειροκροτήσει, έχω καταλάβει πολλά. Η δικτατορία έχει δύο όψεις. Τη φανερή και την κρυφή, με τη δεύτερη πιο ύπουλη και πιο επικίνδυνη από την πρώτη. Η δημοκρατία μας απέχει πολύ από αυτήν του Περικλή, παρόλο που πολλοί από μας το αγνοούμε. Ο Aladeen μπορεί να είναι μπροστά μας, άλλα επειδή είναι ξυρισμένος, δεν ξέρουμε ότι καταπατά τα δικαιώματά μας. Και αυτό είναι το πιο πετυχημένο αστείο, όχι της ταινίας, μα της πολιτικής ζωής.

Χρήστος Νικολάου Β5

Η αιώνια αναζήτηση της μελωδίας της ευτυχίας

Όλοι οι άνθρωποι αναζητούν την ευτυχία. Σε κάποιους βρίσκεται στα λεφτά, σ' άλλους στην καριέρα και άλλοι πάλι την ψάχνουν στους ανθρώπους γύρω τους. Ένα είναι σίγουρο. Κάθε μέρα προσπαθούμε να βρούμε νικητές από μια μάχη με έπαθλο την ίδια την ευτυχία. Ακόμα και ασυνείδητα προσπαθούμε να προσθέσουμε μια νότα ευφορίας στη ζωή μας που θα μας προσφέρει έστω και παροδική ευτυχία. Θέτουμε καθημερινά στόχους τους οποίους αν εκπληρώσουμε θα νιώσουμε ευτυχισμένοι. Ή τουλάχιστον έτσι νομίζουμε.

Πολλοί υποστηρίζουν ότι η ζωή μας έχει γίνει τόσο δύσκολη σήμερα που το να είναι κάποιος ευτυχισμένος είναι σχεδόν αδύνατο. Δυστυχώς δεν ζούμε σε ένα κόσμο αγελαϊκά πλασμένο και αυτό είναι γεγονός. Από μικρή θυμάμαι τη μητέρα μου να λέει πως η κοινωνία μας είναι μια

ζούγκλα. Μεγαλώνοντας, κατάλαβα τι εννοούσε. Από τη μια οι αρρώστιες, η πείνα, η φτώχεια και η οικονομική κρίση και από την άλλη ο εγωισμός, το ψέμα, τα συμφέροντα των δυνατών, η καθημερινή καταπάτηση βασικών ελευθεριών, είναι μερικά από τα προβλήματα που μας στίζουν την κοινωνία μας. Ας είμαστε όμως ρεαλιστές. Οι δυσκολίες πάντα θα υπάρχουν. Είναι μέρος της ζωής μας. Το σημαντικό είναι να μπορούμε να κοιτάζουμε κατάματα τις προκλήσεις και να προσπαθούμε με νύχια και με δόντια να βρούμε στο τέλος νικητές.

Έχουμε ακούσει πάμπολλες φορές ότι η ευτυχία πηγάζει από τα απλά, καθημερινά πράγματα. Ευτυχία είναι να ζεις τα πάντα, την κάθε στιγμή. Το φως του ήλιου, τη βροχή, ένα τραγούδι στο ραδιόφωνο, ένα φιλί, μια καλή κουβέντα. Η σύγχρονη κοινωνία, μας έχει μάθει πως όλα αυτά είναι δεδομένα και έτσι έχου-

με πάψει να τα εκτιμούμε. Αν όμως αρχίζαμε να τα χάνουμε ένα-ένα ίσως από δεδομένα να θεωρούνταν πλέον σημαντικά. Μήπως για να αποκτήσουμε την πολυπόθητη ευτυχία πρέπει να αλλάξουμε εμείς οι ίδιοι για να αλλάξει και η ζωή μας;

Το ερώτημα που τίθεται τελικά είναι το εξής: αφού μπορούμε να έχουμε ουσιαστική ευτυχία, γιατί γεμίζουμε τη ζωή μας με μαυρίλα; Μήπως έχουμε χάσει το νόημα κάπου στην πορεία; Ίσως πρέπει να αναθεωρήσουμε κάποια πράγματα; Και στο κάτω κάτω γιατί να περνάμε τις στιγμές μας δυστυχισμένοι; Κατά τη γνώμη μου, η ζωή είναι πολύ μικρή για να την αφήνουμε να φεύγει έτσι. Και κάτι ακόμα. Δεν νομίζω πως μαύρη πλερέζα ταιριάζει σε κανένα γι' αυτό καλό θα ήταν να τη βγάλουμε και να τη ρίξουμε σε ένα σκοτεινό συρτάρι της ντουλάπας μας.

Παναγιώτα Κωνσταντινίδη Γ6

Άποψή σας πέστε την!

- Είναι πραγματικά απαράδεκτο να χάνουμε χρόνο από το μάθημα για παρατηρήσεις από καθηγητές ή Βοηθούς Διευθυντές σε κάποιους μαθητές που φορούν φόρμα. Δηλαδή έλεος. Εμείς οι υπόλοιποι που χάνουμε μάθημα και θα τρέχουμε στο τέλος του χρόνου να καλύψουμε την ύλη, σε τι φταίμε; Γιατί οι παρατηρήσεις να μη γίνονται το διάλειμμα;
- Απίστευτο κι όμως αληθινό να πρέπει οι σημαιοφόροι και οι παραστάτες του αγήματος κάθε χρόνο να αγοράζουν σακάκια για την παρέλαση και να μην υπάρχει βεστιάριο στο σχολείο που να μπορεί να τους τα δανείσει. Στα άλλα σχολεία γιατί αυτά υπάρχουν και εδώ όχι; Λίγο έλειψε να μας πουν να αγοράσουμε και τις στολές του χορού ή της φιλαρμονικής!
- Τι θα γίνει επιτέλους με αυτές τις ανακοινώσεις και τις υπεύθυνες δηλώσεις για τους γονείς; Νηπιαγωγείο καταντήσαμε. Να αναπνεύσουμε γίνεται ή πρέπει να υπογράψουν οι γονείς μας πρώτα;
- Δύο φορές το χρόνο πάμε εκδρομή και αυτή μας τη βγάλανε ξινή! Τι θα πει να μη φορέσουμε ό,τι θέλουμε; Δεν φτάνει που ελέγχετε τη στολή μας καθημερινά θα μας κάνατε θέμα για την ενδυμασία μας και στις εκδρομές; Δηλαδή τι θα έπρεπε να φορούσαμε; Μπούρκα;
- Είναι ποτέ δυνατόν στον 21ο αιώνα να έχουμε σχολική αργία τη μέρα της ονομαστικής εορτής του Αρχιεπισκόπου; Έλεος! Μήπως να τον ανακηρύσσαμε και Άγιο;
- Άλλο πάλι αυτό που μας βρήκε φέτος! Νέα ανακοίνωση αρχές του Νοέμβρη για τις άδειες εισόδου και τη στολή: κάθε πρώτη περίοδο ο καθηγητής να ελέγχει ένα-ένα τους μαθητές και να σημειώνει την ώρα προσέλευσης και το λόγο καθυστέρησης! Να ξεκαθαρίσουμε νομίζω αν είμαστε σχολείο ή στρατόπεδο συγκέντρωσης.
- Τι πάει να πει για κάθε τρεις άδειες εισόδου να τιμωρούμαστε με δύο περιόδους αποβολή; Πώς την είδαμε τέλος πάντων;
- Διήμερη αποβολή για μια διαμαρτυρία έξω από το Υπουργείο; Και δύο ώρες αποβολή για μια σαρανταπεντάλεπτη απεργία; Τραγικό. Τόσες πολλές απουσίες έτσι για παραδειγματισμό;

Μάρκος Μερκούρης Γ7

Εκνευριστικές απορίες εν έτει 2012

Εγώ και οι ηγέτες...

Γιατί εν έτει 2012 πρέπει να παρακολουθούμε τους πολιτικούς της χώρας, τους δήθεν πιο άξιους πολίτες, να λασποβολούν ο ένας τον άλλον κατά τη διάρκεια της προεκλογικής καμπάνιας του 2013; Από τη μια έχουν μια στάση σχεδόν απολογητική σε ορισμένα σημεία, άλλες φορές όμως ρίχνουν άγρια την «κόκκινη λάσπη» με το «ούτε εσείς είστε καλύτεροι». Σαν τα τρίχωνα, σας το λέω. Έλεος πιον! Από την άλλη φυσικά υπάρχει το

«γαλάζιο τσουνάμι», που επιλέγει να αντιδράσει ισοπεδώνοντας τα πάντα και τους πάντες. Κακή διαχείριση εδώ, συμφέροντα εκεί, σε λίγο θα μας πουν ότι η κυβέρνηση ευθύνεται για το AIDS και τον καρκίνο.

Και μετά εκπλήσσονται όταν οι μαθητές δηλώνουν πως είναι ακομμάτιστοι και πως η αποχή και το λευκό δεν αλλάζει και κάτι. Έχουν την αυθάδεια να παραπονιούνται για τη μη πολιτικοποίηση των νέων ψέγοντας ο καθένας την αντίπαλη παράταξη. Ίσως θα έπρεπε να βελτιώσουμε την ποιότητά μας για να πάρουμε ψήφους; Ίσως λέω.

Εγώ και η Στικούδη...

«Σε θλιβερότατο τροχαίο δυστύχημα ράγισε το νύχι του μεσαίου δακτύλου του αριστερού της ποδιού η Κατερίνα Στικούδη. Το δυστύχημα που συνέβηκε σε πυκνοκατοικημένη περιοχή της Αθήνας, ευτυχώς δεν κατέληξε σε τραγωδία με τη γνωστή τραγουδίστρια να γλυτώνει με ελαφρά τραύματα στην επιφάνεια του προαναφερόμενου νυχιού.

Ρωτώντας την καλλιτέχνηδα μάθαμε πως το περιστατικό μπορούσε να συμβεί μόνο λόγω του ότι η καινούρια της Lamborghini δεν διαθέτει τον εσωτερικό χώρο του BMW που χρησιμοποιούσε μέχρι πρόσφατα. Ερωτηθείσα για το τι θα γίνει με το διαβολικό όχημα η τραγουδίστρια μας απάντησε πως θα το δωρίσει στα πεινασμένα παιδάκια της Αφρικής, προσθέτοντας πως αυτά σίγουρα θα το βρουν πιο χρήσιμο». Γιατί εν έτει 2012 όταν μια φορά καθίσω και εγώ να παρακολουθήσω ειδήσεις στην τηλεόραση (ξεφεύγοντας από τα διαβολικά νύχια του διαδικτύου) να μου έχει ως κύρια είδηση θέματα σχεδόν τα ίδια με αυτό, σαν να μη συμβαίνει τίποτα σημαντικό στον κόσμο; Ουδέν περαιτέρω σχόλιο.

Ο Ροβεσπιέρος κι εγώ...

Γιατί εν έτει 2012 στα έξι χρόνια της πορείας μου στη Μέση Εκπαίδευση δεν έκανα ακόμη λεπτό Ξένης Λογοτεχνίας και στην Ιστορία, εκτός της Γαλλικής Επανάστασης, την οποία περάσαμε σαν να μην ήταν τίποτα το ιδιαίτερο, ελάχιστα ιστορικά γεγονότα διδαχθήκαμε πέραν του εγγύτερου χώρου της Ελλάδος - Κύπρου; Πόσες φορές να ασχοληθούμε με τα κουζούθκια της Χοιροκοιτίας, πόσες με τις αρχαιοελληνικές πόλεις - κράτη και πόσες με τους Περσικούς Πολέμους και το 1821; Ε, αρκετά!

Και μετά σου λένε πως η εκπαίδευση είναι αντιρατσιστική και μαθαίνει τους μαθητές να αποδέχονται τις ξένες κουλτούρες. Μα όταν παρουσιάζουν εμάς ως τον ομφαλό της γης, ποια αντίδραση περιμένουν; Όταν στο νου ενός Κύπριου νέου, λογοτεχνία γράφεται μόνο στα Ελληνικά, πολιτισμός υπήρχε μόνο τις παλιές καλές μέρες της ελληνικής κυριαρχίας και ήρωας είναι μόνο ο Έλληνας πεσών, τι περιμένεις; Όταν πάλι τους λες να φρεσκάρουμε λίγο το ρεπερτόριο των γιορτών με κανένα Bella Ciao, δείχνοντας και ένα παράλληλο αγώνα με αυτό των Ελλήνων, σε λιθοβολούν με ατάκες του τύπου: «Μα εμείς θα τιμήσουμε τους Έλληνες πεσόντες», «Μα είναι γιορτή ελληνική», «Μα που κολλούν οι άλλοι»;

Ο Θεός κι εγώ...

Γιατί εν έτει 2012 ακόμα έχουμε υποχρεωτικό μάθημα Θρησκευτικών στα δημόσια σχολεία; Ναι. Το είπα, αλλά θα το πω και θα το ξαναπώ κινδυνολογώντας να γίνω ανιαρός λέγοντας τα τετριμμένα. Περιμένω ακόμα μια απάντηση. Και την απάντηση δεν την περιμένω από τους τώρα κυβερνώντες, που καλά τα ψέματα, έκαναν και κάνουν προσπάθεια για έναν εκσυγχρονισμό του εκπαιδευτικού συστήματος, αλλά μάλλον από τους πολλούς έξυπνους της άλλης πλευράς που φοβούνται δήθεν παραχάραξη της Ιστορίας. Αλλά ναι, και τώρα βλέπω μπροστά μου τη μορφή ενός Αρχιεπισκόπου που φαντάζεται τη θέση του ισάξια, αν όχι ψηλότερη από αυτή του Προέδρου της Δημοκρατίας και σαν μαϊντανός φυτρώνει εκεί που δεν τον σπέρνουν. Θα μου πείτε τώρα πως είναι δύσκολο να αφαιρεθεί από το πρόγραμμα και ίσως υπάρχουν μαθητές που να θέλουν να παρακολουθήσουν το μάθημα. Αφού δεν κατάφεραν τόσοι και τόσοι του Υπουργείου μας τόσα χρόνια να βρουν μια λύση, θα προτείνω εγώ κάτι: παίρνουμε τις δύο ώρες Θρησκευτικών την εβδομάδα και τις βάζουμε Τρίτη και Πέμπτη, τελευταίες περιόδους για παράδειγμα. Κάνουμε τρία μθήματα (ένα για κάθε τάξη, πιστέψτε με θα μας είναι αρκετά), κάνουμε το μάθημα εθελοντικό: όποιος θέλει μένει, όποιος θέλει φεύγει χωρίς ερωτήσεις και ανακρίσεις. Μπαμ! Από πού να πάρω το Νόμπελ Ειρήνης;

Σε ένα μικρό ανώνυμο καφέ φάκελο, κάτω από στοίβες άχρηστων χαρτιών, αυτές που συνήθως συναντά κανείς στους καθηγητικούς συλλόγους, βρήκαμε ολωσδιόλου τυχαία την επιστολή που ακολουθεί. Ο συντάκτης της υπογράφει: «Κάποιος». Κάποιος μαθητής του σχολείου μας σίγουρα, που επιλέγει αυτό τον τρόπο για να μιλήσει στους καθηγητές του και με λόγο καυστικό, που μας έκανε πολλές φορές να δαγκώσουμε το χέιλι, να εκφράσει όλα αυτά που σκέφτεται κάθε φορά που μας αντικρίζει. Βρήκαμε την ιδέα του τολμηρή και πρωτότυπη. Λες κι αφήνει την τύχη να αποφασίσει για την πορεία της επιστολής του. Κι η τύχη, του κλείνει συνθηματικά το μάτι.

Κωνσταντία Χατζησάββα
Ροδούλα Ιωάννου

Προς Καθηγητικό Σύλλογο

Από περιέργεια σε έχω κάνει να ανοίξεις αυτό το φάκελο αν και ξέρω πως θα προτιμούσες να μην το είχες κάνει ποτέ. Γιατί σε ενοχλεί οτιδήποτε σου θυμίζει πως ατός ο κόσμος που ζεις δεν είναι παρά ένα ψέμα. Βασισμένος σε κούφια θεμέλια και εμείς άνθρωποι υπνωτισμένοι από το γλυκό ποτό της λήθης και της εφήμερης απόλαυσης.

Και συ πάντα να λες «δεν μπορώ να κάνω τίποτα» και ας ξέρεις ότι είναι ψέμα. Γι' αυτό σε πονά και σε φοβίζει όταν κάτι ή κάποιος σου θυμίζει ότι μπορείς. Ίσως να συμβιβαστήκες, ίσως να κουράστηκες, ίσως και να προσπάθησες αλλά να απέτυχες, ίσως να λες πως είμαστε λίγοι, αδύνατοι. Μου φαίνεται πως ξέχασες ότι από τους λίγους και τους τρελούς αρχίζουν όλα.

Αν ο δρόμος είναι αδιέξοδος και η επιλογή είναι μόνο μια, δεν έχουμε την πολυτέλεια του χρόνου. Αν μείνουμε ακόμα λίγο κοιμισμένοι, όταν έρθει η σειρά μας δεν θα υπάρχει πλέον τίποτα που να αξίζει για να παλέψουμε.

Άνοιξε τα μάτια και δεξ. Η μόνη ελπίδα που σου απέμεινε είναι αυτά τα παιδιά που καθημερινά αδειάζεις, μέσα στο κωδικοποιημένο πλέον μυαλό τους, αναμασμένη στείρα γνώση.

Βοήθησέ τους! Αν τα λόγια σου πέσουν σε βάλτο και βυθιστούν, τότε να ξέρεις πως δεν υπάρχει ελπίδα. Δεν αρκεί όμως να πεις ότι το ποτάμι είναι βρώμικο, πρέπει κιόλας να το καθαρίσεις. Κάνε τα λόγια σου πράξεις και δείξε τους τι έχει πραγματική αξία.

Μπροστά σου έχεις μια μάχη την οποία πρέπει να δώσεις μαζί με τη νέα γενιά που ξέφτισε και οδεύει προς την καταστροφή. Μια γενιά χωρίς πρότυπα, μια γενιά χαμένη χωρίς προσανατολισμό, μια γενιά με όνειρό της να αποκτήσει αυτά που έχει ο διπλανός.

Δώσε μια τελευταία ευκαιρία στο μέλλον, πάλεψε στο πλευρό τους για να μπορέσουν να κτίσουν ένα πιο στερεό αύριο. Μην τους δείξεις το σωστό δρόμο. Δεν είναι σε θέση να κάνουν τις σωστές επιλογές. Πάρε τους απ' το χέρι και μαζί κάντε αυτό που δεν κατάφερε κανείς.

«Όσπου τέλος ένιωσα κι ας πα' να μ' έλεγαν τρελό πως από 'να τίποτα γίνεται ο Παράδεισος», Οδυσσεάς Ελύτης.

Κάποιος

Από το όνειρο στην πραγματικότητα

Οι εξαγγελίες για την ανέγερση νέου σχολείου παίρνουν σάρκα και οστά

Έκτακτο ανακοινωθέν! Αρχίζουν επιτέλους οι εργασίες για την ανέγερση του νέου σχολείου! Όχι, αγαππητέ μου Δασουπολίτη, δεν σε γελούν τα αυτιά σου κι ούτε πρόκειται για σενάριο επιστημονικής φαντασίας. Οι αρμόδιοι το πήραν επιτέλους απόφαση!

Στην αρχή δυσκολευτήκαμε όλοι μας να το πιστέψουμε, μιας και μας είχαν συνηθίσει να πηγαίνουμε από αναβολή σε αναβολή. Δηλώσεις του τύπου: «το νέο σχολείο θα αρχίσει... τα έργα θα ξεκινήσουν...», τις είχαμε ακούσει ήδη άπειρες φορές. Όμως πάντα έμεναν στα λόγια και δεν γινόταν τίποτα.

Προηγούμενες φήμες έλεγαν πως τα έργα θα ξεκινούσαν το καλοκαίρι. Χαρήκαμε μόλις τις ακούσαμε. Μελετήσαμε μάλιστα και τα αρχιτεκτονικά σχέδια τα οποία επιλέχτηκαν μέσω διαγωνισμού και παρουσιάζουν ένα υπερασύγχρονο σχολείο, με εντυπωσιακές και εργονομικές αίθουσες και μοντέρνες εγκαταστάσεις (καμία δηλαδή σχέση με τη σημερινή κατάσταση του σχολείου). Εντυπωσιαστήκαμε με αυτά αλλά τελικά μείναμε με τη χαρά... Μόλις επιστρέψαμε από τις διακοπές μας, κοιτάξαμε μπας κι άνοιξαν κανένα λάκκο μες στο γήπεδο, αν έβαλαν κανένα τουβλούι για να φανεί ότι το πήραν απόφαση να

κάμουν κάτι, αλλά προς απογοήτευσή μας, δεν υπήρχε απολύτως τίποτε. Όπως αφήσαμε το σχολείο τον Ιούνιο, έτσι το βρήκαμε το Σεπτέμβριο όταν επιστρέψαμε - ίδιο, γέριμο κι απαράλλακτο.

Είχαμε αρχίσει να πιστεύουμε πως περίμεναν να πέσει το καμμένο από μόνο του για να γλυτώσουν έτσι και τα έξοδα της κατεδάφισης. Δεν μπορούσαμε να εξηγήσουμε αλλιώς το γεγονός ότι ενώ το σχολείο είχε κριθεί ακατάλληλο από το 2008, δεν προχωρούσαν στην υλοποίηση των σχεδίων.

Εκεί λοιπόν που το είχαμε πάρει απόφαση, πως νέο σχολείο δεν πρόκειται να δούμε ούτε στον αιώνα τον άπαντα, στις 23 Νοεμβρίου εμφανίστηκε απροειδοποίητα στο σχολείο μας ο Υπουργός Παιδείας για να μας ανακοινώσει πως υπογράφηκε η σύμβαση και πως πρόκειται να αρχίσουν οι διαδικασίες εντός ολίγων ημερών. Μας ενημέρωσε πως η οικοδόμηση θα αρχίσει να γίνεται στο χώρο όπου σήμερα βρίσκεται το γήπεδο και θα ολοκληρωθεί σε δεκαοκτώ μήνες. Έπειτα θα κατεδαφιστούν οι υφιστάμενες εγκαταστάσεις και μετά από πέντε περίπου μήνες θα παραδοθούν οι ολοκαίνουριες εγκαταστάσεις των αθλοπαιδιών. Το έργο αναμένεται

να κοστίσει περίπου επτά εκατομμύρια ευρώ. Εμείς, χαρήκαμε βέβαια, μείναμε όμως με την εξής απορία: γιατί δεν προχώρησαν στην υλοποίηση των σχεδίων εδώ και τόσα χρόνια; Προς τι η τόση καθυστέρηση; Μήπως προϋπήρχε σοβαρό οικονομικό πρόβλημα από το 2008 και η κυβέρνηση αδυνατούσε να χρηματοδοτήσει αυτή τη μεγάλη επένδυση; Άραγε, περίμεναν την οικονομική στήριξη από την Ευρώπη για να μπορέσουν να ανταπεξέλθουν οικονομικά στο κόστος της ανέγερσης; Είναι σύμπτωση το γεγονός ότι η υπογραφή των σχεδίων έγινε δύο μέρες μετά την υπογραφή του μνημονίου; Τυχαίο; Δεν νομίζω!

Τα αισθήματα πάντως είναι ανάμεικτα. Από τη μια νιώθουμε χαρά διότι το σχολείο μας θα αναδειχθεί σε στολίδι της πρωτεύουσας και από την άλλη συγκίνηση διότι ένας κύκλος κλείνει... Ένα ιστορικό σχολείο που κτίστηκε το 1976, μέσα από στερήσεις, στις δύσκολες περιόδους μετά την προσφυγιά και φιλοξένησε στις αίθουσές του σημαντικές προσωπικότητες, έφθασε η ώρα να δώσει τη θέση του σε ένα υπερασύγχρονο οικοδόμημα.

Στέφανη Παναγιώτου Γ2

Δάσκαλε που δίδασκες

- **Καθ:** Εγώ είμαι ο άρχοντας της τάξης! (μήπως είστε και ο άρχοντας της Κύπρου, του κόσμου, των... δακτυλιδιών;)
- **Καθ:** Παιδιά να το κάμετε highlighter. (μήπως να το κάνουμε και μολυβόπεννα;)
- **Καθηγήτρια** θυμώνει σε μαθητή:
Μαθ.: Τι έκαμα εγώ κυρία;
Καθ.: Ενευρίασε με ο άλλος! (αυτό θα πει να είσαι δίκαιος καθηγητής)
- **Μαθ.:** Κυρία από πού είστε;
Καθ.: Από τα σύννεφα! (και εγώ από τον Άρη!)
- **Καθ.:** Να μας πει την απάντηση η Πολυξένη.
Μαθ.: Κυρία, δεν με λαλούν Πολυξένη!
Καθ.: Εντάξει Πολυξένη μου! (συνεννόηση μπουζούκι!)

Μαθητή που μάθαινες

- **Καθ:** Τι σημαίνει ευρωπαϊκός διαφωτισμός;
Μαθ.: Σίγουρα εν όταν άλλαξε η Ευρώπη λάμπες! (τι λάμπες; Φθορίου ή κανονικές;)
- **Μαθ.:** Κυρία έννεν δίκαιο! Τα σχολεία έπρεπε να ήταν όπως το big brother! Όποιοι καθηγητές εν μας αρέσκει να ψηφίζεται για αποχώρηση! (ναι, όπως το big brother, το x-factor και το dancing for you Talent Show!)
- **Καθ:** Χαρκούμαι εν τούτη η λύση.
Μαθ.: Και εγώ κυρία χαρκούμαι έχετε δίκαιο. (και ναι η κυπριακή διάλεκτος επιβιώνει στα σχολεία!)
- **Μαθ:** Κυρία, αν δεν μου πείτε τι ζώδιο είστε θα σας καταγγείλω στο Υπουργείο Παιδείας ότι δεν μου λύτετε τις απορίες μου! (διότι εμείς πάμε στο σχολείο μόνο για να πάρουμε χρήσιμες γνώσεις!)

Παναγιώτα Κωνσταντινίδη Γ6
Στέφανη Παναγιώτου Γ2

